

James Redfield - Celestinsko proročanstvo

KRITIČNA MASA

Dovezao sam se do restorana i parkirao, u zatim sam se zavalio u sjedalo kako bih na trenutak razmislio. Znao sam da je Charlene već unutra i da čeka na razgovor sa mnom. Ali zašto? Nisam se čuo s njom već šest godina. Zašto se pojavila baš sada, u trenutku kad sam se povukao u šumu, na tjedan dana samoće?

Izašao sam iz kamiona i krenuo prema restoranu. Iza mene, posljednji zraci zalazećeg sunca bacali su jarko jantamo svjetlo na pokislo parkiralište. Sve je još bilo mokro od jakog i kratkog nevremena otprije sat vremena, to je ljetna večer bila proladna i svježja, u zbog sve tamnijeg svjetla i natprirodna. Na nebu je visio polumjesec.

Dok sam hodao, glavu su mi ispunile stare slike Charlene. Je li još uvijek prekrasna, strastvena? Koliko ju je vrijeme promijenilo? I što je s tim rukopisom kojeg je spomenula drevni nalaz pronaden u Južnoj Americi o kojem je jedva čekala da mi sve ispriča?

Imam rupu od dva sata do polijetanja zrakoplova, rekla mi je preko telefona. Možemo li se naći za večerom? Dopast će ti se to što stoji, u rukopisu to je baš tvoja vrsta misterija.

Moja vrsta misterija? Što li je pod time mislila?

Restoran je bio prepun. Nekoliko je parova čekalo na stolove. Kad sam pronašao hostesu, rekla mi je da je Charlene već za stolom i uputila me prema terasi iznad glavne sale.

Uspeo sam se stepenicama i zamijetio gomilu ljudi koja se okupila oko jednog stola. U gomili su bila i dva policajca. Odjednom su se policajci okrenuli i projurili pokraj mene niz stepenice. Kako se gomila osipala, tako sam mogao vidjeti osobu koja je, čini se, bila u središtu njihove pažnje ženu koja je i dalje sjedila za stolom... Charlene!

Brzo sam joj prišao. Charlene, što se događa? Zar nešto nije u redu?

Ona zabaci glavu hineći nemoćan bijes pa ustane, osmjehnuvši se svojim poznatim osmijehom. Primijetio sam da joj je kosa možda drugačija, ali lice joj je bilo isto kako sam ga se sjećao male, fine crte, široka usta, velike plave oči.

Nećeš vjerovati, reče ona i prijateljski me zagrlila. Prije nekoliko minuta otišla sam na toalet i dok me nije bilo tu, netko mi je ukrao aktovku.

Što je bilo u njoj?

Ništa važno, samo neke knjige i časopisi što sam ih ponijela na put. Šašavo. Ljudi za ostalim stolovima rekli su mi da se netko naprosto došetao, uzeo aktovku i otišao. Dali su policajcima opis, a oni su rekli da će pogledati uokolo.

Da im pomognem u traženju?

Ne, ne. Zaboravimo to. Nemam puno vremena, a želim razgovarati s tobom.

Kimnuo sam i Charlene predloži da sjednemo. Pristupio nam je konobar, te smo pogledali jelovnik i naručili. Nakon toga proveli smo deset ili petnaest minuta brbljajući o svemu pomalo. Pokušao sam umanjiti njen značaj svoje samonametnute izdvojenosti, ali je Charlene primijetila moju uvijenost. Nagnula se prema naprijed i ponovno mi se nasmiješila onim svojim osmijehom.

Što se stvarno događa s tobom? upita ona.

Pogledao sam je u oči i zapazio da me prodomo promatra. Odmah želiš čuti sve, zar ne?

Pa, istina je to da sam odvojio nešto vremena za sebe i da boravim na jezeru. Napomo sam radio i razmišljam da promijenim smjemice u svom životu.

Sjećam se da si pričao o tom jezeru. Mislila sam da ste ga ti i tvoja sestra morali prodati.

Nismo još, ali problem je u porezima na imovinu. Kako je zemlja blizu grada, porezi stalno rastu.

Ona kimne. I što si naumio učiniti sljedeće? Još ne znam. Nešto drugo.

Upitno me pogledala. Zvuči kao da si nemiran, poput svih ostalih.

Pretpostavljam da je tako, rekoh. Zašto to pitaš? Tako stoji u Rukopisu.

Uzvratio sam joj pogled u tišini. Pričaj mi o tom Rukopisu, rekoh.

Nagnula se nazad u stolac, kao da želi srediti midi, a onda opet pogleda u oči. Mislim da sam ti spomenula preko telefona da sam otišla iz novina prije nekoliko godina i zaposlila se u tvrtki koja provodi istraživanja i ispituje kulturne i demografske promjene za UN. Moj je posljednji posao bio u Peruu. Dok sam boravila ondje, dovršavajući jedno istraživanje na Sveučilištu u Limi, svako malo čula bih priče o nekom tek otkrivenom drevnom rukopisu samo mi nitko nije mogao ispričati pojedinosti, čak ni na odsjecima za arheologiju i antropologiju. Kad sam u svezi s tim stupila u dodir s vladom, oni su tvrdili da o tome baš ništa ne znaju. Jedna mi je osoba rekla da vlada iz nekog razloga zapravo želi prikriti taj dokument. I opet, to osoba nije o tome znala ništa izravno. Poznaješ me, nastavila je. Znatiželjna sam. Kad sam završila s poslom, odlučila sam ostati tamo još neko vrijeme da vidim što mogu otkriti. Isprva je svaki trag koji sam slijedila bio slijepa ulica, no jednom dok sam ručala u kafeu primijetila sam svećenika kako me promatra. Nakon nekoliko minuta prišao mi je i priznao da je čuo kako sam se tog dana raspitivala o Rukopisu. Nije mi želio reći svoje ime, ali je pristao odgovoriti na sva moja pitanja.

Na trenutak je zastala, još uvijek prodomo me gledajući. Rekao je da Rukopis potječe iz otprilike 600. godine prije naše ere. U njemu se predviđa golema promjena u ljudskom društvu.

A kad će početi? upitao sam.

U posljednjim desetljećima dvadesetog stoljeća. Sada?

Da, sada.

Kakva to promjena trebala biti? upitao sam.

Na trenutak se činilo kao da joj je neugodno, a onda odlučno reče: Svećenik mi je rekao da je to neka vrsta obnove svijesti koja se događa vrlo polako. Po prirodi nije religiozna, već duhovna. Otkrivamo nešto novo o ljudskom životu na ovom planetu, o tome što znači naše postojanje i prema tom svećeniku, to će saznanje dramatično promijeniti ljudsku kulturu.

Ponovno je zastala i zatim dodala: Svećenik je ispričao da je Rukopis podijeljen na odlomke, poglavlja, i da svako od njih govori o jednom odredjenom uvidu u život. Rukopis predviđa da će baš u ovom vremenskom razdoblju ljudi početi shvaćati te uvide po redu, jedan uvid za drugim, i da ćemo tako prijeći iz stanja u kojem smo sada u potpuno duhovnu kulturu na Zemlji.

Zavrtio sam glavom i cinčno podigao jednu obrvu. Stvarno vjeruješ u sve to?

Pa, reče ona. Mislim...

Pogledaj oko sebe, prekinuh je, pokazujući joj na gomilu što je sjedila u prostoriji ispod nas. To je stvaran svijet. Primjećuješ li da se išta na njemu mijenja?

Tek što sam to izustio, od jednog stola kod najdaljeg zida začuje se bijesna izjava, izjava koju nisam mogao razumjeti, ali koja je bila dovoljno glasna da utiša cijelu prostoriju. Prvo sam pomilo da je to gužva u vezi s novom kradjom, ali onda sam shvatio da je riječ samo o svadji. Žena, otprilike tridesetih godina, ustala je i srdito gledala u čovjeka koji je sjedio nasuprot njoj:

Ne, proderala se. Problem je taj što se ova veza ne razvija onako kako sam ja htjela! Shvaćaš? Ne razvija se tako! Sabrala se, bacila ubrus na stol izašla.

Charlene i ja smo se gledali, osupnut ispadom koji se zbio točno u trenutku kad smo razgovarali o ljudima ispred nas. Charlene glavom pokaže prema stolu za kojim je muškarac ostao sam i reče: Stvami svijet se mijenja.

Kako?

Promjena počinje s Prvim uvidom i, prema svećeniku, taj se uvid uvijek pojavljuje nesvjesno i očituje se u dubokom osjećaju nemira.

Nemira? Da.

A što tražimo?

Baš to! Isprva nismo sigurni. Prema Rukopisu, počinjemo nakratko zamjećivati drugačije vrste iskustva, snažnijeg i nadahnjujućeg. Ali ne znamo što je to iskustvo i kako da ga učinimo trajnim, pa kada prodje, osjećamo se nezadovoljni i nemimi zbog života koji nam se ponovno čini običnim.

Misliš da je iza ženine ljutnje bio nemir?

Da. Ista je kao i svi mi. Svi mi tražimo neko veće ispunjenje u životu i nećemo se zadovoljiti ni u čemu što nas naizgled čini nezadovoljnima. Ta potraga uzrokovana nemirom krije se iza stava prvo ja, koji je znakovit za posljednja desetljeća i utječe na sve, od Wall Streeta do uličnih bandi.

Pogleda ravno u mene. Kad je riječ o vezama, toliko zahtijevamo da ih činimo gotovo nemogućima.

Njena primjedba vratila mi je sjećanje na moje dvije posljednje veze. Obje su počele snažno i obje su propale kroz godinu dana, Kad sam se ponovno usredotočio na Charlene, ona je strpljivo čekala.

Što mi to točno radimo s našim ljubavnim vezama? Dugo sam o tome pričala sa svećenikom, odgovori ona.

Rekao je da kada oba partnera u vezi previše zahtijevaju, kada svaki od njih očekuje od drugoga da živi u njegovu ili u njenu svijetu, da je uvijek prisutan kada se treba uključiti u njegove ili njene zabrane djelatnosti, neminovno se razvija borba ega.

To što je rekla pogodilo je u bit. Uisitnu, moje dvije posljednje veze iskvarile su se u borbu snaga. U oba slučaja završili smo u svadjama oko našh dnevnih rasporeda. Ritam nam je bio prebrz. Imali smo premalo vremena kako bi uskladili naše različite ideje o tome što radimo, kamo ići, kako iskoristiti slobodno vrijeme. Na kraju, pitanje tko će voditi, tko će odlučiti smjemice za taj dan, postalo je nerješiva teškoća.

Zbog te borbe za kontrolom, nastavila je Charlene, Rukopis kaže da ćemo otkrit kako nam je vrlo teško ostati s istom osobom dulje vrijeme.

To mi se ne čini duhovnim, rekoh.

Točno sam tako rekla i svećeniku, nadoda ona. Rekao je da treba upamtiti da dok se većina suvremenih bolesti društva može pripisati tom nemiru i traženju, ovaj je problem privremen i nestat će. Napokon postajemo svjesni toga što zapravo tražimo, što je to drugo, značajnije iskustvo. Kada ga shvatimo u potpunosti, dosegnut ćemo Prvi uvd.

Večera nam je stigla, to smo na neko vrijeme ušutjeli, dok nam je konobar utočio još vina i dok smo medjusobno kušali hranu. Kad se nagnula preko stola kako bi uzela komadić lososa s mog tanjura, Charlene mrdne nosom zasmijulji se. Postalo mi je jasno koliko je lako biti s njom u društvu.

U redu, rekoh. Kakvo je to iskustvo koje tražimo? Što je to Prvi uvid?

Ona zastane, kao da je nesigurna kako da počne.

Teško je to objasniti, reče ona. Ali je svećenik to ovako ispričao. Rekao je da se Prvi uvid zbiva kada postanemo svjesni podudarnosti u našim životima.

Nagnula se prema meni. Jesi li kad imao intuiciju ili predosjećaj koji je bio u vezi s onim što si želio učiniti? Sa nekim smjerom kojeg si u životu želio slijediti? Jesi li se pitao kako se to moglo dogoditi? I onda, nakon što si to već gotovo zaboravio i usredotočio se na druge stvari, sreo si odjednom nekog ili nešto pročitao ili otišao nekamo i to to dovelo ravno do to prilike koju si predvideo?

No nastavi ona prema svećeničkim riječima, to se slučajnosti zbivaju sve češće i češće i kada se tako dogode, djeluju na nas više nego što bi se očekivalo od čistog slučaja. Osjećamo kao da su predodređeni, kao da nam životom upravlja neka neobjašnjiva sila. To iskustvo stvara osjećaj tajanstvenosti i uzbuđenja i posljedica toga jest da se osjećamo životnije.

Svećenik mi je rekao da je upravo to ono iskustvo koje smo nazreli, u zapravo tražimo da bude stalno prisutno. Svakim danom sve je više ljudi uvjereni da je to tajanstveno zbivanje stvarno i da nešto znači, da se još nešto događa osim svakodnevnog života. Ta svijest je Prvi uvd.

Pogledala me s očekivanjem, ali ne rekoh ništa.

Zar ne shvaćaš? upita ona. Prvi uvid je razmatranje ukorjenjene tajanstvenosti koja okružuje naše pojedinačne živote na ovom planetu. Iskustveno doživljavamo to tajanstvene podudarnosti i, iako ih još ne razumjemo, znamo da su stvarne. Kao u djetinjstvu, ponovno osjetilno doživljavamo da u životu postoji još nešto što moramo otkriti, nekakvo događanje koje se odvija iza kulisa.

Charlene se još više nagnula prema meni, mašući rukama dalje je govorila.

Stvarno si se unijela u to, zar ne? upitah je.

Sjećam se vremena, reče ona ozbiljno, kada si ti govorio o toj vrsti iskustva.

Njezina me primjedba uzdrimala. Imala je pravo. U mojem je životu postojao jedan vremenski odsječak kada sam uistinu iskusio takve slučajnosti i čak ih pokušao razumjeti s psihološke strane. Negdje se s vremenom moj nazor promijenio. Počeo sam takva zamjećivanja shvaćati kao nezrela i nerealna zatim sam ih prestao uopće uočavati.

Pogledao sam u Charlene i onda rekoh obranaški: Vjerojatno sam u to vrijeme čitao istočnjačke filozofije ili kršanski misticizam. Toga se sjećaš. Uostalom, o tome što ti zoveš Prvim uvidom već je puno napisano, Charlene. Što je sada drugačije? Kako će zamjećivanje tajanstvenih događanja dovesti do promjene kulture?

Charlene na trenutak pogleda stol, pa opet mene.

Nemoj me krivo shvati, reče ona. Ta je svjesnost svakako već doživljavana i opisivana i prije. U biti, svećenik je i istaknuo da Prvi uvid nije nov. Rekao je da su tijekom cijele povijesti pojedinci bili svjesni tih neobjašnjivih podudarnosti i

da to zamjećivanje leži u pozadini mnogih velikih pokušaja u filozofiji i religiji. Ali je sada razlika u broju. Po svećeniku, promjena se zbiva sada zbog broja pojedinaca koji to iskustveno doživljavaju istodobno i zajedno.

Na što je točno mislio? upitah.

Rekao mi je da u Rukopisu stoji kako će broj ljudi koji su svjesni tih slučajnosti naglo porasti u šestom desetljeću dvadesetog stoljeća. Rekao je da će se taj porast nastaviti negdje do početka idućeg stoljeća, kada određen broj takvih pojedinaca broj koji ja nazivam kritičnom masom.

Rukopis predskazuje nastavi ona da će cjelokupna naša kultura početi ta podudama iskustva shvaćati ozbiljno kad jednom dostignemo to kritičnu masu. Svi ćemo se pitati kakav se to tajanstveni proces krije iza čovjekova života na ovom planetu. I upravo će to pitanje, koje će u isto vrijeme postavljati veliki broj ljudi, omogućiti druge uvide koji također ulaze u svijet jer, prema Rukopisu, kada dovoljno veliki broj pojedinaca počne uistinu pitati što se to u životu događa, počet ćemo to i otkrivati. Ostali uvidi će se otkriti... jedan za drugim.

Zastala je kako bi malo zagrizla.

A kad shvatimo ostale uvide, upitah, tad će se kultura promijeniti. Tako mi je svećenik rekao, reče ona.

Na trenutak je pogledah, razmišljajući o kritičnoj masi i onda rekoh Znaš, sve ovo zvuči jako profinjeno za Rukopis napisan 600. godine prije naše ere.

Znam, odgovori ona. I sama sam si postavila to pitanje. Ali me svećenik uvjerio da su znanstvenici koji su prvi preveli Rukopis potpuno uvjereni u njegovu izvornost. Uglavnom zato što je napisan na aramejskom, istom jeziku na kojem je napisan najveći dio Starog zavjeta.

Aramejski u Južnoj Americi? Kako je stigao tamo 600. godine prije naše ere?

Svećenik to nije znao.

Podržava li njegova crkva Rukopis? upitah.

Ne, reče ona. Rekao je da većina svećenika grozničavo pokušava potisnuti Rukopis. Zato mi nije smio reći svoje ime. Bilo je očito da je za njega opasno već i to što razgovara o tome.

Je li rekao zašto se većina crkvenih predstavnika bori protiv Rukopisa?

Da, zato što on dovodi u pitanje sveobuhvatnost njihove religije.

Kako?

Ne znam točno. Nje puno pričao o tome, ali očito je da ostali uvidi proširuju neke od tradicionalnih crkvenih ideja na način koji uzbunjuje crkvene čelnike, koji smatraju da su stvari dobre takve kakve jesu.

Shvaćam.

No, svećenik je rekao, nastavi Charlene, kako ne smatra da Rukopis podriva bilo koji od crkvenih principa. Zapravo, točno pojašnjava što tumače te duhovne istine. Imao je jak osjećaj da bi crkveni vodje mogli vidjeti to činjenicu samo kad bi ponovno sagledali život kao tajanstvo zatim nastavili shvaćati ostale uvide.

Je li ti rekao koliko uvida ima?

Ne, ali spomenuo je Drugi uvid. Rekao mi je da se taj tiče točnijeg objašnjenja nedavne povijesti i da dodatno razjašnjava promjenu.

Je li to pojasnio?

Ne, nije imao vremena. Rekao je da mora otići kako bi obavio nekakav posao. Dogovorili smo se da ćemo se naći tog poslijepodneva u njegovoj kući, ali kad sam došla tamo, njega nije bilo. Čekala sam ga još tri sata, ali se on ni tada nije pojavio. Naposljetku sam morala otići kako bih stigla na zrakoplov za Ameriku.

Hoćeš reći da više nisi bila u prilici razgovarati s njim? Točno. Više ga nisam vidjela.

I više nisi dobila nikakvu potvrdu od vlade o postojanju Rukopisa? Nikakvu.

I kada se sve to dogodilo? Prije otprilike mjesec i pol.

Nekoliko smo minuta jeli u tišini. Napokon Charlene podigne pogled i upita: I, što misliš?

Ne znam, rekoh. Djelomice sam ostao skeptičan prema pomisli da se ljudi mogu uistinu promijeniti. No, djelomice sam bio zapanjen pri pomisli da doista može postojati takav Rukopis koji govori na taj način.

Je li ti pokazao prijepis ili nešto slično? Ne. Sve što imam su moje zabilješke. Ponovno smo zašutjeli.

Znaš, reče ona, mislila sam da ćeš biti iskreno uzbuđen ovim idejama.

Pogledao sam je. Pretpostavljam da mi treba nekakav dokaz o istinitosti tog Rukopisa.

Ona se ponovno široko osmjehne. Što je? upitah.

To sam točno i ja rekla.

Komu, svećeniku?

Da. Što je on rekao?

Rekao je da je iskustvo dokaz. Što li je time mislio?

Mislio je kako naše iskustvo potvrđuje ono što piše u Rukopisu. Kada uistinu razmislimo o tome kako se osjećamo, kako nam život izgleda u ovom trenutku povijesti, možemo vidjeti da ideje iz Rukopisa imaju smisla, da zvuče istinito. Malo je oklijevala. Ima li to za tebe smisla?

Razmislio sam na trenutak. Ima li to smisla? Jesu li svi nemimi poput mene i, ako je tako, je li naš nemir rezultat jednostavnog uvida jednostavne svijesti koja se stvara već tridesetak godina da život znači više od onog kakvog ga poznajemo, više od onog što iskustveno doživljavamo?

Nisam siguran, rekoh. Pretpostavljam da mi treba vremena da razmislim o tom.

Izašao sam u vrt pokraj restorana i stao iza klupe od cedrovine okrenute prema vodoskoku. S desne strane vidio sam titrajuća svjetla uzletišta i čuo buku motora mlažnjaka spremnog za polijetanje.

Kakvo predivno cvijeće, progovori Charlene iza mene. Okrenuo sam se i ugledao je kako mi prilazi stazicom, diveći se redovima petunija i begonija što su okruživale klupe. Stala je pokraj mene i ja je zagrlih. Sjećanja su mi navrla. Prije dosta godina, dok smo oboje živjeli u Charlottesvilleu, Virginiji, redovito smo zajedno provodili večeri razgovarajući. Najveći dio naših razgovora bio je o akademskim teorijama ili o psihološkom razvoju. Oboje smo bili očarani tim razgovorima i jedno drugim. No, pogodilo me to kako je naša veza oduvijek bila platonska.

Ne mogu ti reći, reče ona, koliko mi je drago što to ponovno vidim.

Znam, odgovorih. Dok to gledam, prisjećam se puno toga.

Čudi me da nismo ostali u vezi? primijeti ona.

Njeno me pitanje vrati u prošlost. Sjetio sam se trenutka kad sam zadnji put vidio Charlene. Opraštala se sa mnom pokraj mog automobila. U to sam se vrijeme osjećao pun novih ideja i kretao sam na put u rodni grad kako bih radio s djecom koja su proživjela teška zlostavljanja. Činilo mi se da znam kako ta djeca mogu savladati snažne reakcije, opsesivno glumatanje koje ih sprečava da žive svojim životom. No, kako je vrijeme prolazilo, moj je pristup propao. Morao sam priznati svoje neznanje. Kako se ljudi mogu osloboditi svoje prošlosti još uvijek je za mene predstavljalo zagonetku.

Sagledavajući prošlih šest godina, sad sam bio siguran da je to iskustvo bilo vrijedno. Osjećao sam poriv da krenem dalje. Ali kamo? Što radio? Na Charlene sam pomislio svega nekoliko puta otkako mi je pomogla da iskristaliziram svoje ideje o traumama u djetinjstvu, a sad je eto opet tu, ponovno u mom životu i naš je razgovor bio uzbudljiv baš kao nekoć.

Pretpostavljam da sam bio potpuno zaokupljen poslom, rekoh.

Isto je bilo i sa mnom, uzvratila ona. U novinama sam pisala članak za člankom. Nisam mala vremena podići pogled. Zaboravila sam na sve drugo.

Stisnuo sam joj rame. Znaš, Charlene, sasvim sam zaboravio kako lijepo umijemo razgovarati. Naš se razgovor čini tako lakim i neusiljenim.

Njen pogled i osmijeh potvrdili su moje opažanje. Znam, reče ona, razgovori s tobom daju mi puno energije.

Htio sam još nešto reći, kad se Charlene zagleda pokraj mene prema ulazu u restoran. Izraz lica postane joj tjeskoban i ona probljedi.

Što ne valja? upitah, okrenuvši se kako bih pogledao u tom smjeru. Nekoliko je ljudi prilazilo parkiralištu, neobvezno razgovarajući, ali nije bilo ničeg neuobičajenog. Ponovno se okrenuh prema Charleni. Još je uvijek izgledala zbunjeno i uznemireno.

Što se dogodilo? ponovih.

Tamo, kod prvog reda automobila jesi li zamjetio onog čovjeka u sivoj košulji?

Ponovno sam pogledao prema parkiralištu. Kroz vrata je izašla druga grupa. Kojeg čovjeka?

Izgleda da ga više nema, reče ona, naprežući pogled. Pogledala me ravno u oči. Kad su ljudi za drugim stolovima opisali čovjeka koji mi je ukrao aktovku, rekli su da je proćelav, s bradom i da ima sivu košulju. Čini mi se da sam ga upravo spazila tamo kod automobila...kako nas promatra.

Trbuh mi se zgrčio od tjeskobe. Rekoh Charleni da ću se odmah vratiti i odoh do parkirališta kako bih ga pregledao, pazeći da se ne udaljim previše. Nisam opazio nikoga tko bi odgovarao tom opisu.

Kad sam se vratio do klupe, Charlene mi je prišla još bliže i tiho rekla Misliš li da taj čovjek smatra kako posjedujem prijepis Rukopisa? Da mi je zato uzeo aktovku? Da pokušava povratiti prijepis?

Ne znam, rekoh. Ali ponovno ćemo pozvati policiju i reći im što si vidjela. Mislim da bi trebali provjeriti i putnike na tvom letu. Ušli smo unutra i pozvali policiju, a kada su stigli, obavjestili smo ih o onome što se dogodilo. Proveli su dvadesetak minuta provjeravajući svaki auto, a onda su nam objasnili da više nemaju vremena za to. Pristali su na to da provjere sve putnike koji se ukrcavaju u zrakoplov u kojem će biti i Charlene.

Nakon što su policajci otišli, Charlene i ja smo se našli sami pokraj vodoskoka.

Uostalom, o čemu smo razgovarali? upita ona. Prije nego što sam spazila tog čovjeka?

Razgovarali smo u nama, odgovorih. Charlene, zašto si uopće pomislila da moraš stupiti u dodir sa mnom u vezi sa svim ovim?

Ona me zbunjeno pogleda. Kad sam bila u Peruu i kad mi je svećenik pričao o Rukopsu, stalno si mi padao na um.

O, da?

Nisam tad o tome baš puno razmišljala, nastavi ona, ali kasnije, nakon što sam se vratila u Virginiju, svaki put kad bih pomislila na Rukopis, pomislila bih na tebe. Nekoliko puta sam to pokušala nazvati, ali me uvijek nešto omelo. Onda sam dobila taj posao u Miamiju, i kad sam se ukrcala u zrakoplov, otkrila sam da ovdje moram čekati. Kad sam se spustila, potražila sam tvoj broj. Na tvoj

automatskoj sekretarici bila je poruka da to se može naći kod jezera, samo u hitnom slučaju, no odlučila sam da će biti u redu ako to nazovem.

Na trenutak sam je gledao, nesiguran u to što da mislim. Naravno, napokon sam odgovorio. Drago mi je što si tako učinila.

Charlene pogleda na sat. Kasno je. Bolje da se vratim u zračnu luku.

Ja ću te odvesti.

Odvezli smo se do glavne zgrade u zračnoj luci i otišli do mjesta za odlazak. Pažljivo sam promatrao ne bih i ugledao štogod neuobičajeno. Kad smo stigli, putnici su se već ukrcavali u zrakoplov, u jedan od policajaca, s kojim smo već bli, promatrao je svakog putnika. Kad smo mu se približili, rekao nam je da je promotrio svakog putnika za ovaj let, ali da nitko ne odgovara opisu lopova.

Zahvalili smo mu, i kad smo ošli Charlene se okrene prema meni i nasmiješi se. Bolje da krenem, reče ona i ispruži ruke da me zagrlji oko vrata. Evo ti moji brojevi. Daj da ovaj put ostanemo u vezi.

Slušaj, rekoh. Budi oprezna. Ako opaziš išta čudno, pozovi policiju!

Ne brini za mene, odgovori ona. Sve će biti u redu. Na trenutak smo se pogledali duboko u oči.

Što ćeš učiniti u vezi s Rukopisom? upitah.

Ne znam. Pretpostavljam da ću čekat da čujem kakve vijesti

Što ako se sve zataška?

Ona mi se opet nasmiješi. Znala sam, reče. Zagrijao si se. Rekla sam da će ti se svidjet. Što ćeš ti raditi?

Slegnuo sam ramenima. Vidjet ću, možda mogu još štogod saznati o tome.

Dobro. Ako uspiješ, javi mi.

Ponovno smo se pozdravili i ona ode. Gledao sam je, u ona se još jednom okrenula i mahnula mi, to nestala u hodniku za ukrcavanje. Odšetao sam do svog kamiona i odvezao se do jezera, zastavši samo da ga napunim gorivom.

Kad sam stigao, izašao sam na zagrađeni trijem i sjeo u jedan stolac za ljuljanje. Večer je glasno odjekivala cvrčcima i gatalinkama, a u daljini se čuo kozodoj. Na drugoj strani jezera mjesec je utonuo još više prema zapadu i titravo se odražavao na površini vode.

Večer je bila zanimljiva, no još sam uvijek bio sumnjičav prema cijeloj toj ideji o promjeni kulture. Poput mnogih ljudi i mene je zahvatio društveni idealizam šezdesetih i sedamdesetih, pa čak i zanimanje za duhovnost osamdesetih. No bilo je teško prosuditi što se stvarno događa. Kakva bi to nova informacija mogla izmijeniti cijeli ljudski rod? Sve je to zvučalo previše idealno i izvještačeno. Naposljetku, ljudi na ovom planetu žive već dugo vremena. Zašto

bi odjednom stekli uvid u postojanje, tako kasno? Gledao sam u vodu još nekoliko minuta, u onda sam ugasio svjetla i otišao čitati u spavaću sobu.

Idućeg sam se jutra naglo probudio, u san mi je još uvijek bio svjež u pamćenju. Minutu ili dvije gledao sam u strop sobe, potpuno ga se prsijećajući. Probijao sam se kroz šumu, nešto tražeći. Šuma je bila velka i posebno lijepa.

U svom traženju našao sam se nekoliko puta u situaciji kad sam se osjećao potpuno izgubljen i smeten, ne mogavši odlučiti kako da nastavim. I nevjerojatno, u svakom takvom trenutku, niotkud pojavila se neka osoba, kao predodređena da mi pojasni kamo dalje moram poći. Uopće nisam saznao koji je cilj moje potrage, ali me san ispunio snagom i samopouzdanjem.

Sjeo sam i opazio kako kroz prozor na drugom kraju sobe prodire sunčana zraka. U njoj su lebdjele i blistate čestice prašine. Prišao sam prozoru i odgurnuo zavjese. Dan je bio kristalno čist plavo nebo, jarko sunce. Malo jači povjetarac nježno je povjao krošnje drveća. U ovo doba dana jezero je namreškano i svjetlucavo, u plivač na svojoj mokroj koži osjeća hladnoću vjetra.

Izašao sam i bacio se u jezero. Izronio sam otplivao do sredine jezera, okrenuvši se na leđa kako bih gledao poznate mi planine. Jezero je bilo smješteno u dubokoj udolini nad stjecištem triju planinskih grebena. To prekrasno smješteno jezero otkrio je moj djed dok je bio mlad.

Prošlo je već stotinu godina otkako je on prvi put prolazio tim grebenima, dječak i stražvač, čudo od djeteta koje je raslo u još uvijek divljem svijetu, svijetu planinskog lava i vepa i Indijanaca Creek koji su živjeli u primitivnim kolibama na sjevernom grebenu. Tad se zakleo da će jednog dana živjeti u toj savršenoj dolini s ogromnim stablima i sa sedam izvora i tako je naposljetku i bilo kasnije je stvorio jezero i izgradio kolibu i neprestano šetao s mladim unukom. Nikad nizam potpuno shvaćao djedovu opčinjenost ovom dolinom, no uvijek sam pokušavao očuvati zemlju, čak i kad je navrla civilizacija i okružila je.

Sa sredine jezera mogao sam vidjeti jednu stijenu kako izbija blizu sjemena sjevernog grebena. U djedovoj tradiciji, prethodnog sam se dana popeo na to izbočinu, pokušavajući gore naći mr u pogledu i mirisima i u načinu na koji se vjetar kovitlao u krošnjama. I dok sam tako sjedio, promatrajući jezero gush splet krošanja dolje u dolini, počeo sam se osjećati bolje, kao da energija i taj pogled drobe nekakvu zapreku u mom umu. Nekoliko sati kasnije razgovarao sam sa Charlene i slušao o Rukopisu.

Otplivao sam nazad i popeo se na drveni mol ispred kolibe. Bilo mi je jasno da je u sve to nemoguće povjerovati. Hoću reći, skrivao sam se to u brdima, osjećajući se potpuno razočaran svojim životom, kad se, kao iz vedra neba, pojavljuje Charlene i objašnjava mi uzrok mog nemira navodeći nekakav stari rukopis koji obećava razotkrivanje tajne čovjekova postojanja.

Pa ipak, znao sam da je Charlenin dolazak upravo ona vrsta podudarnosti o kojoj Rukopis govori, vrsta za koju je nevjerojatno da je tek puka slučajnost. Možda je taj drevni spis istinit? Jesmo li uistinu polako gradili, usprkos

nijekanju i cinizmu, to kritičnu masu ljudi svjesnih tih slučajnosti? Jesu li ljudi sada u položaju da razumiju to pojavu i da na taj način spoznaju i svrhovitost samog života?

Kakvo će biti to novo razumijevanje, pitao sam se? Hoće li nam to pokazati ostali uvidi, kao što je svećenik rekao?

Nalazio sam se pred odlukom. Rukapis kao da mi je otvorio novi pravac u mom životu, pokazao novu točku zanimanja. Pitanje je bilo, što učinit sada? Mogu ostati ovdje ili mogu tragati dalje. Pomislio sam na opasnost. Tko je ukrao Cherleninu aktovku? Je li to bio netko tko radi na prikrivanju Rukopisa? Kako to mogu doznati?

Dugo sam razmišljao o mogućem riziku, al je napokon prevladao moj optimizam. Odlučio sam ne brinuti. Bit ću oprezan i djelovati polako. Ušao sam u kolibu i nazvao putničku agenciju koja je imala najveći oglas na žutim stranicama imenika. Službenik s kojim sam razgovarao potvrdio mi je da mi može srediti put u Peru. Slučajno je baš jedno mjesto otkazano i mogu uskočiti let s već rezerviranim mjestom u hotelu Limu. Mogu cijelu stvar dobiti s popustom, rekao mi je... ako uspijem stići za tri sata.

Tri sata?

DUŽE SADA

Nakon užurbanog spremanja i hide vožnje autocestom, stigao sam u zračnu luku u zadnji čas i jedva stigao podignuti kartu i ukrcati se u zrakoplov za Peru. Ušavši u stražnji dio zrakoplova, sjeo sam do prozora, a onda me svladao umor.

Pomislio sam odrijemati, no kad sam se ispružio i zatvorio oči, spoznao sam da se ne mogu opustit. Odjednom sam se osjećao nervozno i zdvojno zbog putovanja. Je li bilo ludo što sam krenuo bez ikakvih priprema? Kamo ću poći u Peruu? Kome ću se obratiti?

Samouvjerenost koju sam osjetio na jezeru brzo se pretvarala u nevjericu. I Prvi uvid i ideja o preobrazbi kulture ponovno su mi se činili umišljeni i nestvarni. Dok sam o tome razmišljao, jednako tako mi je nemoguće izgledao koncept Drugog uvida. Kako bi nova povijesna perspektiva mogla biti temeljem našeg doživljavanja tih podudarnosti i održati ih u svijesti ljudi?

Još sam se više protegnuo duboko uzdahnuo. Možda će putovanje biti beskorisno, možda će to biti samo kratak izlet u Peru i brz povratak, zaključio sam. Možda je to ludo potrošen novac, ali nema neke prave štete u tome.

Zrakoplov trzne prema naprijed i izadje na uzletišće. Zatvorio sam oči i osjetio blagu vrtoglavicu dok je veliki mlažnjak dostigao graničnu brzinu i uzdigao se u debeli sloj oblaka. Kad smo postigli letnu visinu, napokon sam se opustio i utonuo u san. Trideset, četrdeset minuta kasnije probudila me buka turbulencije i odlučio sam poći u toalet. Dok sam se probijao prolazom, primijetio sam visokog muškarca s okruglim naočalama kako stoji pokraj prozora i razgovara sa stjuardom. Nakratko me pogledao i zatim nastavio s razgovorom. Kosa mu je bila tamnosmeda i činilo se da mu je otprilike

četrdeset i pet godina. Na trenutak mi se učinilo da sam ga prepoznao, ali nakon što sam pažljivije pogledao njegovo lice, zaključio sam da ga ne poznajem. Prolazeći pokraj njih, čuo sam dio razgovora.

U svakom slučaju, hvala vam, reče čovjek, naprosto sam mislio da ste možda nešto načuli o Rukopisu, jer često putujete u Peru. Okrenuo se i pošao prema prednjem dijelu zrakoplova. Ostao sam kao ošinut gromom. Je li govorio o istom Rukopisu? Ušao sam u toalet, Pokušavajući odlučiti što da učinim. Djelomice sam želio zaboraviti sve to. Možda je govorio o nečem drugom, o nekoj drugoj knjizi.

Vratio sam se do svog sjedala i ponovno sklopio oči, zadovoljan što mogu otpisati cijelu stvar, sretan što nisam čovjeka pitao na što je to mislio. No dok sam tako sjedio, pomislio sam i na svoje uzbuđenje što sam ga osjetio na jezeru. Što ako taj čovjek uistinu ima neke informacije o Rukopisu? Što bi se onda moglo dogoditi? Ako ne pitam, neću nikad znati. Premišljao sam se još neko vrijeme u onda naposljetku ustao i krenuo prema prednjem dijelu zrakoplova, gdje otprilike na sredini pronadjoh osobu koju sam tražio. Odmah iza njega bilo je prazno mjesto. Vratio sam se i rekao stjuardu da ću se premjestiti, to sam uzeo stvari i smjestio se u sjedalo. Nakon nekoliko minuta potapšao sam ga po ramenu.

Oprostite, rekoh. Čuo sam da ste spomenuli Rukopis. Jeste li govorili o onom što je pronađen u Peruu?

Izgledao je iznenađeno, u zatim oprezno. Da, jesam, reče on, iskušavajući me.

Predstavio sam se i objasnio mu da mi je prijateljica nedavno bila u Peruu i izvijestila me o postojanju Rukopisa. Primjetno se opustio i predstavio kao Wayne Dobson, docent povijesti na Njujorškom sveučilištu. Dok smo razgovarali, primijetio sam razdražen pogled čovjeka koji je sjedio do mene. Nagnuo se unazad i pokušavao zaspati.

Jeste li vidjeli Rukopis?

Samo njegove dijelove, reče on. A vi?

Ne, ali mi je prijateljica ispričala o Prvom uvidu. Čovjek pokraj mene promijenio je položaj. Dobson ga pogleda. Oprostite, gospodine. Znam da vam smetamo. Da li bi vam bilo teško da zamijenimo sjedala?

Ne, reče čovjek. Bilo bi poželjno.

Svi smo istupili u prolaz, u zatim sam sjeo do prozora, u Dobson pokraj mene.

Recite mi što ste čuli u vezi s Prvim uvidom, reče Dobson.

Nakratko sam zašutio, pokušavajući srediti misli o onome što sam shvatio. Pretpostavljam da je Prvi uvid svijest o čudnovatim zbivanjima koja mijenjaju život pojedinca, osjećaj da se oko nas zbiva nekakav proces.

Kad sam to izgovorio, osjetio sam se smiješnim.

Dobson zamijeti moju nelagodu. I što mislite o tom uvidu? upita on.

Ne znam, rekoh.

Ne uklapa se baš u svijest o našem suvremenom zdravom razumu, zar ne? Ne bi li se osjećali bolje kad biste odbacili to ideju i vratili se razmišljanju o praktičnijim stvarima?

Nasmijao sam se i potvrdno kimnuo glavom.

Pa, takav stav imaju svi. Iako ponekad imamo jasan uvid u to da se u životu događa nešto više, naš uobičajeni način mišljenja je da to ideje shvatimo kao nespoznajne i izbacimo ih iz uma. Zato je potreban Drugi uvid. Kad jednom uvidimo povijesnu pozadinu naše svijesti, sve se čini vjerodostojnijim.

Kimnuo sam. Znači, kao povjesničar mislite da je ono što Rukopis predskazuje o globalnoj preobrazbi točno?

Da.

Kao povjesničar?

Da! Ali morate povijest vidjeti na pravi način. On duboko uzdahne. Vjerujte mi, kažem vam to kao čovjek koji je proven mnoge godine proučavajući i podučavajući povijest na krivi način! Obično sam se usredotočio isključivo na dostignuća civilizacije i velike ljude koji su stvarali napredak.

Što je loše u takvom pristupu?

Samo po sebi, ništa. No, ono što je važno jest pogled na cjelokupni svijet u svom povijesnom razdoblju, kako su se ljudi osjećali, što su mislili. Trebalo mi je duga dok to nisam shvatio. Povijest bi nam trebala pružiti spoznaju o širem kontekstu u kojem živimo. Povijest nije samo evolucija tehnologije to je evolucija misli. Razumijevajući stvarnost u kojoj su živjeli ljudi prije nas, možemo shvatiti zašto ovako promatramo svijet koj je naš doprinos daljnjem napredovanju. Možemo uprijeti prstom, da tako kažem, u točku gdje upadamo mi, u duljem razvoju civilizacije i to nam daje osjećaj za smjer kojim idemo.

Zastao je, u onda dodao Učinak Drugog uvida jest da pruži upravo takvu povijesnu perspektivu, barem sa zapadnjačke točke gledišta. Postavlja predskazanja iz Rukopisa u širi kontekst i ona ne samo da se čine vjerojatnima, već i neizbježnima.

Upitah Dobsona koliko je uvida vidio, u on je rekao da je vidio samo prva dva. Reče da ih je našao nakon što su ga glasine o Rukopisu potakle da nakratko otputuje u Peru prije tri tjedna.

Kad sam došao u Peru, nastavi on, sreo sam nekolicinu ljudi koji su potvrdili postojanje Rukopisa, no činili su se na smrt uplašenima da bi puno o njemu pričali. Rekli su da je vlada malo podivljala i da fizički prijeti svakome tko posjeduje prijepise ili širi informacije. Izraz mu postane ozbiljan. To me učinilo nervoznim. Na to je rekao da se neki svećenik pokušava boriti protiv vladina pokušaja da prikrije taj nalaz. Nisam mogao odoljeti, a da ne odem do kuće u kojoj je navodno taj svećenik provodio najveći dio svog vremena. Sigurno sam izgledao iznenađeno, jer me Dobson upitao: Što ne valja?

Moja prijateljica, odgovorio sam, ona koja mi je ispričala o Rukopisu, saznala je to od svećenika. Nije joj želio reći svoje ime, ali je jednom razgovarala s njim o Prvom uvidu. Trebala se susresti s njm ponovno, ali se on više nije pojavio.

Možda je to bin isti čovjek, reče Dobson. Ni ja ga nisam mogao naći. Kuća je bila zaključana i izgledala je napušteno.

Nikad ga niste vidjeli?

Ne, ali odlučio sam malo pogledati uokolo. Straga je bilo nekakvo staro skladište, bilo je otvoreno i zbog nečeg sam ga odlučio pretražiti. Iza nekog smeća, ispod labave daske u zdu, našao sam prijevode Prvog i Drugog uvida.

Znalački me pogledao.

Našli ste ih samo tako? upitah.

Da.

Jeste li ponijeli uvide na ovo putovanje?

On zavrti glavom. Ne. Odlučio sam proučiti ih detaljno i ostaviti ih trod nekih svojih kolega.

Možete i mi ukratko ispričati o Drugom uvidu? Zavladao je duga stanka, u onda se Dobson nasmiješio i kimnuo. Pretpostavljam da smo zato ovdje.

Drugi uvid, reče on, usmjerava našu sadašnju svijest u širu povijesnu perspektivu. Napokon, kad deveto desetljeće završi, bit ćemo ne samo na kraju dvadesetog stoljeća, već i na kraju tisućgodišnjeg povijesnog razdoblja. Dopržit ćemo cijelo drugo tisućljeće. Prije nego što mi na zapadu možemo razumjeti gdje se točno nalazimo i što će se dalje dogodati, moramo shvatiti što se uistinu zbivalo tijekom proteklih tisuću godina.

Što točno kaže Rukops?

Kaže da ćemo pred kraj drugog tisućljeća, što je sada, moći sagledati cijeli taj vremenski period kao cjelinu i prepoznati posebnu predrasudu koja se razvila tijekom druge polovice ovog tisućljeća, što je nazivao Modernim dobom. Naša današnja svijest o podudarnostima predstavlja vrstu budenja iz to zaokupljenosti.

Kakva je to zaokupljenost? upitah.

Nestašno mi se nasmiješio. Jeste li spremni iznova proživjeti tisućljeće?

Naravno, samo vi pričajte.

Nije dovoljno da vam samo pričam o tome. Sjetite se što sam vam ranije rekao da bi razumjeli povijest, morate shvatiti kako je nastao vaš svakodnevni pogled na svijet, kako ga je stvorila stvarnost ljudi koji su živjeli prije vas. Trebalo je tisuću godina kako bi nastao suvremen pogled na stvari i da bi uistinu razumjeli gdje se sada nalazite, morate se vratiti u 1000. godinu i onda pokušno krenuti

prema naprijed, kao da uistinu proživljavate cijelo to razdoblje u jednom životu.

Kako da to učinim?

Ja ću vas voditi.

Na trenutak sam oklijevao, gledajući kroz prozor oblike na zemlji, daleko dolje. Već sam počeo vrijeme drugačije osjećati.

Pokušat ću, rekoh napokon.

U redu, odvrati on, zamislite da živite u tisućitoj godini, u onome što nazivamo srednjim vijekom. Prvo što morate razumjeti jest da stvarnost tog doba objašnjavaju moćni crkveni ljudi kršćanske crkve. Zbog svog položaja, ti ljudi imaju jak utjecaj na svijest puka. Svijet koji ti crkveni ljudi opisuju je, iznad svega, duhovan. Oni stvaraju stvarnost koja smješta njihovu zamisao o Božjem planu za čovječanstvo u samo središte života.

Dočarajte si ovo, nastavi on. Živite u društvenom sloju kojem pripada i vaš otac uglavnom seljaštvu ili plemstvu i znate da ćete uvijek živjeti u njemu. No, bez obzira kojem sloju pripadali, što god radili, uskoro vam je jasno da je društveni položaj podređen duhovnoj stvarnosti života kako je tumače crkveni ljudi. Otkrivete da je život polaganje duhovnog ispita. Crkveni ljudi objašnjavaju da je Bog stavio čovjeka u središte svog svijeta, okružio ga cijelim svemirom, samo u jednoj namjeri da stekne ili izgubi spasenje. Na tom ispitu morate izabrati točan odgovor između dvije suprotstavljene Sile Božje moći i prikrivenih iskušenja kojima vas obasipa Vrag.

No, morate razumjeti da u taj sukob ne ulazite sami nastavi on. U stvari, kao pojedinac niste stručni odlučiti o svom položaju u toj dvojbi. Ta je stvar u rukama crkvenih ljudi oni su to kako bi tumačili spise i savjetovali vas za svaki korak, bez obzira na to jeste li uskladeni s Bogom ili nasamareni od Sotone. Ako slijedite njihove upute, uvjeravaju vas da vas čeka nagrada u zagrobnom životu. No, ako ne uspijete slijediti smjer koji oni propisuju, e, onda... slijedi izopćenje i prokletstvo.

Dobson me prodomo pogleda. Rukopis kaže da je to važno razumjeti kako je svaki aspekt srednjovjekovnog svijeta određen pojmovima drugog svijeta. Sve pojave u životu od slučajne oluje s grmljavinom ili potresa do dobre ljetine ili smrti voljenog bića definiraju se ili kao Božja volja ili vražje zlo. Ne postoji koncept meteorološkog vremena ili geoloških sila ili hortikulture ili bolesti. Sve će to doći kasnije. Zasada, potpuno vjerujete svećenicima svijet koji primete zdravo za gotovo funkcionira isključivo po sustavu duhovnosti.

On zašuti i pogleda me. Vidite li to? Da, mogu vidjeti takvu stvarnost.

E, sada zamislite da se to stvarnost počinje raspadati. Kako to mislite?

Srednjovjekovni pogled na svijet, vaš pogled na svijet, počinje se rušiti u četnaestom i petnaestom stoljeću. Prvo počinjete zamjećivati određene nedosljednosti kod samih crkvenih ljudi potajno krše vlastite zavjete kreposti,

na primjer, ili uzimaju novac kako bi zažmirili kada vladini službenici krše crkvene zakone.

Te nedoličnosti vas uzbuđuju, jer ti se crkveni ljudi postavljaju kao jedina veza između vas i Boga. Upamtite da su oni jedini tumači spisa, jedini posrednici vašeg spasenja.

Odjednom ste se našli usred otvorene pobune. Grupa koju vodi Martin Luther traži potpuni raskid s papinskim kršćanstvom. Kažu da su crkveni ljudi pokvareni i traže da se stave na kraj vladavini crkvenih ljudi nad ljudskim umom. Nastaju nove crkve na osnovi zamisli da se svakom pojedincu omogući pristup spisima osobno i da ih tumači kako želi, bez posrednika.

I dok tako s nevjericom promatrate, pobuna uspijeva. Crkveni ljudi počinju gubiti. Stoljećima su ti ljudi objašnjavali stvarnost, u sada, pred vašim očima, gube svoju vjerodostojnost. Prema tome, cijeli svijet dolazi u pitanje. Mrvi se do tada nedvojbeno suglasje o prirodi svemira i čovjekovoj svrsi u njemu koje je bilo temeljeno na opisu crkvenih ljudi vi i svi ostali ljudi zapadne kulture sada ste u nesigurnom položaju.

Napokon, odrasli ste tako da vam neki autoritet u vašem životu određuje stvarnost i bez tog vanjskog shvaćanja osjećate se zbunjenim i izgubljenim. Ako je opis stvarnosti i razloga ljudskom postojanju što ga daju crkveni ljudi kriv, pitate se, što je onda točno?

Na trenutak je zašutio. Shvaćate li utjecaj tog rušenja na ondašnje ljude?

Pretpostavljam da je to bilo pomalo zbunjujuće, rekoh. U najmanju ruku, odvratilo on. Dogodio se strahovit prevrat. Stari pogled na svijet posvuda je došao u pitanje. U biti, do 1600. godine astronomi su, bez ikakve sumnje, dokazali da se Sunce i zvijezde ne okreću oko Zemlje, kako je to tvrdila crkva. Postalo je jasno da je Zemlja samo jedan mali planet koji se okreće oko omanjeg sunca u zvijezdu u kojem se nalazi na milijarde takvih zvijezda.

Nagnuo se prema meni. To je važno. Čovječanstvo je izgubilo središnje mjesto u Božjem svemiru. Je li vam jasno kakav je to utjecaj imalo? I tako, dok promatrate vremenske prilike ili rast biljaka, ili ako vam netko odjednom umre, osjećate zabrinjavajuću zbunjenost. U prošlom vremenu mogli ste reći da je za to odgovoran Bog ili Vrag. Sve stvari koje ste uzimali zdravo za gotovo sada je potrebno iznova odrediti, u posebno prirodu Boga i vaš odnos prema Bogu.

S tim uvjerenjem nastavi on počinje Moderno doba. Buja demokratski duh i masovno nevjerovanje u papinski i kraljevski autoritet. Definicije svemira osnovane na spekulaciji ili vjeri iz svetih spisa više se ne prihvaćaju automatski. Usprkos gubitku sigurnosti, nismo željeli riskirati da neka nova grupa počne kontrolirati našu stvarnost, kako su to do tada radili crkveni ljudi. Da ste onda živjeli, vjerojatno biste i vi sudjelovali u stvaranju nove punopravnosti znanosti.

Čega? Nasmijao se. Sagledali biste taj nepregledni, neodređeni svemir i pomislili, kao što su to pomislili i ondašnji mislioci, kako nam je potrebna metoda izgradivanja usuglašenosti, način sustavnog istraživanja tog našeg

novog svijeta. Taj novi način otkrivanja stvarnosti nazvali bi znanstvenom metodom koja je tek iskušavanje ideje o ustrojstvu svemira, dolaženje do zaključka i pružanje zaključka na uvid drugima, kako bi vidjeli slažu li se oni s tim.

Zatim bi nastavi on opremili istraživače da izidu u taj novi svemir, svakog bi opremili znanstvenom metodom i dali mu povijesnu zadaću istražiti to mjesto, otkriti kako radi i što znači da to živimo.

Znate da ste izgubili sigurnost u svemir kojim upravlja Bog i zbog toga ste izgubili i sigurnost u samu prirodu Boga. Ali slutite da posjedujete način, proces izgrađivanja usuglašenosti kojim se može otkriti priroda svega oko vas, uključujući i Boga i uključujući i stvarnu svrhu čovjekova postojanja na planetu. I tako ste odaslali istraživače da otkriju pravu prirodu vašeg položaja i da o tome izvijeste.

Zastao je i pogledao me.

Rukopis, reče, kaže da se tada začela zaokupljenost iz koje se danas budimo. Odaslali smo istraživače kako bi se vratili s potpunim objašnjenjem našeg postojanja, no zbog složenosti svemira oni se nisu mogli vratiti odmah.

O kakvoj se zaokupljenosti radi?

Vratite se opet u to vrijeme, reče on. Kad znanstvena metoda nije mogla dati novu sliku Boga i čovjekove svrhe na planetu, nedostatak sigurnosti i smisla utjecao je duboko na zapadnu kulturu. Trebalo je radio nešto drugo dok ne dobijemo odgovore na naša pitanja. Vremenom smo stigli do nečega što nam se činilo vrlo logičnim rješenjem. Pogledali smo se i rekli Pa, kako se naši istraživači još nisu vratili s pravom duhovnom istinom, zašto se sada ne bismo smjestili u tom našem novom svijetu dok čekamo? Svakako puno učimo kako bi na vlastitu korist upravljali tim novim svijetom i zašto u medjuvremenu ne bismo poradili na podizanju životnog standarda i osjećaja sigurnosti u svijetu?

Pogledao me i nasmiješio se. Tako smo i učinili. Prije četiri stoljeća, Otresli smo se osjećaja izgubljenosti tako da smo stvari uzeli u vlastite ruke, usredotočili smo se na ovladavanje zemljom i korištenje njenih izvora kako bi poboljšali naš položaj i tek sada, dok se približavamo kraju tisućljeća možemo vidjeti što se dogodilo. Vremenom je naša usredotočenost postala zaokupljenost. Potpuno smo se izgubili u stvaranju svjetovne sigurnosti, gospodarske sigurnosti, kako bi nadomjestili izgubljenu duhovnu sigurnost. Pitanje zašto živimo, što se uistinu zbiva na duhovnom planu, polako je odgumuto u stranu i potpuno potisnuto.

Prodomo me pogledao i zatim rekao Izgrađivanje udobnijeg stila preživljavanja počelo je bivati dovoljno samo po sebi, postajati razlogom življenja i postepeno, metdički, zaboravili smo naše prvotno pitanje... Zaboravili smo da još uvijek ne znamo zašto živimo.

Daleko dolje, mogao sam kroz prozor vidjeti veliki grad. Sudeći po smjeru našeg leta, zaključio sam da je to Orlando na Floridi. Zapanjio me geometrijski oblik ulica i avenija, planiranost i red onoga što je čovjek izgradio. Pogledao

sam Dobsona, onda smo ručali, a ja sam mu ispričao o Charleni i mom razlogu puta u Peru. Poslije toga sam samo želio gledati u oblike oblaka i razmišljati o onome što mi je ispričao.

I što mislite? upita on odjednom, pospano me gledajući.

Jeste li shvatili Drugi uvid?

Nisam siguran.

On kimne glavom prema ostalim putnicima. OSjećate li se kao da imate jasniji pogled na čovjekov svijet? Vidite li koliko su svi bili zaokupljeni? Ovaj pogled puno objašnjava. Koliko puno ljudi poznajete koji su opsjednuti svojim poslom, koji su tupi ili boluju od neke bolesti povezane sa stresom i koji ne mogu malo usporiti? Ne mogu usporiti jer se koriste svojim dnevnim poslom kako bi odvratili svoju pažnju, kako bi život sveli samo na praktične stavove. A to rade kako bi izbjegli podsjećanje na vlastitu nesigurnost u pravi razlog svog postojanja.

Drugi uvid proširuje našu svijest o povijesnom vremenu, dodaje on. Pokazuje nam kako sagledati kulturu ne samo iz kuta našeg života, već i iz kuta cijelog tisućljeća. Otkriva nam našu zaokupljenost i tako nas izdiže iznad nje. Upravo ste iskusili to produženu povijest. Sada živite u dužem sada. I kad sada gledate čovjekov svijet, morali biste jasno vidjeti to opsjednutost, to snažnu zaokupljenost gospodarskim napretkom.

Što je loše u tome? prosvjedovao sam. To je zapadnu civilizaciju učinilo velikom.

Glasno se nasmijao. Naravno, imate pravo. Nitko i ne kaže da je to bilo loše. U biti, Rukopis kaže da je to zaokupljenost bila nužan razvoj, stepenica u ljudskoj evoluciji. No, sada smo potrošili već dovoljno vremena kako bi se udobno smjestili na svijetu. Čas je da se probudimo iz te zaokupljenosti i ponovno razmotrimo naše prvotno pitanje. Što se krije iza života na ovom planetu? Zašto smo uistinu ovdje?

Samo se nadam da nitko neće uništiti ostatak Rukopisa prije nego što budemo imali prilike to otkriti.

Kako to peruanska vlada misli da može uništiti tako važan nalaz i samo tako proći? upitao sam.

Učinili bi to potajno, odgovorio je. Službeni stav je da Rukopis uopće ne postoji.

Pomislio bih da je cjelokupna znanstvena zajednica pod uzbunom.

Pogledao me s odlučnim izrazom. I jesmo. Zato se i vraćam u Peru. Zastupam deset poznatih znanstvenika i svi oni zahtijevaju da se originalni rukopis objelodani. Odao sam pismo šefovima važnih službi u peruanskoj vladi u kojem stoji da dolazim i da očekujem suradnju.

Shvaćam. Zanima me kako će odgovoriti.

Vjerojatno će sve zanijekati. No, to će biti barem službeni početak.

Okrenuo se, duboko zamišljen, u ja sam opet počeo gledati kroz prozor. Dok sam gledao prema dolje, postajalo mi je jasno da zrakoplov kojim se vozimo u svojoj tehnologiji sadrži četiri stoljeća napretka. Puno smo toga naučili o korištenju izvora što smo ih pronašli na zemlji. Koliko je samo ljudi, pitao sam se, koliko je generacija trebalo da bi se napravile stvari i znanje koji su omogućili da taj zrakoplov nastane? A koliki su proveli svoje živote usredotočeni samo na jedan sićušan dio, jedan mali korak i da nikad nisu podigli glavu iz to prezaokupljenosti?

Odjednom, u tom trenu, povijesni raspon o kojem smo Dobson i ja razgovarali kao da mi se potpuno uklopio u svijest. Jasno sam mogao sagledati tisućljeće kao da je dio mog vlastitog života. Prije tisuću godina živjeli smo u svijetu u kojem su Bog i ljudska duhovnost bili jasno označeni. u onda smo to izgubili, zapravo, odlučili smo da to ima još nečeg. Primjereno tome, poslali smo istraživače da otkriju pravu istinu i o tome izvijeste, u kad se to otešlo, postali smo zaokupljeni novom, svjetovnom svrhom, smještanjem u svijetu i stvaranjem svijeta udobnijim.

I smjestili smo se. Otkrili smo da se kovine mogu topiti i oblikovati u najrazličitije predmete. Izumili smo izvore energije, prvo paru i zatim plin i struju i fiziju. Sredili smo poljodjelstvo i masovnu proizvodnju i počeli raspolagati ogromnim količinama uskladištenih dobara i nepreglednim mrežama raspodjele.

Poziv za napretkom sve je to pokretao, želja pojedinca da omogući osobnu sigurnost, osobnu svrhu dok čeka na istinu. Odlučili smo stvoriti udobniji i puniji život za nas i našu djecu i kroz svega sto godina naše zaokupljenosti stvorili smo ljudski svijet u kojem je moguće stvoriti sve udobnosti života. Problem je taj što je naš usredotočen, opsjednut poriv da savladamo prirodu i život učinimo ugodnijim, prirodne sustave našeg planeta onečistio i doveo ih do ruba sloma. Tako više ne možemo nastaviti.

Dobson je imao pravo. Drugi uvid učinio je našu novu svijest neodgodivom. Došli smo do vrha naše kulturne svrhe. Dopršili smo ono što smo zajednički odlučili napraviti i kad se to dogodilo, naša se zaokupljenost slomila i sada se budimo u nešto novo. Gotovo sam mogao vidjeti zamah Modernog doba kako slabi, dok se približavamo kraju tisućljeća. Četverostoljetna zaokupljenost je dovršena. Stvorili smo načine materijalne sigurnosti i sada smo spremni, potpuno u prilici, otkriti zašto smo to učinili.

Na licima putnika oko mene mogao sam vidjeti dokaz to zaokupljenosti, ali činilo mi se da mogu prepoznati i kratke trenutke svijesti. Koliko nas je, pitao sam se, već primijetilo to podudamosti?

Zrakoplov se nagnuo prema naprijed i započeo spuštanje, a stjuard je najavio da ćemo uskoro sletjeti u Limu.

Dao sam Dobsonu ime svog hotela i pitao ga gdje će on odsjesti. Rekao mi je ime hotela, spomenuvši da je tek nekoliko kilometara udaljen od mog.

Kakav je vaš plan? upitao sam ga.

Razmišljao sam o tome, odgovorio je. Pretpostavljam da ću prvo posjetiti Američko veleposlanstvo i reći zašto sam tu, tek toliko da se to negdje zabilježi.

Dobra zamisao.

Poslije toga razgovarat ću s koliko god budem mogao peruanskih znanstvenika. Znanstvenici na Sveučilištu u Limi već su mi rekli da ne znaju ni za kakav rukopis, ali ima i znanstvenika koji rade na raznim ruševinama i koji će možda htjeti razgovarati. A što je s vama? Kakvi su vaši planovi?

Nemam nikakvih planova, odgovorio sam. Hoće li vam smetati ako vam se priključim?

Nimalo. To sam i htio predložiti.

Nakon što je zrakoplov sletio, uzeli smo svoju prtljagu i dogovorili se da ćemo se naći kasnije u Dobsonovu hotelu. Izašao sam van i već u sumrak pozvao taksi. Zrak je bio suh, u vjetar vrlo oštar.

Dok se moj auto udaljavao, zamijetio sam drugi taksi koji je brzo krenuo za nama, zadržavši se u prometu. Pratio nas je kroz nekoliko skretanja, u na stražnjem sjedalu mogao sam opaziti jednog čovjeka. Trbuhom mi prostruji nervoza. Rekao sam vozaču, koji je znao engleski, da ne ide ravno u hotel, već da neko vrijeme vozi uokolo. Rekao sam mu da bih želio malo razgledati grad. Poslušao je bez primjedbe. Taksi nas je sujedio. Što je sve to značilo?

Kad smo stigli do mog hotela, rekao sam vozaču da ostane u autu, onda sam otvorio svoja vrata i pretvarao se da plaćam. Taksi koji nas je sujedio skrenuo je na određenoj udaljenosti do ruba pločnika i iz njega je izašao čovjek i polako odšetao do ulaza u hotel.

Uskočio sam natrag u auto, zatvorio vrata i rekao vozaču da krene. Dok smo ubrzavali, čovjek je izašao na ulicu i promatrao nas sve dok mu nismo nestali s vidika. U retrovizoru sam mogao vidjeti vozačevo lice. Promatrao me pažljivo, s napetim izrazom. Žao mi je zbog ovog, rekoh. Odlučio sam promijeniti smještaj. Pokušao sam se nasmiješiti i onda mu rekoh ime Dobsonova hotela iako sam djelomice želio vratiti se ravno u zračnu luku i prvim se zrakoplovom vratiti kući.

Polu bloka prije našeg odredišta, rekao sam vozaču da stane.

Ulice su bile pune ljudi, uglavnom domaćih Peruanaca. Tu i tamo prošao bi pokojni Amerikanac ili Europljanin. Vidjevši turiste, osjetio sam se nekako sigurnije. Na pedesetak metara od hotela sam stao. Nešto nije bilo u redu. I dok sam tako promatrao, odjednom su se začuli pucnji i vriska ispuni zrak. Gomila ispred mene pobacala se po tlu, otvorivši mi pogled niz pločnik. Prema meni je trčao Dobson, s divljim izrazom u očima i u panici. Progonili su ga neki ljudi. Jedan je ispalio metak u zrak i naredio Dobsonu da stane.

Trčeći prema meni, Dobson je pokušao razbistriti pogled i onda me prepoznao. Bježite! povikao je. Za ime Božje, bježite! Okrenuo sam se i potrčao niz uličicu, sav u strahu. Preda mnom se nalazila ograda od okomitih dasaka koja mi je priječila put. Došavši do nje, skočio sam što sam više mogao, uhvativši gomji

rub dasaka rukama i prebacivši desnu nogu preko vrha. Kad sam prebacio i lijevu nogu i skočio na drugu stranu, pogledao sam niz uličicu. Dobson je očajnički bježao. Začulo se još nekoliko pucnjeva. Posmuo je i pao.

Nastavio sam slijepo trčati, preskačući hrpe smeća i naslagane kartonske kutije. Na trenutak mi se učinilo da sam začuo korake iza sebe, ali se nisam usudio okrenuti i pogledati. Preda mnom, uličica se spajala s drugom ulicom koja je također bila prepuna ljudi i naizgled mima. Ušavši u ulicu, usudio sam se osvrnuti, dok mi je srce ludački lupalo. Nije bilo nikoga. Žumo sam krenuo niz pločnik, s desne strane, pokušao sam se utopiti u gomili. Zašto je Dobson bježao? pitao sam se. Je li ubijen?

Stanite malo, reče mi netko šaptom, iza mog lijevog ramena. Želio sam potrčati, ali je on posegnuo i zgrabio me za ruku. Molim vas, pričekajte, reče on ponovno. Vidio sam što se dogodilo. Pokušavam vam pomoći.

Tko ste vi? upitah, drščući.

Wilson James, reče on. Objasnit ću vam kasnije. Sad se moramo maknuti s ovih ulica.

Nešto u njegovu glasu i držanju stišalo je moju paniku, poveo me je u stražnju prostoriju koja je zaudarala na plijesan. Zatvorio je vrata i navukao zavjese.

Bio je to muškarac šezdesetih godina, iako se doimao mladim. Valjda zbog sjaja u očima, ili nečeg takvog. Koža mu je bila tamnosmeda, a kosa crna. Izgledalo je da je porijeklom Peruanac, ali engleski koji je govorio zvučao je gotovo američki. Nosio je svijetloplavu majicu kratkih rukava i traperice.

Ovdje ste sigurni neko vrijeme, reče on. Zašto vas progone?

Nisam odgovorio.

Ovdje ste zbog Rukopisa, zar ne? upita on. Kako to znate?

Pretpostavljam da je onaj čovjek koji je bio s vama ovdje iz istog razloga?

Da. Zove se Dobson. Kako znate da nas je bilo dvojica? Imam sobu iznad uličice gledao sam kroz prozor dok su vas progonili.

Jesu li pogodili Dobsona? upitao sam, preplašen onim što bih mogao čuti kao odgovor.

Ne znam, reče on. Nisam opazio. No, kad sam vidio da ste pobjegli, strčao sam niz stepenice kako bih vas stigao. Pomislio sam da bih vam mogao pomoći.

Zašto?

Na trenutak me pogledao kao da je nesiguran što što bi mi odgovorio. Zatim njegov izraz lica postane topao. Nećete to razumjeti, ali stajao sam kod prozora i pomislio na jednog starog prijatelja. On je mrtav. Ubijen je zato što je mislio da bi ljudi trebali znati o Rukopisu. Kad sam vidio što se događa u uličici, osjetio sam da bih vam morao pomoći.

Imao je pravo. Nisam ga razumio. Ali imao sam osjećaj da je potpuno iskren prema meni. Htio sam ga još nešto pitati, kad on ponovno progovori.

Možemo o tome kasnije razgovarati, reče on. Mislim da je bolje da sada odemo na sigurnije mjesto.

Čekajte malo, Wilsone, rekoh. Samo se želim vratiti u Sjedinjene Države. Kako da to učinim?

Zovite me Wil, odgovori on. Mislim da ne bi smjeli ići u zračnu luku, barem još ne. Ako vas još uvijek traže, provjeravat će i tamo. Imam neke prijatelje koji žive izvan grada. Oni će vas skriti. Ima nekoliko načina da izadete iz zemlje, možete birati. Kad budete spremni, oni će vam pokazati kamo da idete.

Otvorio je sobna vrata, provjerio stanje u trgovini, u zatim izašao i provjerio ulicu. Vratio se i pokazao mi da ga slijedim. Pošli smo ulicom, u Wil je pokazao da krenemo prema plavom džipu. Kad smo ušli u njega, primijetio sam da je stražnje sjedalo pažljivo natrpano hranom, šatorima i torbama, kao da je sve pripremljeno za duži izlet. Vozili smo u tišini. Nagnuo sam se u suvozačevom sjedalu i pokušao razmišljati. Želudac mi se grčio od straha. Ovo nisam očekivao. Što bi bilo da su me uhitili i bacili u peruanski zatvor ili ubili na licu mjesta? Morao sam sagledati svoj položaj. Nisam imao odječe, ali imao sam novca i jednu kreditnu karticu, u i zbog nekog razloga vjerovao sam Wilu.

Što ste vi i kako se ono zove, Dobson? napravili, u da su vas ti Ijudi progonili? upita odjednom Wil.

Nemam pojma, odgovorio sam. Dobsona sam upoznao u zrakoplovu. On je povjesničar i bio je na putu ovamo kako bi službeno istražio Rukopis. Predstavlja grupu znanstvenika. Wil je izgledao iznenadeno. Je li vlast znala da dolazi? Da, pisao je određenim vladinim službenicima da želi surađivati s njima. Ne mogu zamisliti da su ga pokušali uhititi čak nije imao ni kopije kod sebe.

Posjeduje kopije Rukopisa? Samo od prva dva uvida.

Pojma nisam imao da kopije postoje u Sjedinjenim Državama. Gdje ih je dobio?

Na prethodnom putovanju rečeno mu je da jedan svećenik poznaje Rukopis. Nije ga mogao naći, al je našao kopije skrivene iza njegove kuće.

Wil je izgledao ožalošćeno. Jose.

Tko? upitah.

To je prijatelj o kojem sam vam govorio, onaj koji je ubijen. Bio je uporan u tome da što više ljudi sazna za Rukopis.

Što mu se dogodilo?

Ubijen je. Ne znamo tko je to učinio. Njegovo je tijelo nadeno u šumi, kilometrima daleko od njegove kuće. Ali mislim da su to napravili njegovi neprijatelji.

Vlada?

Određeni ljudi u vladi ili Crkvi.

Njegova bi Crkva otišla tako daleko?

Možda. Crkva je potajno protiv Rukopisa. Ima nekoliko svećenika koji razumiju spis i potajno ga preporučuju, ali moraju biti vrlo pažljivi. Jose je otvoreno razgovarao sa svakim tko je želio znati o tome. Mjesecima prije smrti upozoravao sam ga da bude oprezniji, da prestane davati kopije svakome tko naidje. Rekao mi je da radi ono što zna da mora raditi.

Kada je Rukopis prvi put pronaden? upitao sam.

Prvi put je preveden prije tri godine. Ali nitko ne zna kad je pronadjen. Mislimo da je izvornik kružio godinama, među Indijancima, sve dok na njega nije naišao Jose. On ga je sam uspio prevesti. Naravno, kad je Crkva otkrila o čemu Rukopis govori, pokušala ga je potpuno prikriti. Sve što sad imamo su kopije. Mislimo da su uništili izvornik.

Wil je vozio iz grada prema istoku sada smo prolazili uskom dvosmjernom cestom kroz bogato navodnjavan kraj. Prošli smo nekoliko malih drvenih kuća, u zatim veliki pašnjak sa skupom oradom.

Ispričao mi je o Drugom uvidu, odgovorio sam. Jedna mi je prijateljica ispričala o prvom. Već prije je razgovarala sa svećenikom, pretpostavljam Joseom.

Shvaćate li to dva uvida?

Mislim da shvaćam.

Shvaćate li da slučajni susreti često imaju dublje značenje? Čini se, rekoh, kao da je cijeli ovaj put slijed slučajnih događanja.

To se počinje dogodati jednom kada postanete svjesni i spojeni s energijom.

Spojeni? Wil se nasmiješi. O tome se dalje govori u Rukopisu. Želio bih čuti o tome.

Razgovarajmo o tome poslije, reče on, glavom mi pokazavši da će skrenuti vozilom na šljunčani prilaz. Tridesetak metara pred nama nalazila se skromna drvena kuća. Wil skrene prema vlikom stablu s desne strane kuće i stane.

Moj prijatelj radi za vlasnika velike farme, koji posjeduje značajan dio zemlje u ovom kraju, reče on, i brine i za ovu kuću. Taj je čovjek vrlo moćan i potajno podržava Rukopis. Ovdje ćete biti sigurni.

Svjetlo na verandi zatreperi i nizak, nabit muškarac, izgledom rodeni Peruanac, istrči van, široko se osmjehujući i uzbuđeno pričajući na španjolskom. Kad je došao do džipa, potapšao je Wila po ledima kroz otvoren prozor i ljubazno me pogledao. Wil ga zamoli da govori engleski i zatim vas upozna.

Potrebna mu je mala pomoć, reče Wil muškarcu. Želi se vratiti u Sjedinjene Države, ali mora biti vrlo oprezan. Mislim da ću ga ostaviti trod tebe.

Čovjek pažljivo pogleda Wila. Ti ideš u potragu za Devetim Uvidom. Otvorio sam vrata i zaobišao auto. Wil i njegov prijatelj su krenuli prema kući, razgovarajući o nečem što nisam mogao čuti.

Kad sam prišao, čovjek reče Počet ću s pripremama, i zatim ode. Wil se okrene prema meni.

Što je mislio, upitao sam, kad vas je pitao o Devetom uvidu?

Postoji do Rukopisa koji nikad nije pronaden. U izvomiku je bilo osam uvida, ali se još jedan, Deveti, spominje u tekstu. Mnogi su ga ljudi tražili.

Znate li gdje je? Ne, ne baš.

Pa kako ćete ga onda naći?

Wil se nasmiješi. Onako kako je Jose našao izvornih osam. Na isti način kako ste vi naišli na prva dva i zatim upoznali mene. Ako se čovjek može spojiti i izgraditi dovoljno energije, onda se slučajni događaji počinju zbivati dosljedno.

Recite mi kako da to ostvarim, rekoh. Koji je to uvid? Wil me pogleda kao da ocjenjuje moj nivo razumijevanja. Kako se spojiti nije stvar samo jednog uvida u pitanju su svi. Sjećate se da Drugi uvid opisuje kako su istraživači odaslani u svijet, kako koriste znanstvene metode da bi otkrili značenje ljudskog života na ovom planetu? I kako se neće odmah vratiti?

Da.

Pa, preostali uvidi predstavljaju odgovore koji napokon stižu. No, ne stižu samo od službene znanosti. Odgovori o kojima pričam dolaze iz mnogih drugih područja istraživanja. Nalazi fizike, psihologije, misticizma i religije stapaju se u nova sintezu, osnavanu na zamjećivanju podudarnosti.

Spoznajemo detalje o tome što to slučajnosti znače, kako djeluju i dok tako radimo, gradimo potpuno novi pogled na život, avid po avid.

Otkrio sam da stvar ne radi tako. Morate svakog od njih otkriti na drugačiji način.

Kako?

To se naprosto događa. Ne bi vrijedilo ako bih vam to samo ispričao. Možete imati podatke o svakom od njih, ali ne biste imali same uvide. Morate ih otkriti tijekom svog vlastitog života.

Gledali smo se u tišini. Wil se nasmiješi. Razgovor s njim nevjerojatno me ožvio.

Zašto ste sada krenuli u potragu za Devetim uvidom? upitao sam.

Trenutak je pravi. Radio sam ovdje kao vodič i poznajem teren i razumijem svih osam uvida. Kad sam stajao uz svoj prozor nad uličicom mislio o Joseu, već sam bio odlučio krenuti još jednom na sjever. Deveti uvid nalazi se tamo. Znam to. u ne postajem ništa mladi. Osim toga, vidio sam samog sebe kako ga nalazim i

postićem sve što u njemu piše. Znam da je to najvažniji od svih uvida. Smješta sve ostale u pravi položaj i otkriva nam pravu svrhu života.

Odjednom je zašutio, izgledajući ozbiljno. Bio bih otišao trideset minuta ranije, ali me stalno mučo neki osjećaj da sam nešto zaboravio. Ponovno je zašutio. Točno u tom trenutku ste se pojavili vi.

Dugo smo se gledali.

Mislite da bih trebao počiti s vama? upitao sam.

Što vi mislite?

Ne znam, rekoh, nesiguran u sebe. Osjećao sam se zbunjeno. Pred očima mi je proletio cijeli put u Peru Charlene, Dobson i sada Wil. Došao sam u Peru tjeran blagom znatiželjom i sad sam se skrivao, nesudjeni bjegunac koji čak ne zna tko su njegovi progonitelji. Najčudnije u svemu tome bilo je to da se u tom trenutku nisam osjećao uplašeno, potpuno uspaničeno, Dok sam razmišljao o svom izboru, spoznao sam da ga zapravo nemam. Drugi uvid dokrajčio je bilo kakvu mogućnost povratka starim poslavima. Ako želim ostati budan, moram ići naprijed.

Namjeravam ovdje provesti noć, reče Wil. Imate vremena za odluku do sutra ujutro.

Već sam odlučio, rekoh mu. Želim počiti.

STVAR ENERGIJE

Ustali smo u zoru i vozili cijelo jutro prema istoku, doslovce u tišini. Puno ranije Wil je spomenuo da će voziti ravno preko Anda u, kako je rekao, Visoku Selvu, područje šumom pokrivenih brežuljaka i visoravni, ali više od toga nije rekao.

Postavio sam mu nekoliko pitanja o njegovoj prošlosti i našem odredištu, ali je ljubazno odbio odgovarati, ukazavši mi da se žel usredotočiti na vožnju. Napokon sam potpuno ušutio i usmjerio svoju pažnju na krajolik. Pogledi s planinskih vrhunaca bili su zapanjujući. Oko podneva, kad smo došli do posljednjeg uzdižućeg grebena, stab smo na odmorištu kako bi u džipu pojeli sendviče i gledali široku, neplodnu dolinu pred nama. Na drugoj strani doline smjestili su se brežuljci, zeleni od raslinja. Dok smo jeli, Wil mi je rekao da ćemo noć provesti u odmorištu Viciente, imanju iz devetnaestog stoljeća koje je prije pripadalo španjolskoj katoličkoj crkvi. Sada je Viciente posjedovao njegov prijatelj, objasnio je, i mjesto je bilo sastajalište namijenjeno isključivo poslovnim i znanstvenim skupovima.

Poslije tog kratkog objašnjenja krenuli smo i ponovno vozili u tišini. Sat kasnije stigli smo do Vicientea. Ljepota Vicientea odmah me dirnula. Okruživali su nas slikoviti pašnjaci i vočnjaci, u trava je izgledala neobično zelena i zdrava. Gusto je rasla pod divovskim hrastovima koji su se izdizali svakih tridesetak metara širom pašnjaka. Nešto u vezi s tim ogromnim stablima bilo je nevjerojatno privlačno, ali nisam mogao potpuno shvatiti što je to.

Nakon otprilike dva kilometre cesta je skretala prema istoku i lagano se uspinjala. Na vrhu brdašca nalazila se lovačka kuća, velika zgrada u španjolskom stilu, izgrađena od obojenih greda i sivog kamena. Izgledala je kao da ima pedesetak soba, u velika zagrađena veranda pružala se niz cijeli južni zid. U dvorištu oko kuće bilo je još divovskih hrastova, u bilo je to i nasada egzotičnih biljaka i stazica obrubljenih blještavim cvijećem i papratima. Grupice ljudi neobvezno su razgovarale na verandi i između stabala.

Kad smo izašli iz vozila, Wil je na trenutak zastao i pogledao oko sebe. Istočno iza kuće, tlo se lagano spuštalo i izravnilo u livade i šume. Dugi lanac brežuljaka plavičasto se nazirao u daljini.

Idem provjeriti imaju li soba za nas, reče Wil. Zašto malo ne prošetate uokolo? Svidjet će vam se ovo mjesto.

Ne bi čovjek povjerovao! rekoh ja.

Dok je odlazio, okrenuo se i pogledao me. Svakako pogledajte pokusne vrtove. Vidimo se za večerom.

Bilo je očito da me zbog nečeg Wil ostavlja samog, ali to mi nije bilo važno. Osjećao sam se izvrsno i nimalo zabrinuto. Wil mi je već bio rekao da se vlada ne miješa previše u poslove u Vicienteu, iako se ovdje često razgovara o Rukopisu, jer mjesto priskrbuje značajnu svotu dolara od turizma.

Privuklo me nekoliko velikih stabala i vijugava staza prema jugu, to sam krenuo u tom pravcu. Kad sam došao do drveća, mogao sam vidjeti da staza prolazi kroz male željezna vrata, niz nekoliko redova kamenih stepenica, do livade prepune poljskog cvijeća. Zastao sam na vratima i nekoliko puta duboko udahnuo, diveći se Ijepoti ispod mene.

Uistinu prekrasno, zar ne? upita neki glas iza mene.

Brzo sam se okrenuo. Iza mene je, s naprtnjačom, stajala žena od trideset i nešto godina.

Stvarno jest, rekoh. Nikad nisam vidio nešto takvo. Neko smo vrijeme gledali na polja pred nama i tropsko raslinje koje se posadeno po terasama spuštalo u kaskadama, u onda sam je upitao Znete li možda gdje su pokusni vrtovi?

Naravno, reče one. Upravo sam tamo krenula. Pokazat ću vam.

Nakon što smo se upoznali, sišli smo niz stepenice do ugažena puteljka koji je vodio na jug. Zvala se Sarah Lomer, imala je kosu boje pijeska i plave oči, pa bi se skoro moglo reći da izgleda djevojački, da se nije tako ozbiljno držala. Nekoliko smo minute hodali šuteći.

Jeste li prvi put ovdje? upita one.

Da, jesam, odgovorio sam. Ne znam baš puno o ovom mjestu.

Pa, ja dolazim i odlazim onamo već godinu dana, pa vas mogu malo uputiti. Prije dvadesetak godina ovo je imanje postalo poznato kao neka vrsta međunarodnog sastajališta znanstvenika. Razne znanstvene udruge ovdje su

održavale skupove, uglavnom biolozi i fizičari. A prije nekoliko godina...Na trenutak je ušutjela i pogledala me.

Jeste li čuli za Rukopis koji je pronaden ovdje, u Peruu?

Jesam, rekoh. Čuo sam i o prva dva uvida. Poželio sam joj ispričati koliko me zapanjio taj spis, ali sam se suzdržao, pitajući se mogu li joj potpuno vjerovati.

Mislila sam da je možda tako, reče one. Izgledalo je kao da ovdje skupljate energiju.

Prelazili smo preko drvenog mosta nad potočićem. Kakvu energiju? upitao sam.

Stala je i naslonila se na ogradu mosta. Znaite li išta o Trećem uvidu?

Ništa.

On opisuje novo poimanje fizičkog svijeta. Govori da ćemo mi, ljudi, naučiti zamjećivati ono što je prije bio nevidljiv oblik energije. Ova je kuća postala sastajalište onih znanstvenika koje zanima proučavanje to pojave pa se često raspravlja o njoj.

Znači, znanstvenici misle da je to energija stvarna? Okrenula se da prijede most. Samo nekolicina, reče ona, i zato nas neprestano kritiziraju.

Znači, vi ste znanstvenica?

Predajem fiziku na malom fakultetu u Maineu. u zašto se drugi znanstvenici ne slažu s vama?

Šutjela je neko vrijeme, kao da je zamišljena. Mora vam biti jasna povijest znanosti, reče ona, gledajući me kao da želi pitati hoću li ući dublje u to temu. Kimnuo sam joj da nastavi.

Razmislite nakratko o Drugom uvidu. Poslije propasti srednjovjekovnog pogleda na svijet, mi na zapadu odjednom smo postali svjesni da smo živjeli u potpuno nepoznatom svemiru. Pokušavajući razumjeti prirodu tog svemira, bilo nam je jasno da nekako moramo odvojiti činjenice od praznovjerja. O tom pitanju, mi znanstvenici smo zauzeli poseban stav, poznat kao znanstveni skepticizam, koji zapravo zahtijeva čvrsti dokaz za bilo koju novu tvrdnju o tome kako svijet funkcionira. Prije no što smo u išta povjerovali, zahtijevali smo dokaze koje se može vidjeti i uhvatiti rukama. Svaka ideja koja se nije mogla dokazati na nekakav fizički način, sistematski je odbačena.

Živa je istina nastavi ona, da nam je taj stav, bez obzira na to koliko skeptičan bio, služio dobro kod vidljivih pojava u prirodi, kod stvari kao što su kamenje, tijela i stabla, stvari koje svatko može vidjeti. Djelovali smo brzo, imenovali svaki dio fizičkog svijeta, Pokušavajući otkriti zašto svemir funkcionira na svoj poseban način. Naposljetku smo zaključili da se sve u prirodi događa prema nekom prirodnom zakonu, da svaka pojava ima izravan fizički i razumljiv uzrok. Znalački se nasmiješila. Shvaćate, u našem dobu mi znanstvenici nismo puno drugačiji od drugih ljudi. Zajedno s ostalima odlučili smo zagospodariti ovim planetom na kojem smo se slučajno našli. Zamisao je bila da dodemo do takvog

razumijevanja svemira koje bi svijet učinilo sigurnim i lakšim za upravljanje, u znanstveni skepticizam držao nas je usredotočenim na opipljive probleme koji su naše postojanje učinili naizgled sigurnijim.

Hodali smo krivudavom stazicom od mosta preko male livade, do predjela gušće pokrivenog stablima.

S tim stavom, nastavi ona, znanost je sistematski otklonila ono nesigurno i ezoterično iz svijeta. Zaključili smo, slijedeći misao Isaaca Newtona, da svemir uvijek radi na predvidljiv način, poput ogromnog stroja. Događaji koji su se zbivali istodobno s drugim događajima, u nisu imali uzročne veze, proglašavani su slučajnostima.

A onda su se zbila dva istraživanja koja su nam ponovno otvorila oči za tajnu u svemiru. U proteklih nekoliko desetljeća puno je toga napisano o revoluciji u fizici, ali do promjena je došlo isključivo zbog dva velika otkrića kvantne mehanike i onoga što je otkrio Albert Einstein.

Cijeli Einsteinov životni rad pokazao je da je ono što vidimo kao čvrstu tvar uglavnom prazan prostor kroz koji struji oblik energije. To se odnosi i na nas. u kvantna fizika nam je pokazala zapanjujuće rezultate kada promotrimo to oblike energije na sve manjim i manjim razinama. Pokusi su pokazali da, kada razbijemo sitne oblike to energije, ono što zovemo elementarnim česticama, i pokušamo uočiti kako se ponašaju, sam čin promatranja mijenja rezultate kao da na to elementarne čestice utječe ono što promatrač očekuje. To je istina čak i u slučajevima u kojima se čestice moraju pojaviti na mjestima na kojima se nikako ne mogu pojaviti prema zakonima svemira kako ih mi poznajemo na dva mjesta u istom trenutku, naprijed ili nazad u vremenu, takve stvari.

Ponovno je zastala i pogledala me. Drugim riječima, osnovna tvar svemira, u svojoj srži, nalik je na čistu energiju koja je prilagodljiva ljudskom nastojanju i očekivanju, i to na način koji nije naš stari mehanički model svemira kao da je dovoljno samo naše puko očekivanje i već to uzrokuje da se naša energija pretače u svijet oko nas i djeluje na druge energetske sustave. u to je točno ono u što nas uvjerava Treći uvid.

Ona zavrti glavom. Na nesreću, većina znanstvenika ovu ideju ne smatra ozbiljnom. Radije su skeptični i čekaju hoćemo li mi to moći dokazati.

Hej, Sarah ovdje smo, začuje se slab poziv iz daljine. S naše desne strane, otprilike pedeset metara, kroz drveće smo vidjeli kako netko maše.

Sarah me pogleda. Moram porazgovarati malo s onim ljudima, imam kod sebe prijevod Trećeg uvida, pa možete naći neko mjesto i čitati ga dok me nema.

Svakako, rekoh.

Ona iz svoje torbe izvadi mapu, doda mi je i ode.

Uzeo sam mapu i osvrnuo se, tražeći mjesto gdje ću sjesti. Ovdje je šumsko tlo bilo gusto posuto malim grmljem i bilo je pomalo vlažno, no prema istoku tlo se uzdizalo prema nečemu što je nalikovalo na još jedan humak. Odlučio sam odšetati u tom pravcu da potražim suho tlo.

Na vrhu uspona ostadoh zaprepašten. Bilo je to još jedno mjesto nevjerojatne ljepote. Čvornati hrastovi bili su razmaknuti kojih dvadesetak metara, u velike grane na vrhu činile su pokrov nad glavom. Na šumskom tlu rastle su tropske biljke visoke metar i pol s listovima širokim dvadesetak centimetara. Između tih biljaka bila je razbacana velika paprat i grmlje prepuno bijelog cvijeća. Našao sam suho mjesto i sjeo. Osjetio sam natruli zadah lišća i miris cvijeća.

Otvorio sam mapu i uzeo početak prijevoda. U kratkom uvodu bilo je objašnjeno da Treći uvid pruža promijenjeno razumijevanje fizičkog svemira. Riječi uvoda jasno su ponavljale ono što mi je Sarah ukratko ispričala. Negdje pred kraj drugog tisućljeća, predviđalo se, ljudi će otkriti novu energiju koja je osnova svih stvari i koja zrači iz svega, pa i nas.

Na trenutak sam razmislio o toj ideji, u onda sam pročitao nešto što me zapanjilo u Rukopisu je stajalo da čovjekovo zamjećivanje to energije počinje s povećanim osjećanjem ljepote. Dok sam razmišljao o tome, pažnju mi privuče šum nečijeg hoda stazom. Ugledao sam Sarah u istom trenutku kad je i ona pogledala prema humku i opazila mene.

Ovo je mjesto sjajno, reče ona kad je došla do mene. Jeste li već došli do mjesta na kojem se govori o opažanju ljepote? Da, odgovorih, i nisam siguran što to znači.

Dalje u Rukopisu, reče ona, stvar se objašnjava detaljnije, ali objasniti ću vam ukratko. Opažanje ljepote je neka vrsta barometra koji pokazuje svakome od nas koliko je blizu stvarnom zamjećivanju energije. To je jasno, jer kad jednom opazite to energiju, spoznajete da je ona na istom nivou kao i ljepota.

Zvuči kao da vi to vidite, rekoh.

Pogledala me bez imalo samosvjesnosti. Da, vidim, ali prvo sam bila razvila dublje prihvaćanje ljepote.

I kako to djeluje. Nije li ljepota relativna?

Ona zatrese glavom. Stvari koje zamjećujemo kao lijepe mogu biti različite, ali stvare značajke koje pripisujemo lijepim stvarima su slične. Razmislite o tome. Kad nas nešto pogodi kao lijepo, pokazuje se prisutnije, oštrije u obliku i živahnosti boja, zar ne? Ističe se. Čini se gotovo kao da je u duginim bojama, u usporedbi sa sivilom manje privlačnih stvari.

Kimnuo sam.

Pogledajte ovo mjesto, nastavi ona. Znam da ste zapanjeni njime, jer isto je sa svima nama. Mjesto vas nekako zaskoči. Boje i oblici izgledaju uvećani. No, sljedeći nivo percepcije jest uočavanje energetskog polja koje okružuje sve.

Sigurno sam izgledao smeteno, jer ona se nasmijala, u onda rekla vrlo ozbiljno Možda bismo mogli prošetati do vrtova. Nalaze se otprilike kilometar južno. Mislim da će vam biti zanimljivo. Zahvalio sam joj što je potrošila vrijeme kako bi objasnila Rukopis meni, potpunom strancu, i što mi je pokazala Viciente. Slegnula je ramenima. Izgledate mi kao osoba prijateljski naklonjena prema onome što pokušavamo učiniti, reče ona. A svi smo mi svjesni da se ovdje u

stvari bavimo pridobivanjem javnog mnijenja. Da bi se ovo istraživanje nastavilo, moramo stvar razglasiti u Sjedinjenim Državama i drugdje. Ovdajšnje vlasti nas izgleda ne vole baš previše.

Odjednom iza nas začujemo glas. Oprostite, molim vas! Okrenuli smo se i ugledali tri muškarca kako nam brzo prilaze stazom. Izgledalo je da su sva trojica u kasnim četrdesetim godinama i bili su pomodno odjeveni.

Može li mi netko od vas dvoje reći gdje su pokusni vrtovi? upita najviši od trojice.

Možete li mi reći što vi ovdje radite? upita Sarah umjesto da odgovori.

Moji kolege i ja imamo odobrenje vlasnika ovog imanja da pregledamo vrtove i da razgovaramo s nekim o takozvanom istraživanju koje se ovdje provodi. Mi smo sa Peruanskog sveučilišta.

Čini se da se ne slažete s našim nalazima, reče Sarah sa smiješkom, očito Pokušavajući razvedriti situaciju.

Potpuno točno, reče drugi muškarac. Mislimo da je besmisleno tvrditi da se nekakva čudnovata energija sada može vidjeti, u da nikad prije nije mogla biti zamijećena.

Jeste li je vi pokušali vidjeti? upita Sarah.

Muškarac je prečuo pitanje i ponovno upitao, Možete li nam pokazati gdje su vrtovi?

Svakako, reče Sarah. Stotinjak metara pred vama ugledat ćete stazu koja skreće na istok. Krenite njome i poslije nekih par stotina metara ćete ih naći.

Hvala, reče visoki muškarac i oni požure svojim putem.

Ne baš, odgovori ona. Ima i drugih vrtova na tom području. Tamo su ljudi više raspoloženi razgovarati s ovakvom vrstom skeptika. Povremeno nam ovdje navrate takvi ljudi, i to ne samo znanstvenici već i radoznalci, ljudi koji ne mogu čak ni početi razumijevati što ovdje radimo... što ukazuje na problem koji postoji kod znanstvenog razumijevanja.

Kako to mislite? upitah.

Kao što sam već prije rekla, stari skeptični stav vrijedio je dok smo istraživali vidljivije i očitije pojave u svemiru, poput drveća ili sunčanog svjetla ili oluja s grmljavinom. No, postoji druga skupina zamjetljivih pojava, finija, koju ne možete proučavati u biti, čak ne možete ni vidjeti postoje li osim ako ne zatomite ili zauzdate svoj skepticizam i pokušate ih opaziti na bilo koji drugi način. Jednom kad to uspijete, onda se možete vratiti svojim strogim proučavanjima.

Zanimljivo, rekoh.

Šuma pred nama se prorijedila i mogao sam vidjeti desetke obradenih čestica, u na svakoj je rash drugačija vrsta biljke. Većina njih bile su svakojake festive

some od banana do špinata. S istočne strane svakog nasada pružao se širok šljunčan puteljak koji se protezao prema sjeveru, sve do ceste. Tri metalne kućice bile su poredane uz puteljak. Blizu wake od njih radilo je četvero petoro ljudi.

Vidim neke svoje prijatelje, reče Sarah i pokaže prema najbližoj kućici. Idemo tamo. Voljela bih da ih upoznate. Sarah me upoznala s tri muškarca i jednom ženom, u svi su bili uključeni u istraživanje. Muškarci su nakratko porazgovarali sa mnom, u onda se ispričali i otišli dalje radio, no žena je, biologinja imenom Marjorie, izgledala spremnom za razgovor.

Uhvatio sam Marjorien pogled. Što točno ovdje istražujete? upitao sam je.

Izgleda da ju je pitanje zateklo malo nespremnom, no osmjehnula se i napokon odgovorila. Teško je znati gdje da počnem.

S prvim dijelovima, izjavio sam. Upravo sam počeo s Trećim uvidom.

Pa zbog toga smo svi mi ovdje. Dodite, pokazat ću vam. Dala mi je znak da je slijedim, to smo zaobišli metalnu kućicu do nasada graha. Biljke su mi izgledale neobično zdravo, bez zamjetljivih oštećenja od kukaca i bez uvelih listova. Bile su posaene u bogati humus, gotovo pahuljasto tlo tako pažljivo da su stabljike i listovi jedne bili blizu druge, ali se nisu dodirivali.

Pokazala je prema najbližoj biljci Pokušali smo promatrati ove biljke kao zaokružene energetske sustave, i razmišljati o svemu što im treba za napredovanje tlo, hranjive tvari, vlaga, svjetlo. Ustanovili smo da je zaokruženi ekosustav oko svake biljke u stvari poput živog sustava, poput organizma. u zdravlje svakog pojedinog dijela utječe na zdravlje sustava.

Okljevala je, u zatim rekla Osnovna stvar je u tome da kad smo jednom počeli razmišljati o energetske odnosima oko biljaka, počeli smo zamjećivati zapanjujuće rezultate. Biljke u našim istraživanjima nisu bile posebno veće, ali po hranidbenim kriterijima bile su vrednije.

Kako ste to mjerili?

Sadržavale su više bjelančevina, ugljikovodika, vitamina, minerala.

Pogledala me s očekivanjem. Ali to nije ono najvažnije! Otkrili smo da su biljke koje su primale najviše izravne ljudske pažnje bile još hranjivije.

Kakve pažnje? upitao sam.

Ma, znate, reče ona, prčkanje po zemlji oko njih, svakodnevno provjeravanje. Takva pažnja. Obavili smo pokus s kontrolnom grupom neke su biljke primale posebnu pažnju, druge nisu i rezultati su potvrđeni. Štoviše nastavi ona proširili smo postavku tako da istraživači ne samo da su im pružali više pažnje, već su od njih i mentalno tražili da izrastu jače. Osoba bi doslovce sjedila pokraj njih i usmjeravala svu svoju pažnju i brigu na njihov rast.

I jesu li izrasle jače?

U značajnijoj mjeri, u rasle su i brže. Nevjerojatno.

Da, jest... Glas joj se utiša dok je promatrala starijeg muškarca, naizgled šezdesetih godina, kako nam prilazi.

Gospodin koji dolazi je mikronutricionist, reče ona potihom. Došao je ovamo prvi put prije otprilike godinu dana i odmah je uzeo dopust na Državnom sveučilištu Washington. To je profesor Hains. Obavio je nekoliko sjajnih istraživanja.

Kad nam je prišao, upoznali smo se. Bio je to muškarac snažne građe, cme kose, prosijed na sljepoočnicama. Nakon što ga je Marjorie malo podstaknula, profesor je počeo ukratko izlagati svoje istraživanje. Rekao mi je da ga jako zanimaju funkcije tjelesnih organa koje se mjere vrlo osjetljivim krvnim testovima i koje su u odnosu s hranom koja se jede.

Rekao mi je da ga najviše zanimaju rezultati jednog istraživanja koje je pokazalo da biljke bogate hranjivim tvarima koje rastu u Vicianteu neobično podižu tjelesne sposobnosti, no to povećanje nadilazi ono što se dade normalno očekivati od prehrambenih proizvoda i njihova djelovanja na ljudsku fiziologiju kako to mi shvaćamo. Nešto što je u samoj strukturi tih biljaka stvara posljedicu koja još nije objašnjena.

Pogledao sam Marjorie i upitao Znači, usmjeravanje pažnje na to biljke daje im nešto što pojačava čovjekovu snagu kad ih on pojede? Je li to energija koju spominje Rukopis?

Marjorie pogleda profesora. On se lagano osmjehne. To još ne znam, reče.

Pitao sam ga o budućem istraživanju, u on mi je objasnio da ovakav vrt želi napraviti i u državi Washington i pripremiti dugotrajna istraživanja, kako bi ustanovio imaju li ljudi koji jedu takve biljke više energije, ili su zdraviji kroz duže vrijeme. Dok je pričao, nisam mogao u da ne pogledam povremeno Marjorie. Odjednom je izgledala prekrasno. Tijelo joj je bilo vitko i tanahno, čak i u širokim trapericama i majici s kratkim rukavima. Oči i kosa bili su joj tamnosmede boje, u kosa joj je padala u pramenovima oko lica. Osjetio sam jaku tjelesnu privlačnost. Upravo u trenutku kad sam postao svjestan to privlačnosti, ona okrene glavu i pogleda me ravno u oči, a onda se povuče korak od mene.

Moram se naći s nekim, reče ona. Možda ćemo se vidjeti kasnije. Pozdravila je Hainsa, plaho mi se nasmiješila i prošla pokraj metalne kućice niz puteljak.

Nakon što sam još malo porazgovarao s profesorom, poželio sam mu sve dobro i odšetao nazad do mjesta gdje je stajala Sarah. Još je uvijek zaneseno razgovarala s jednim od istraživača, no pratila me pogledom dok sam dolazio.

Kad sam prišao, čovjek s kojim je bila nasmiješio se, presložio bilješke na svojoj podlozi za pisanje i ušao u kućicu.

Jeste li otkrili štogod? upita Sarah.

Da, rekoh smeteno, izgleda da ljudi ovdje rade neke zanimljive stvari.

Gledao sam u zemlju kad ona reče Kamo je otišla Marjorie? Kad sam podigao pogled, primijetio sam na njenu licu zainteresiran izraz.

Rekla je da se mora s nekim naći.

Jeste li je oneraspoložili? upita ona, smiješeći se.

Nasmijao sam se. Mislim da jesam. Ali nisam joj ništa rekao. Niste ni trebali, reče ona. Marjorie je primijetila promjenu u vašem energetsom polju. Bila je očita. I ja sam je odavde mogla vidjeti.

Promjenu u čemu?

U energetsom polju oko vašeg tijela. Većina nas je naučila opažati takva polja, barem pod određenim svjetlom. Kad osoba ima spolnih primisli, onda se energetska polja to osobe nekako vrtložno počne kretati prema drugoj osobi. To me pogodilo kao potpuno nevjerojatno, ali prije negoli sam išta rekao, pažnju nam je privukla nekolicina ljudi koji su izlazili iz metalne kućice.

Vrijeme je za odašiljanje energije, reče Sarah. To morate vidjeti.

Krenuli smo za četvoricom mladih muškaraca, očito učenika, prema nasadu kukuruza. Kad smo prišli bliže, primijetio sam da nasad čine dva odvojena polja, u svako je imalo otprilike deset kvadratnih metara. Kukuruz u jednom nasadu bio je visok otprilike šezdeset centimetara. U drugom, biljke su bile niže od četrdeset centimetara. Četvorica muškaraca došli su do nasada s višim kukuruzom i sjeli, svaki u jedan kut, licem okrenuti prema nasadu. Kao po nekom znaku, počeli su usredotočavati pogled na biljke. Iza leđa mi je sjalo kasno poslijepodnevno sunce, obasipajući nasad mekim žučkastim svjetlom, u šume u daljini bile su i dalje tamne. Nasad kukuruza i četvorica učenika ocrtavali su se prema gotovo potpuno crnoj pozadini.

Sarah je stala pokraj mene. Ovo je savršeno, reče. Pogledajte! Vidite li?

Što?

Isijavaju svoju energiju na biljke.

Napeto sam zurio u prizor, ali nisam mogao ništa vidjeti. Ne vidim ništa, reko.

Čučnite niže, reče Sarah, i usredotočite pogled na prostor između ljudi i biljaka.

Na trenutak mi se učinilo da sam primijetio bljesak svjetla, no zaključio sam da je to tek ostatak neke slike ili da me oči varaju. Pokušao sam još nekoliko puta vidjeti nešto, u onda sam odustao.

Ne mogu, reko, ustajući.

Sarah me potpaše po ramenu. Ne brinite. Prvi je put najteže. Obično treba vremena da se isproba način usredotočavanja. Jedan od meditanata nas pogleda i podigne kažiprst do usana, to se mi vratismo do zgrade.

Hoćete li dugo ostati u Vicienteu? upita me Sarah.

Vjerojatno ne, reko. Osoba s kojom sam to traži posljednji dio Rukopisa.

Izgledala je iznenađeno. Mislila sam da su svi dijelovi pronađeni. No nikad se ne zna. Toliko sam bila zaokupljena onim dijelom koji se tiče mog rada, da nisam pročitala baš puno od ostalih dijelova. Instinktivno sam posegnuo prema džepu od hlača, odjednom se osjetivši nesigurnim u to gdje je prijevod koji mi je dala Sarah. Bio je smotan u mom stražnjem džepu.

Znate, reče Sarah, otkrili smo da su dva dnevna doba najpogodnija za gledanje energetskih polja. Jedno je zalazak sunca. Drugo je izlazak. Ako želite, možemo se ovdje naći sutra u zoru i pokušati ponovno.

Ona pruži ruku prema mapi. u tako, nastavi ona, mogu i načiniti kopiju prijevoda, pa ga možete uzeti.

Razmislio sam nakratko o tom prijedlogu i zaključio da ne može ništa škoditi.

Zašto ne? rekoh. Moram se dogovoriti s prijateljem i pobrinuti se da imamo dovoljno vremena. Nasmiješio sam joj se. Zašto mislite da bih to mogao vidjeti?

Recimo da je to predosjećaj.

Dogovorili smo se da ćemo se naći na brežuljku u 6 sati ujutro i onda sam pješice sm krenuo prevaliti dva kilometra do svratišta. Sunce je potpuno nestalo, ali je njegova svjetlost još uvijek u narančastim nijansama obasjavala oblake nad horizontom. Zrak je bio hladan, ali nije bilo vjetra. U svratištu se stvorio red ispred pupa za posluživanje hrane u velikoj blagovaonici. Kako sam bio gladan, otišao sam do početka reda kako bih vidio što se nudi za jelo. Wil i profesor Hains stajali su negdje na početku, opušteno razgovarajući.

Ovo je William Hains, nadoda Wil.

Znam, rekoh, već smo se upoznali.

Spomenuo sam sutrašnji rani jutarnji sastanak. Wil u tom nije vidio nikakvih problema, jer je i on morao naći nekoliko ljudi s kojima još nije stigao razgovarati, tako da nije očekivao polazak prije 9 sati. Red se pomaknuo i ljudi iza nas pustili su me da se pridružim prijateljima. Stao sam iza profesora.

I što mislite o ovom što radimo ovdje? upita Hains.

Ne znam, rekoh. Još uvijek pokušavam srediti dojmove. Cijela to ideja o energetskom polju za mene je nova.

Stvarnost to pojave nova je za sve, reče on, ali zanimljivo je da je to energija ono što znanost oduvijek traži nešto zajedničko što je prisutno u cjelokupnoj materiji. Fizika je, naročito poslije Einsteina, tražila jednu jedinstvenu teoriju koja će objasniti sve fizikalne pojave. Ne znam je li ovo to ili nije, ali u svakom slučaju ovaj je Rukopis potaknuo neka zanimljiva istraživanja.

Što bi znanosti trebalo da prihvati to ideju, upitao sam. Način da je izmjeri, reče on. Postojanje to energije nije baš toliko strano. Majstori karatea oduvijek govore o postojećoj chi energiji koja omogućava njihove naizgled nemoguće pothvate lomljenja cigala rukama ili nepokretnog sjedenja na jednom mjestu dok ih četvorica ljudi pokušavaju oboriti. u svi smo vidjeli atletičare kako čine

spektakulame pokrete, okrete, svijanja i letenja kroz zrak, kao da prkose sili teži. Sve je to posljedica skrivene energije do koje možemo doprijeti.

Naravno, stvar neće biti prihvaćena sve dok je više ljudi stvarno ne vidi.

Jeste li je vi opazili? upitao sam.

Nešto sam opazio, reče on. Sve to ovisi o tome što ste jeli.

Ljudi koji su ovdje i koji lako opažaju to energetska polja, jedu uglavnom povrće. I to ove visoko hranjive biljke koje sami uzgajaju.

On pokaže na pint s hranom. Tu je ima, iako, hvala Bogu, poslužuju ribu i perad za stare tipove poput mene, koji su ovisnici o mesu. No, ako se prisilim da jedem drugačiju hranu, onda stvarno mogu nešto vidjeti. Upitao sam ga zašto ne mijenja ishranu na duže vrijeme.

Ne znam, reče on. Stare navade teško nestaju.

Red se pomakne prema naprijed i ja naručih samo povrće. Nas trojica sjeli smo za veći stol s puno ljudi i neobvezno razgovarali sat vremena. Onda smo Wil i ja odšetali do džipa izvaditi stvari. Jeste li vi vidjeli energetska polja? pitao sam ga.

Nasmiješio se i kimnuo. Moja je soba na prvom katu, reče on. Vaša je na trećem. Soba 306. Ključ možete uzeti na recepciji.

U sobi nije bilo telefona, ali mi je poslužitelj svratišta kojeg sam sreo u hodniku potvrdio da će mi netko pokucati ujutro točno u 5 sati. Legao sam i razmišljao neko vrijeme. Poslijepodne je bilo dugačko i ispunjeno i razumio sam Wilovu šutnju. Želio je da iskusim Treći uvid na svoj način.

Sljedeće što se zbilo bilo je kucanje na vrata. Pogledao sam na svoj ručni sat 500. Kad je poslužitelj ponovno zakucao rekoh Hvala, dovoljno glasno da me može čuti, u onda sam ustao i pogledao kroz mali prozor. Jedinu znak jutra bio je blijedi odsjaj na istoku.

Otišao sam niz hodnik, istuširao se, zatim brzo obukao i sišao niz stepenice. Blagovaonica je bila otvorena i u njoj je bio iznenadujuće velik broj ljudi. Pojeo sam samo voće i požurio van.

Pramičci magle vukli su se nad zemljom i ležali na udaljenim livadama. Ptice pjevice dozivale su se s drveća. Dok sam odlazio od svratišta, vršak sunca probio se nad horizontom na istoku. Boja je bila zapanjujuća. Nad svijetloružičastim obzorom nebo je bilo tamnonlavo.

Stigao sam do humka petnaest minuta ranije, to sam sjeo i naslonio se na deblo velikog drveta, opčaran mrežom čvomatih gram što su rasle nada mnom. Ubrzo sam čuo kako mi se netko približava stazom, to sam pogledao u tom smjeru, očekujući da ću vidjeti Sarah. No umjesto nje spazio sam nekog nepoznatog muškarca četrdesetih godina. Sišao je sa staze i krenuo prema meni, ne vidjevši me. Kad je bio na tri metra od mene, odjednom me opazio i trgnuo se, to se i ja trgoh.

Oh, zdravo, reče on osebujnim bruklinskim naglaskom. Bio je odjeven u traperice, imao je planinarske čizme i izgledao vrlo zdravo i atletski. Kosa mu je bila kovrčava, pomalo rijetka.

Kimnuo sam.

Oprostite što sam vam prišao tako neočekivano, reče on. Nema problema, rekao sam.

Rekao mi je da se zove Phil Stone, u ja mu rekoh svoje ime i to da čekam prijateljicu.

Sigurno se ovdje bavite nekim istraživanjem, dodao sam. Ne baš, odvrati on. Radim na Sveučilištu južne Califomije. Vršimo istraživanja u drugoj oblasti u vezi s uništavanjem prašuma, ali kad god imam priliku, dovezem se ovamo i malo odmorim. Volim tumarati ovuda gdje su šume toliko drugačije.

On se osvme. Shvaćate li da su neka od ovih stabala stara blizu pet stotina godina? Ovo je stvarno djevičanska šuma, što je rijetkost. Sve je u savršenoj ravnoteži veća stabla propuštaju sunčevu svjetlost, omogućujući raznovrsnom tropskom bilju da uspijeva na tlu. Biljni život u prašumama također je star, ali raste drugačije. U osnovi to je džungla. Ova šuma više je nalik na ono kako izgleda stara šuma u umjerenj zoni, kao što je u Sjedinjenim Državama.

Tamo nisam vidio ništa slično, rekoh.

Znam, reče on. Ostalo ih je svega nekoliko. Većinu njih, za koje znam, vlada je prodala drvnoj industriji, kao da je sve što su vidjeli u takvoj šumi samo drvna grada. Sramotno je da se netko želi petljati u takvo mjesto. Pogledajte samo energiju.

I ovdje možete vidjeti energiju? upitah.

On me pažljivo pogleda, kao da prosuduje hoće li biti opširniji.

Da, mogu, reče napokon.

Meni to ne uspijeva, rekoh. Pokušao sam jučer, dok su meditirali kod biljaka u vrtu.

Oh, ni ja nisam mogao vidjeti ispočetka tako velika polja, reče on. Morao sam početi s gledanjem u svoje prste.

Kako to mislite?

Podjimo tamo, reče on, pokazujući dio gdje je drveće bilo malo razmaknuto i naziralo se plavo nebo nad glavom. Pokazat ću vam.

Kad smo došli, on reče Nagnite se malo unatrag i dodirnite kažiprste vrhovima. Neka vam plavo nebo bude u pozadini. Sada razmaknite vrhove za otprilike dva i pol centimetra i gledajte ravno u prostor između njih. Što vidite?

Trunčice prašine u leći oka.

Zanemarite ih, reče on. Malo zamutite pogled i primaknite vrhove bliže, pa ih opet udaljite.

Dok je govorio, ja sam micao prstima, ne shvaćajući baš što je mislio pod tim da zamutim pogled. Napokon sam pogled neodređeno usmjerio na prostor između prstiju. Oba vrha postala su malo nejasna i dok se to događalo ugledao sam nešto nalik na pramičke dima kako se pružaju između vrhova.

Dobri Bože, rekoh i objasnih mu što sam zamijetio.

To je to! To je to! reče on. Sad se igrajte s tim neko vrijeme. Dodimuo sam sva četiri prsta, pa onda dlanove i podlaktice. U svim sam slučajevima vidio pramičke energije između dijelova tijela. Spustio sam ruke i pogledao Phila.

Želite pogledati moje? upita on. Ustao je, pomaknuo se nekoliko koraka unatrag, postavivši glavu i trup tako da je nebo bilo ravno iza njega. Pokušavao sam nekoliko minuta.

Phil stupi naprijed i široko se nasmiješi. Je li ovo osoba koju ste čekali?

Približavajući se i Sarah se smješkala. Hej, tebe od nekud poznajem, reče ona pokazujući na Phila.

Toplo su se zagrlili, u onda Sarah pogleda mene i reče Oprostite što sam zakasnila. Zbog nečeg mi nije proradila mentalna budilica. No, sad mislim da znam zašto. Ovako ste vas dvojica imali prilike popričati. Što ste radili?

Upravo je naučio kako vidjeti polja između prstiju, reče Phil. Sarah me pogleda. Prošle smo godine Phil i ja bili na ovom istom mjestu, učeći istu stvar. Ona pogleda Phila. Dodimimo se ledima. Možda može vidjeti energiju između nas.

Stali su preda mnom, leđa o leđa. Predložio sam im da se primaknu bliže i oni koraknu prema meni, tako da se razmak između nas smanjio na nešto više od metra. Ocrtavali su se prema nebu, koje je u tom pravcu još uvijek bilo tamnoplavo. Na moje iznenađenje, prostor između njih izgledao je malo svjetliji. Bio je žut, žučkastoružičast.

Čini se kao da vidi, reče Phil, gledajući moj izraz.

Sarah se okrene i uhvati Phila za ruku i oni se polako udalje od mene, tako da su njihova tijela bila nekih tri metra od mene. Bjelkastoružičasto energetska polje okruživalo je gomje dijelove njihovih tijela.

U redu, reče Sarah ozbiljno. Prišla je i čučnula pokraj mene. u sad pogledajte ovu ljepotu ovdje.

Odjednom su me zapanjili oblici i forme oko mene. Izgledalo je da se mogu potpuno usredotočiti na svaki od golemih hrastova, ne samo na neki dio, nego na cijeli oblik. Istog trena me zapanjio jedinstven oblik i razmještaj gram svakog od njih. Gledao sam od jednog do drugog, okrećući se. Dok sam to radio, osjećaj prisutnosti koji je svaki hrast lučio prema meni se pojačao, kao da ih gledam po prvi put, ili im se barem prvi put uistinu divim. Takoer sam zamijetio način na koji je svaka biljka rasla zajedno s drugima iz vlastite vrste u, kako mi

se učinilo, malim zajednicama. Na primjer, visoke biljke tipa stabla banane često su bile okružene malim filodendronima, koji su pak bili stisnuti između još manjih biljaka nalik na paprat. Kad sam pogledao to miniokoliše, ponovno me zapanjila njihova jedinstvenost obrisa i prisutnosti.

Jedna mi je lisnata biljka, na manje od tri metra od mene, privukla pažnju. Često sam držao takvu vrstu kućne biljke, posebno šarenu vrstu filodendrona. Bio je tamnozelen, u grane su mu se pružale otprilike metar u promjeru. Biljka je izgledala savršeno zdrava i puna života.

Da, usredotočite se na nju, ali opušteno, reče Sarah. Učinivši tako, poigrao sam se s uoštravanjem pogleda. U jednom trenutku pokušao sam se usredotočiti na volumen prostora otprilike petnaest centimetara oko biljke. Postupno sam počeo zamjećivati bljeskove svjetla, u onda sam, jednim podešavanjem oštine, mogao vidjeti mjehurič bijelog svjetla koji je okruživao biljku.

Sad nešto vidim, rekoh. Pogledajte još, reče Sarah.

U šoku sam koraknuo unatrag. Oko wake biljke u mom vidokrugu bilo je polje bjelkastog svjetla, vidljivo, u ipak prozimo, tako da ni boja ni oblik biljke nisu bili zakriti. Shvatio sam da je to što vidim samo proširena jedinstvena ljepota wake biljke. Kao da sam prvo vidio biljke, zatim njihovu jedinstvenost i prisutnost, u onda kao da je nešto uvećalo čistu ljepotu njihova fizičkog izražaja, to sam tako vidio energetska polja.

Da vidimo ako možete zamijetiti ovo, reče Sarah. Sjela je ispred mene i licem se okrenula prema filodendronu. Perjanica bjelkastog svjetla što je okruživala njeno tijelo naglo je sunula i obuhvatila filodendron. Istog se trena promjer energetskog polja biljke proširio za nekoliko metara.

Prokletstvo! uzviknuo sam, što je prouzročilo smijeh kod onoga što se zbivalo, ali uopće nisam osjećao nelagodu što sam tako brzo opazio pojavu u koju sam prije svega nekoliko minuta potpuno sumnjao. Spoznao sam da je moja sposobnost zamjećivanja polja, u ne izazvani nadrealni osjećaji, omogućila da stvari oko mene izgledaju postojanije i stvarnije nego prije.

No u isto vrijeme, sve oko mene izgledalo je drugačije. Jedino s čime sam mogao usporediti to iskustvo bio je možda film u kojem su boje šume pojačane, kako bi izgledala tajnovito i začarano. Biljke, lišće i nebo sad su se isticali u svojoj prisutnosti, u lagano treperenje označavalo je život, možda i svijest, izvan granica naših uobičajenih pretpostavki. Nakon što sam to vidio, šumu više nikada neću uzimati zdravo za gotovo.

Pogledao sam Phila. Sjednite i usmjerite svoju energiju prema filodendronu, rekoh. Želio bih napraviti usporedbu.

Phil je izgledao zbunjeno. Ne mogu to učiniti, reče. Ne znam zašto.

Pogledao sam Sarah.

Neki ljudi to mogu, neki ne, reče ona. Još nismo otkrili zašto je to tako. Marjorie mora provjeriti svoje studente da bi otkrila tko to može učiniti. Nekolicina

psihologa pokušava dokazati korelaciju između to sposobnosti i karakternih osobina pojedinca, ali još nitko to ne zna zasigurno.

Pustite me da pokušam, rekoh.

U redu, samo izvolite, odgovori Sarah.

Ponovno sam sjeo i okrenuo lice prema biljci. Sarah i Phil stajali su u pravom kutu prema meni.

U redu, kako da počnem?

Samo usredotočite pažnju na biljku, kao da je želite napuniti svojom energijom, reče Sarah.

Pogledao sam biljku i zamislio energiju kako buja u njoj, u onda sam pogledao njih dvoje.

Žao mi je, reče Sarah, iskrivivši usta, vi očitno niste jedan od

U šali sam se namrštio Philu.

Ljutiti glasovi dolje sa staze prekinuli su naš razgovor. Između drveća vidjeli smo grupu ljudi kako prolaze, oštro razgovarajući među sobom.

Tko su ti ljudi? upita Phil pogledavši Sarah.

Ne znam, reče ona. Još neki koji su uznemireni onim što ovdje radimo, pretpostavljam.

Pogledao sam ponovno šumu oko nas. Sve je opet izgledalo obično.

Hej, više ne vidim energetska polja!

Neke vas stvari odmah oneraspolože, zar ne? primijeti Sarah.

Phil se nasmiješi i potapše se po ramenu. Možete to odsada napraviti u bilo kojem trenutku. To je kao vožnja biciklom. Sve što trebate učiniti jest da uočite ljepotu i krenete od toga.

Odjednom se sjetih provjeriti vrijeme. Sunce je već stajalo visoko na nebu i Magi prijepodnevi povjetarac njihao je drveće. Na satu je bilo 750.

Mislim da je bolje da se vratim, rekoh.

Sarah i Phil su mi se pridružili. Dok smo odlazili, osvmuo sam se prema šumovitoj padini brijega. Ovo je prekrasno mjesto, rekoh. Šteta što nema više ovakvih mjesta u Sjedinjenim Državama.

Jednom kad vidite energetska polja u drugim područjima, reče Phil, spoznat ćete kako je šuma dinamična. Pogledajte ove hrastove. Vrlo su rijetki u Peruu, ali ovdje u Vicienteu rastu bez poteškoća. Sječena šuma, pogotovo ona u kojoj je bjelogorica posječena kako bi se iz financijskih razloga posadili borovi, ima vrlo slabo energetska polje. u grad, ne uzimajući ljude u obzir, ima sasvim drugačiju vrstu energije.

Pokušao sam se usredotočiti na biljke uz stazu, ali mi je hodanje prekidalo koncentraciju.

Potpuno, odgovori Sarah. Još nisam čula da netko više nije uspio ponoviti to iskustvo kad ga je već jednom doživio. Jednom nas je ovdje posjetio oftalmologistraživač i bio je jako uzbuđen kad je naučio vidjeti polja. Ispalo je da je radio na nekim anomalijama vida, uključujući neke oblike sljepila za boje, to je zaključio da neki ljudi u očima imaju, kako ih je nazvao, lijene receptore. Učio je ljude kako vidjeti boje koje nikad nisu iskustveno prije doživjeli. Po njemu, videnje energetskih polja je isto to, buđenje drugih zaspalih receptora i to, teorijski, svi možemo učiniti.

Volio bih živjeti blizu ovakvog mjesta, rekoh.

Svi bi to htjeli, odgovori Phil, u onda pogleda pokraj mene u Sarah. Je li dr. Hains još tamo?

Da, reče Sarah. Ne može otići.

Phil me pogleda. To je čovjek koji radi zanimljiva istraživanja o tome što to energija može učiniti za čovjeka.

Da, rekoh. Jučer sam s njim razgovarao.

Zadnji put kad sam bio ovdje, nastavi Phil, govorio mi je o istraživanju koje bi želio provesti i u kojem bi promatrao fizičke učinke samog boravka u blizini okoliša s visokom energijom, kao što je ova šuma. Koristio bi ista mjerenja rada i djelotvornosti tjelesnih organa i izlaznih rezultata kako bi uočio učinak.

Pa, meni je učinak već poznat, reče Sarah. Kad god se dovezem na ovo imanje, počinjem se osjećati bolje. Sve je pojačano. Činim se jačom, mogu misliti jasnije i brže. Zapanjujući su uvidi u sve ovo i njihova veza s mojim radom u fizici.

Na čemu radite? upitao sam.

Sjećate li se da sam vam pričala o zamršenim pokusima u fizici čestica, u kojima su se djelići atoma pojavljivali gdje god su ih znanstvenici očekivali da se pojave?

Da. Pa, pokušala sam proširiti to ideju još nekim vlastitim pokusima. Ne da bih riješila probleme kod atomskih čestica na kojima su ti ljudi radili, već da bih istražila pitanja o kojima sam vam pričala. Do koje mjere naša očekivanja stvaraju sve to stvari koje nam se događaju?

Mislite na podudarnosti?

Da, pomislite na događaje u svom životu. Stara je njutnovska ideja da se stvari događaju slučajno, da čovjek može donijeti dobre odluke i biti pripravan, ali i da svaki događaj ima svoj slijed uzročnosti neovisno o našem stavu.

Nakon najnovijih otkrića u suvremenoj fizici, s punim pravom možemo postaviti pitanje nije li svemir ipak dinamičniji. Možda je osnovno djelovanje svemira mehanicističko, ali možda i suptilno odgovora na mentalnu energiju koju u

njega odašiljemo. Hoću reći, zašto ne bi bilo tako? Ako možemo djelovati na biljke da brže rastu, možda možemo učiniti i da se neki događaji zbiju prije ili poslije, ovisno o tome kako razmišljamo.

Govori li Rukopis išta o tome?

Sarah mi se nasmiješi. Naravno, odatle i dobivamo takve ideje. Počela je prekapati po torbi dok smo hodali i napokon izvukla fascikl.

Evo vaše kopije, reče ona.

Nakratko sam je pogledao i stavio u džep. Prelazili smo preko mosta i na trenutak sam zastao, promatrajući boje i oblike biljaka oko mene. Podesio sam žarišnu daljinu pogleda i odmah opazio energetska polja svega što mi je bilo u vidokrugu. I Sarah i Phil imali su široka polja koja su bila žučkastozelenkasta, iako je Sarahino polje povremeno bljesnulo ružičastom bojom.

Odjednom su oboje stab i napeto se zagledali niz stazu. Pred nama, na nekih dvadesetak metara, nalazio se čovjek koji nam je brzo prilazio. Osjećaj tjeskobe zgrčio mi je želudac, no bio sam odlučan zadržati zamjećivanje energije. Kad se približio, prepoznao sam ga bio je to jedan od najvećih znanstvenika s peruanskog Sveučilišta, koji je jučer pitao za pravac.

Kad je došao do nas, stao je pred Sarah i Ijubazno rekao Vi ste znanstvenik, zar ne?

Tako je, odgovori ona.

Pa kako onda možete priznavati takvu znanost? Vidio sam to vrtove i ne mogu vjerovati koliko su neuredni. Niste ništa kontrolirali. Moglo bi biti puno objašnjenja za brži rast biljaka.

Kontrolirati sve je nemoguće, gospodine. Mi tražimo općenite smjerove.

U Sarinu glasu mogao sam čuti tračak ljutnje.

Ali zastupati neku novu vidljivu energiju koja je u osnovi kemije svega živog to je apsurdno. Nemate dokaza.

Dokaz je ono što tražimo.

Ali kako možete postaviti postojanje bilo čega prije nego što za to imate dokaze!

Sada su njihovi glasovi zvučali ljutito, ali ja sam tek površno slušao. Moju je pažnju zaokupila dinamika njihovih energetskih polja. Kad je razgovor počeo, Phil i ja smo se povukli, u Sarah i visoki muškarac stab su sučelice, na otprilike metar razmaka. Istog trenu njihova su energetska polja postala nekako gušća i uznemirenija, kao od nekakvih unutrašnjih vibracija. Kako je razgovor tekao, njihova su se polja počela pretapati. Kad bi jedno od njih nešto izjavilo, polje to osobe načinilo bi kretnju kojom kao da je usisavalo polje druge osobe, poput vakuuma. No, kad bi druga osoba odvratila, energija bi se vratila u njezinom smjeru. U pojmovima dinamike energetskih polja, dobivanje poem izgleda da je značilo zarobljavanje dijela protivnikova polja i uvlačenje u svoje polje.

Osim toga, govorila je Sarah čovjeku, opazili smo pojavu koju pokušavamo razumjeti.

Čovjek prezrivo pogleda Sarah. Onda ne samo da ste nestručni, već ste i ljudi, reče on i ode.

Vi ste dinosaurus, poviče Sarah i to nasmije mene i Phila. NO, Sarah i Ljudi poput ovog mogu me razljutiti, reče Sarah kad smo nastavili stazom.

Zaboravi na to, reče Phil. Svijet je pun takvih tipova. Kad smo došli do svratišta, ugledao sam Wila kod džipa.

Vrata auta bila su otvorena, u na haubi je bila poslagana oprema. Odmah me opazio i pokazao mi da dodem.

Čini se da moram krenuti, rekoh.

Moja primjedba prekinula je desetminutnu šutnju što je počela kada sam pokušao objasniti što sam vidio da se događa sa Sarahinom energijom za vrijeme prepirke. Očito da nisam to dobro ispričao, jer moje su primjedbe izazvale samo prazne poglede i bacile nas sve u dugo razdoblje zaokupljenosti samima sobom.

Bilo je ugodno družiti se s vama, reče Sarah, ispruživši ruku. Phil je gledao prema džipu. Je li to Wil James? upita on. S njim putujete?

Da, rekoh. Zašto?

Samo sam se pitao. Već sam ga vidao. On poznaje vlasnika ovog mjesta i bio je jedan iz prve grupe koja je ovdje potakla istraživanja energetske polja.

Dodite da vas upoznam, rekoh.

Ne, sad moram ići, reče on. Ali vidimo se kasnije. Znam da ćete ponovno doći.

Bez sumnje, rekoh.

I Sarah reče da mora ići i da mogu uspostaviti vezu s njom preko osoblja svratišta. Zadržao sam ih još malo, zahvaljujući im na podukama.

Sarah se uozbilji. Videnje energije poimanje tog novog načina gledanja fizičkog svijeta širi se kao neka zaraza. Ne razumijemo to, ali kad neka osoba boravi s drugima, koji vide to energiju, obično je i sama počinje vidjeti. I zato, pokažite to nekom drugom.

Kimnuo sam i požurio do džipa. Wil me dočeka sa smiječlmm

Jeste li spremni? upitah ga.

Skoro, reče on. Kako je prošlo jutro?

Zanimljivo, rekoh. Imam vam puno toga ispričati. Pričekajte zasada, reče on. Moramo krenuti odavde. Stvari ne izgledaju baš dobro.

Prišao sam mu bliže. Što se događa? upitah ga.

Ništa previše ozbiljno, reče on. Objasniti ću vam kasnije. Pokupite svoje stvari.

Ušao sam u svratište i uzeo neke stvari što sam ih ostavio u sobi. Wil mi je još ranije pripomenuo da se soba ne plaća, vlasnik ih besplatno daje, to sam otišao do pupa i vratio službeniku ključ, u onda izašao do džipa.

Wil je bio nagnut pod otvorenom haubom, nešto je provjeravao i kad sam došao do njega, zalupio je njome.

U redu, reče. Idemo.

Izašli smo s parkirališta, to se prilaznom stazom spustili do glavne ceste. Istodobno, još je nekoliko automobila odlazilo.

Onda, što se događa? upitao sam Wila.

Skupina lokalnih vladinih službenika, odgovori on, zajedno s još nekim znanstvenicima, požalila se na Ijude koji su povezani s ovim konferencijskim središtem. Ne prigovaraju nam ništa nezakonito. Samo vele da su neki od ljudi što borave ovdje možda, kako kažu, nepoželjni, da nisu pravi znanstvenici. Ti bi službenici mogli stvoriti dosta neprilika i time doslovno zaustaviti sav posao u svratištu.

Pogledao sam ga, ne razumjevši, u on nastavi Razumijete, u ovom svratištu uvijek boravi nekoliko grupa. Samo manji broj njih ima veze s istraživanjem u vezi s Rukopisom. Druge su grupe usredotočene na vlastite discipline, dolaze ovdje zbog Ijepote. Ako službenici postanu preoštri i stvore negativan naboj, to će se grope prestati sastajati ovdje.

Niste li rekli da se lokalni službenici neće petljati u novac?

Mislio sam da neće. Netko ih je uznemirio zbog Rukopisa. Je li itko kod vrtova shvatio što se događa?

Ne, ne baš, rekoh. Samo su se čudili otkud odjednom toliko ljutih ljudi.

Wil je šutio. Izašli smo kroz glavna vrata i krenuli prema jugoistoku. Nakon dva kilometra skrenuli smo na drugu cestu koja je vodila na istok, prema planinskom lancu u daljini.

Proći ćemo pokraj vrtova, reče Wil nakon nekog vremena. Ispred sebe sam ugledao obradene čestice i prvu metalnu kuću. Dok smo prolazili pokraj nje, vrata su se otvorila i pogledao sam se s osobom koja je izlazila. Bila je to Marjorie. Nasmiješila se, okrenula prema meni dok smo prolazili i još smo se dugo gledali.

Tko je to? upita Wil.

Žena koju sam jučer upoznao, odgovorio sam.

On kimne glavom i promijeni temu. Jeste li pogledali Treći uvid?

Dobio sam kopiju.

Wil ništa nije odgovorio, kao da je bio izgubljen u mislima, to sam izvadio prijevod i našao mjesto na kojem sam stao s čitanjem. Dalje se u Trećem uvidu opširno objašnjavalo o prirodi ljepote i opisivalo to zamjećivanje kao ono pomoću kojeg će ljudi vremenom naučiti vidjeti energetska polja. Kad se to jednom dogodi, pisalo je, naše će se poimanje fizičkog svemira brzo promijeniti.

Na primjer, početak ćemo jesti više hrane koja još uvijek sadrži to energiju, postat ćemo svjesni da određena mjesta zrače više energije nego druga, u najviše zračenja ima u starim prirodnim okolišima, posebno šumama. Upravo sam bio na zadnjim stranicama, kad Wil odjednom progovori.

Ispričajte mi vaša iskustva u vrtovima, reče on.

Najbolje što sam mogao, potanko sam mu ispričao događaje od prošla dva dana, uključujući i ljude koje sam upoznao. Kad sam mu ispričao o susretu s Marjorie, on me pogledao i nasmijao se.

Koliko ste razgovarali s tim Ijudima o ostalim uvidima i kako se ti uvidi odnose na ono što rade u vrtovima? upita me on.

Uopće ih nisam spomenuo, odgovorio sam. Isprva im nisam vjerovao, u poslije sam otkrio da znaju više od mene.

Mislim da ste im mogli pružiti značajne informacije, samo da ste bili iskreni prema njima.

Kakve informacije?

Ljubazno me pogledao. To samo vi mate.

Nisam znao što bih rekao, pa sam samo promatrao krajolik. Tlo je sve više postajalo brdovito i stjenovito. Nad cestom su se uzdizale velike granitne izbočine.

Što mislite o tome zašto ste ugledali Marjorie kad smo prolazili pokraj vrtova? upita Wil.

Zaustio sam reći obična slučajnost, no umjesto toga rekoh, Ne znam. Što vi mislite?

Mislim da se ništa ne događa slučajno. Meni to znači da vas dvoje imate nedovršen posao, nešto što ste trebali reći jedno drugom, u niste.

Ta me ideja zaokupila, no istodobno i uznemirila. Cijelog su me života napadali da sam dalek, da postavljam pitanja, ali ne izražavam mišljenja, da nemam stava. Zašto se, pitao sam se, opet to javlja?

Takoder sam primijetio da se počinjem osjećati drugačije. U Vicienteu sam se osjećao pustolovnim i sposobnim, u sada sam se naprosto osjećao kao da padam u sve dublju depresiju, pomiješanu s tjeskobom.

Stvarno ste me deprimirali, rekoh.

Glasno se nasmijao i zatim odgovorio Nisam ja. To je posljedica odlaska s Vicientea. Energija tog mjesta diže vas poput zmaja. Što mislite, zašto znanstvenici već godinama dolaze ovamo? Njima samima nije jasno zašto im se toliko sviđa.

Provjerio je cestu, ponovno me pogledao, s pažljivim izrazom na licu. Kad odlazite s takvog mjesta, morate se napuniti energijom.

Samo sam ga pogledao, zbunjen, u on mi se umirujuće nasmiješi. Štjeli smo neko vrijeme kad on reče Ispričajte mi više o onome što se dogodalo u vrtovima.

Nastavio sam s pričom. Kad sam opisao kako sam uistinu vidio energetska polja, on me pogleda zaprepašteno, ali ne reče ništa.

Možete li vi vidjeti to polja? upitao sam ga.

On baci pogled prema meni. Da, reče. Nastavite. Ispričao sam priču, bez prekidanja, sve dok nismo došli do svadje između Sarah i peruanskog znanstvenika i dinamike njihovih energetskih polja za vrijeme prepirke.

Što su Sarah i Phil rekli o tome? upitao je.

Ništa, rekoh. Čini se da do tada ništa slično nisu doživjeli. Tako sam i mislio, reče Wil. Toliko su fascinirani Trećim uvidom da još nisu krenuli dalje. Četvrti uvid govori o tome kako se ljudi bore za energiju.

Bore za energiju? upitao sam.

On se samo nasmiješi, glavom pokazavši prema prijevodu

što sam ga držao.

Nastavio sam čitati. Tekst je jasno ukazivao na Četvrti uvid. Pisalo je da će vremenom ljudi sagledati kako se svemir sastoji od jedne dinamične energije, energije koja nas održava i koja odgovara na naša traženja. No, vidjet ćemo i da smo bili isključeni iz tog većeg izvora energije, da smo se otkinuli od njega i zato se osjećali slabima, nesigurnima, kao da nam nešto nedostaje.

Suočeni s tim nedostatkom, mi ljudi uvijek smo tražili kako da povećamo našu osobnu energiju na jedini nam poznati način psihološki je krađući od drugih kroz nesvjesnu borbu koja leži u osnovi svih sukoba u svijetu.

BORBA ZA MOĆ

Džip je naišao na rupu na cesti, poskočio i to me probudilo. Pogledao sam na sat 300 poslije podne. Dok sam se protezao i pokušao do kraja razbuditi, osjetio sam oštar bol u križima.

Vožnja je bila napoma. Otišavši iz Vicienta, putovali smo cijeli dan, vozeći u nekoliko različitih smjerova, jer Wil kao da je tražio nešto što nije mogao naći. Proveli smo noć u maloj gostionici, gdje su kreveti bili tvrdi i kvrgavi, tako da

sam malo spavao. u sada, već drugog uzastopnog dana putovanja, bio sam spreman prosvjedovati.

Pogledao sam Wila. Bio je usredotočen na cestu, toliko pažljiv i budan da sam odlučio ne smetati ga. Izgledalo je da je jednako ozbiljan kao i prije nekoliko sati, u onda je zaustavio džip i rekao da moramo razgovarati.

Sjećate li se da sam vam rekao kako uvide treba otkrivati pojedinačno? upita on.

Da.

Vjerujete li da će se svaki uistinu ukazati? Pa, dosad je bilo tako, rekoh napola u šali.

Wil me ozbiljno pogleda. naći Treći uvid bilo je lako. Za to je bilo potrebno samo posjetiti Viciente. Ali od sada, nailaženje na ostale mirP Na trenutak je ušutio, u onda rekao, Mislim da biste trebali krenuti na jug, do malog sela blizu Quilabambe, zove se Cula. Tamo se nalazi također netaknuta šuma, mislim da biste je trebali vidjeti. Ali neobično je važno da budete budni cijelo vrijeme. Podudamosti će se stalno zbivati, ali ih morate zapaziti. Razumijete li?

Rekao sam mu da razumijem i da ću to imati na umu. Poslije toga razgovor je prestao i ja sam duboko zaspao zbog tog spavanja sad mi je bilo žao, jer bol u križima bila je zbog njega. Ponovno sam se protegnuo i Wil me pogleda.

Gdje smo? upitao sam. Ponovno u Andama, reče on.

Poslije brežuljaka nastupili su visoki grebeni i udaljene doline. Raslinje se prorijedilo, iskrivljeno od vjetra. Kad sam duboko udahnuo, primijetio sam da je zrak rjedi i hladan.

Bilo bi bolje da obučete jaknu, reče Wil i iz torbe izvuče smeđu pamučnu vjetrovku. Ovdje će poslije podne biti hladno. Poslije zavoja opazili smo usko raskrižje ispred nas. S jedne strane, blizu trgovine i drvene benzinske crpke, s bijelo obojenim rubovima, stajalo je vozilo s dignutom haubom. Na prednjem braniku na krpi su ležale alatke. Dok smo prolazili, iz trgovine je izašao plavokos čovjek i nakratko nas pogledao. Imao je okruglo lice i nosio je naočale s tamnim okvirima.

Pomno sam ga pogledao, a misli su mi se vratile pet godina unatrag.

Znam da to nije taj, rekoh Wilu. Ali onaj čovjek izgleda isto kao prijatelj s kojim sam radio. Nisam ga se sjetio već godinama. Primijetio sam da me Wil pažljivo promatra.

Rekao sam vam da pomno pratite dogadjanja, reče on. Vratimo se i provjerimo treba li onom čovjeku kakva pomoć. Nije mi izgledao poput mještanina.

Pronašli smo mjesto gdje je bilo dovoljno prostora sa strane ceste i okrenuli se.

Čini se da imate neprilike, reče Wil.

Čovjek popravi naočale na nosu, u taj je običaj imao i moj prijatelj.

Da, odgovori on, pokvarila mi se pumpa za vodu. Čovjek je imao nekih četrdeset godina i bio krhke građe. Engleski je govorio pravilno, s francuskim naglaskom.

Wil je brzo izašao iz auta i predstavio nas. Čovjek pruži ruku, nasmiješivši se meni poznatim osmijehom. Zvao se Chris Reneau.

Zvučite kao Francuz, rekoh.

I jesam, odgovori on. Ali predajem psihologiju u Brazilu. Ovdje u Peruu tragam za podacima o arheološkom nalazu koji je pronacien, nekim rukopisom.

Kratko sam šutio, ne znajući koliko mu mogu vjerovati. Ovdje smo zbog istog razloga, rekoh napokon.

On me pogleda s velikim zanimanjem. Što mi možete reći o tome? upita on. Jeste li vidjeli kopije?

Prije no što sam stigao odgovoriti, iz kuće je izašao Wil, u drvena vrata lupnula su za njim. Imamo sreće, reče mi on. Vlasnik ima mjesto na kojem možemo kampirati, u ima i tople hrane. Mogli bismo ovdje prenočiti. On se okrene i s očekivanjem pogleda Reneaua. Ako vama ne smeta dijeliti vašu rezervaciju s nama.

Dapače, reče on. Društvo će mi dobro doći. Novu pumpu ionako ne mogu dobiti prije jutra.

Kad su on i Wil počeli razgovor o mehanici i pouzdanosti Reneauova terenskog vozila, naslonio sam se na džip, osjećajući toplinu sunca i odlutao u ugodna sjećanja o starom prijatelju na kojeg me podsjetio Reneau. Moj je prijatelj uvijek imao široki, upitan pogled i bio je radoznao, potpuno nalik na Reneaua, i stalno je čitao knjige. Gotovo da sam se mogao sjetiti teorija koje su muse svidale, no vrijeme mi je zamaglilo sjećanja.

Odnesimo stvari do kampa, rekao je Wil, potapšavši me po ramenu.

U redu, rekoh odsutno.

Otvorio je stražnja vrata i izvukao šator, vreće za spavanje, natrpao mi ih u ruke, u onda je uzeo platnenu torbu s rezervnom odjećom. Reneau je zaključavao svoje vozilo. Prošli smo pokraj trgovine i počeli silaziti redom stepenica. Iza zgrade je strmo padao greben, u mi smo uskom stazom skrenuli nalijevo. Nakon dvadeset ili trideset metara, mogli smo čuti šum vode, to smo ugledali potok koji se slijevao niz stijene. Zrak je bio hladniji i jako je mirisala metvica.

Točno ispred nas tlo je bilo ravno, u potočić je stvarao jezero široko kojih osam metara. Netko je očistio term za logorište i napravio kameno ognjište. Kraj obližnjeg drveta stajala su naslagana drva za vatru.

Ovdje će biti dobro, reče Wil i počne rastvarati svoj veliki šator za četvero. Demo do njega Reneau je složio svoj manji šator. Jeste li vi i Wil istraživači? upitao me u jednom trenutku

Reneau. Wil je složio šator i otišao provjeriti što je s večerom. Wilson je vodič, rekoh. Ja trenutačno ne radim ništa posebno.

Reneau me zbunjeno pogleda.

Nasmiješio sam se i upitao Jeste li imali priliku vidjeti dijelove Rukopisa?

Vidio sam Prvi i Drugi uvid, reče on, prišavši bliže. Reći ću vam nešto. Mislim da se sve događa baš kako u Rukopisu piše. Mijenjamo svoj pogled na svijet. Primjećujem to na području psihologije.

Kako to mislite?

On duboko udahne. Moje područje je sukob, istraživanje zbog čega su ljudi toliko nasilni jedni prema drugima. Oduvijek znamo da to nasilje proistječe iz ljudske potrebe za kontrolom i dominiranjem nad drugima, no tek smo nedavno počeli proučavati to pojavu iznutra, s točke gledišta svijesti pojedinca. Upitali smo se što se to događa u ljudskom biću kada pojedinac pristupi drugoj osobi i razgovara s njom, u to se događa milijardu puta dnevno u našem svijetu. Pojedinac može otići osjećajući se jače ili slabije, ovisno o tome što se dogodilo u toj razmjeni.

Zbunjeno sam ga pogledao i on kao da se malo posramio toga što je požurio s dugačkim predavanjem o toj temi. Zamolio sam ga da nastavi.

Iz tog razloga, nastavi on, izgleda da mi ljudi uvijek zauzimamo manipulativan stav. Bez obzira na pojedinačnu situaciju ili temu razgovora, pripremamo se reći što god je potrebno kako bi u razgovoru prevladali. Svatko od nas traži nekakav način kontrole kako bi stekao prednost u susretu. Ako smo uspješni, ako naš pogled prevlada, ne osjećamo se slabima, već doživljavamo psihološki poticaj.

Drugim riječima, mi ljudi pokušavamo nadmudriti i kontrolirati jedni druge ne samo zbog nekog opipljivog cilja u vanjskom svijetu koji pokušavamo dostići, već i zbog psihološkog poticaja. To je razlog zašto ima toliko iracionalnih sukoba u svijetu, kako na pojedinačnom, tako i na nacionalnoj razini.

U mom području rada postoji suglasnost da cijela to stvar počinje ulaziti u javnu svijest. Sad shvaćamo koliko puno manipuliramo jedni drugima i shodno tome iznova procjenjujemo naše pobude. Tražimo drugačije načine za suradnju. Mislim da će to nova procjena biti dio novog pogleda na svijet o kojoj Rukopis govori.

Naš se razgovor prekinuo kada nam je prišao Wil. Spremni su poslužiti večeru, reče on.

Požurili smo stazom i ušli u prizemni dio kuće, u kojem je živjela obitelj. Prošli smo kroz dnevni boravak i ušli u blagovaonicu. Na stolu je bilo vrućeg pirjanog mesa, povrća i salate.

Sjednite. Sjednite, obratio nam se vlasnik na engleskom, izvlačeći stoke, užurbano se vrzmajući. Iza njega su stajale starija žena, očito njegova supruga, i djevojčica stara kojih petnaest odina.

Dok je sjedao, Wil je slučajno gumuo vilicu laktom. Ona bučno padne na pod. Muškarac oštro pogleda ženu, koja se okrene i grubo obrati djevojčici koja se još nije pomakla da donese novu vilicu. Požurila je u drugu prostoriju i vratila se s vilicom u ruci, u onda je skrušeno pruži Wilu. Bila je pognuta i ruka joj je malo drhtala. Preko stola sam se pogledao s Reneauom.

Dobar vam tek, reče muškarac, dodajući mi tanjur. Za vrijeme jela, Reneau i Wil uglavnom su neobvezno razgovarali o sveučilišnom životu, izazovima predavanja i objavljivanja tekstova. Vlasnik je izašao iz prostorije, ali je žena ostala.

Kad su žena i njena kći počele posluživati komade pite, djevojčica je laktom srušila moju čašu s vodom, koja se prolila ispred mene po stolu. Starija žena bijesno pritrči, vičući na djevojčicu na španjolskom i gume je u stranu.

Oprostite, reče žena, brišući vodu. Djevojčica je tako nespretna.

Djevojčica je naglo pobjesnjela i bacila ostatak pite na ženu, promašila, to razbacala pitu i slomljeni porculan preko stola točno u trenutku kad se vlasnik vratio.

Čovjek poviče i djevojčica istrči iz prostorije. Oprostite, reče on, požurivši do stola.

Nema problema, odgovorio sam. Ne morate biti toliko oštri s djevojčicom.

Wil je bio na nogama, sređivao račun, u onda smo brzo otišli. Reneau je do tada šutio, ali kad smo izašli kroz vrata i krenuli niz stepenice, progovorio je.

Jeste li vidjeli to djevojčicu? upitao je pogledavši me. Ova je klasičan primjer psihološkog nasilja. To je ono čemu vodi čovjekova želja da kontrolira druge, kada se dotjera do ekstrema. Taj starac i žena dominiraju u potpunosti nad djevojčicom. Jeste li zamijetili kako je živčana i pogurena?

Da, rekoh. Ali čini se da joj je svega dosta.

Točno! Njeni roditelji nikad ne prestaju. Na nesreću, kad odraste, zbog to traume iz djetinjstva, mislit će da mora preuzeti kontrolu i dominirati nad drugima istom tom snagom. Ta će značajka biti duboko ukorijenjena i ona će postati jednako dominirajuća osoba kao što su sada njeni roditelji, pogotovo kad bude u blizini ljudi koji su ranjivi, kao što su djeca. U biti, nema sumnje da se ista takva trauma već prije dogodila njenim roditeljima. Oni sada moraju dominirati zbog načina na koji su njihovi roditelji dominirali nad njima. Tako se prenosi psihološko nasilje s naraštaja u naraštaj.

Reneau naglo stave. Moram izvaditi vreću za spavanje iz kamiona, reče on. Dolazim za trenutak.

Ja mu kimnuh glavom, to Wil i ja nastavismo prema kampu. Vi i Reneau ste puno razgovarali, primijeti Wil.

Da, jesmo, rekoh.

Nasmiješio se. Zapravo, uglavnom je pričao Reneau. Vi slušate i odgovarate na izravna pitanja, ali sami ne nudite puno.

Zanima me što on ima reći, rekoh braneći se.

Wil nije obratio pažnju na moj ton. Jeste li vidjeli energiju kako se kreće između članova ove obitelji? Muškarac i žena upijali su djetetovu energiju u sebe dok ova nije bila gotovo mrtva. Zaboravio sam promatrati tijek energije, rekoh.

No, ne mislite li da bi je Reneau volio vidjeti? Što uopće mislite o tome kako ste ga upoznali?

Ne znam.

Ne mislite li da to ima nekakvo značenje? Vozili smo cestom i vi ugledate nekog tko vas podsjeća na starog prijatelja i kad ga upoznamo, otkrijemo da i on traži Rukopis. Ne zvuči li vam to više nego slučajno?

Da.

Možda ste se sreli kako bi mogli primiti kakvu vijest koja će vam omogućiti nastavak putovanja. Što mislite, što bih mu trebao reći?

Wil me ponovno pogleda na svoj karakterističan topao način. Istinu, reče on.

Prije nego što sam mogao išta više reći, Reneau se dugim koracima spusti stazom do nas.

Donio sam svjetiljku, može nam kasnije zatrebati, reče on. Tek tad sam opazio da se spušta mrak i pogledao sam prema zapadu. Sunce je već zašlo, ali je nebo još uvijek bilo jarkonarančasto. Nekoliko oblaka na tom dijelu neba bilo je tamnije, crvenije boje. Na trenutak mi se učinilo da vidim bjelkasto polje svjetla oko biljaka u prednjem planu, ali je slika izbljedjela.

Prekrasan zalazak, rekoh, u onda primijetih da je Wil ušao u svoj šator i da Reneau vadi vreću za spavanje iz navlake.

Da, jest, reče Reneau rasijano, ne gledajući. Prišao sam mu dok je radio.

On podigne pogled i reče Zaboravio sam vas pitati koje ste uvide vidjeli?

Prva dva su mi samo opisali, odgovorio sam. Ali upravo smo proveli dva dana u svratištu Vicente, blizu Satipoa. Dok smo bili tamo, jedna od osoba koja se bavi istraživanjem, dala mi je prijepis Trećeg uvida. Prilično je zapanjujuć.

Njegove oči zasvijetle. Imate li ga sa sobom? Da. Želite ga pogledati?

On objeručke prihvati to priliku, to ponese prijepis u šator da ga pročita. Ja sam našao šibice i stare novine i zapalio vatru. Kad se rasplamsala, Wil je ispuzao iz šatora.

Gdje je Reneau? upita on.

Čita prijevod koji mi je dala Sarah, rekoh.

Wil pride i sjedne na glatku kladu koju je netko stavio blizu ognjišta. Pridružio sam mu se. Tama se napokon spustila i nije se moglo ništa vidjeti, osim obrisa drveća s naše lijeve strane. Šuma je bila prepuna noćnih zvukova, od kojih neke nikad prije nisam čuo.

Poslije otprilike pola Bata i Reneau je izašao iz svog šatora, sa svjetiljkom u ruci. Wil je zijevao.

Ovaj je uvid zapanjujući, reče on. Je li tamo netko stvarno vidio to energetska polja?

Ukratko sam mu opisao svoja iskustva, počevši s našim dolaskom i nastavio do trenutka kad sam osobno vidio polja.

Neko je vrijeme šutio, u onda upitao Stvarno su radili pokuse u kojima su svoju vlastitu energiju odašiljali prema biljkama i na taj način utjecali na njihov rast?

To je utjecalo i na njihovu hranjivu vrijednost, rekoh.

Ili glavno opažanje je još šire, primijeti on, gotovo za sebe. Treći uvid govori o tome da je čitav svemir načinjen od to energije i da možemo utjecati ne samo na biljke, već možda i na druge stvari, samim tim što činimo s tom našom energijom, onim dijelom koji možemo kontrolirati. Šutio je punu minutu. Pitam se kako utječemo na druge ljude tom našom energijom?

Wil me pogleda i nasmiješi se.

Reći ću vam što sam vidio, rekoh. Bio sam svjedokom jednoj prepirci između dvoje ljudi i njihove su se energije uistinu čudno ponašale.

Reneau opet popravi naočale. Pričajte mi o tome.

U tom trenutku Wil ustane. Mislim da ću na počinak, reče on. Dan je bio dug.

Obojica smo mu poželjeli laku noć i Wil ude u svoj šator. Onda sam ja, najbolje što sam umio, ispričao što su Sarah i drugi znanstvenik rekli jedno drugom, ističući djelovanje njihovih energetskih polja.

Čekajte malo, reče Reneau. Vidjeli ste njihove energije kako se navlače, pokušavajući, recimo, zarobiti jedna drugu dok su se prepirali?

Nekoliko je sekundi bio zamišljen. Moramo to u potpunosti analizirati. Znači, dvoje ljudi raspravljalo je tko je od njih u pravu, tko točno sagledava situaciju svaka je osoba željela nadvladati drugu, čak do to točke u kojoj obezvrjeđuje samouvjerenost druge, pa je čak i vrijeda.

Odjednom podigne pogled. Da, sve to ima smisla! Kako to mislite? rekoh.

Ako bismo mogli sustavno promatrati kretanje to energije, bio bi to način da shvatimo što to mi ljudi primamo kad se natječemo i prepiremo i ranjavamo jedni druge. Kad kontroliramo druga ljudska bića, primamo njihovu energiju. Punimo se na račun drugih i to nas punjenje pokreće. Pazite, moram naučiti kako vidjeti to energetska polja. Gdje je to svratište Vicente? Kako da dodem tamo?

Rekao sam mu gdje je to otprilike i da za točan smjer mora pitati Wila.

Da. To ću sutra učiniti, reče on odlučno. u sad bih trebao malo odspavati. Moram krenuti što je ranije moguće.

Poželio je laku noć, nestao u svom šatoru, ostavivši me samog uz pucketavu vatru i zvukove noći.

Kad sam se probudio, Wil je već bio izašao iz šatora. Osjetio sam miris zobnih pahuljica. Izvukao sam se iz vreće i pogledao kroz otvor šatora. Wil je nad vatrom držao tavu. Nigdje nisam vidio Reneaua, u nije bilo ni njegova šatora.

Gdje je Reneau, upitao sam kad sam izašao i prišao vatri. Več se spremio, reče Wil. Gore je, nešto radi na kamionu i sprema se otići čim dobije dio koji mu treba.

Wil mi doda zdjelicu zobnih pahuljica, to smo sjeli na jednu kladu kako bismo doručkovali.

Jeste li vas dvojica ostali dokasno pričajući? upita Wil. Ne baš, rekoh. Rekao sam mu sve što znam.

Tad smo začuli šumove na stazi. Reneau nam je žumo prilazio.

Spreman sam, reče on. Moram se pozdraviti s vama. Nakon što smo malo popričali, Reneau se vrati uza stepenice i ode. Wil i ja smo se naizmjenice okupali i obrijali u kupaonici vlasnika postaje, zatim smo spremili našu opremu, napunili vozilo gorivom i krenuli prema sjeveru.

Koliko je daleko Cula? upitao sam.

Ako budemo imali sreće, trebali bi biti tamo prije sumraka, reče on i doda Pa, što ste saznali od Reneaua?

Pomno sam ga pogledao. Izgledalo je da očekuje određen odgovor. Ne znam, rekoh.

S kakvom vas je idejom Reneau ostavio?

Da smo mi, ljudi, iako nesvjesni toga, skloni kontroli i dominaciji nad drugima. Želimo zadobiti to energiju koja postoji između ljudi. To nas nekako jača, od toga nam je bolje.

Wil je gledao ravno na cestu. Izgledao je kao da odjednom misli na nešto drugo.

Zašto to pitate? zanimalo me. Je li to četvrti uvid?

On me pogleda. Ne baš. Vidjeli ste energiju kako teče između ljudi. Ali nisam siguran da mate koji je to osjećaj kada se to događa vama.

Recite mi koji je to osjećaj! rekoh, sve ljuči. Optužujete me da ne pričam! Izvući informaciju iz vas teže je nego iščupati zub! Več danima pokušavam saznati nešto više o vašim prošlim iskustvima u vezi s Rukopisom, a vi me samo odbijate.

Nasmijao se, u zatim mi se obratio. Nešto smo se dogovorili, Sjećate se? Imam razloga što sam tajnovit. Jedan od uvida govori o tumačenju događaja iz nečije prošlosti. To je proces u kojem postaje jasno tko ste i što trebate činiti na ovom planetu. Želim pričekati dok ne dodemo do tog uvida prije no što porazgovaramo o mojoj prošlosti, u redu?

Nasmiješio sam se njegovu odvažnom toms. Pa, dobro. Ostatak jutra vozili smo u tišini. Dan je bio sunčan, u nebo plavo. Kako smo se uspinjali više u planine, povremeno bi gusti

oblaci prekrili cestu, pokrivajući vjetrobransko staklo vlagom. Oko podneva stab smo na vidikovcu s kojeg se pružao veličanstven pogled na planine i doline na istoku.

Jeste li gladni? upita Wil.

Kimnuo sam i on izvadi dva pažljivo umotana sendviča iz torbe na stražnjem sjedalu. Pruživši mi jedan, on upita Kako vam se čini ovaj pogled?

Prekrasan je.

On se lagano nasmiješi i pogleda me i činilo mi se da promatra moje energetske polje.

Što radite? upitao sam ga.

Naprосто gledam, reče on. Planinski vrhunci su posebna mjesta koja mogu dati energiju svakome tko boravi na njima. Izgledate kao da imate sklonosti prema planinskim krajolicima.

Ispričao sam Wilu o djedovoj dolini i grebenu nad jezerom, o tome kako sam se tamo osjećao budnim i punim energije onog dana kada je stigla Charlene.

Možda vas je to što ste tamo odrastali, reče on, pripremila na nešto što se nalazi ovdje.

Zaustio sam upitati više o energiji što je daju planine, kad je on nadodao Kad se u planini nalazi netaknuta šuma, energija je još jača.

Je li to netaknuta šuma prema kojoj idemo na planini?

Pogledajte sami, reče on. Možete je vidjeti.

On pokaže prema istoku. Tamo u daljini mogao sam vidjeti dva usporedna grebena koji su se pružali, činilo se, kilometrima, u onda su se spajali, tvoreći oblik slova U u prostoru između grebena ležao je gradič, u u spoju dva grebena naglo se uzdizala planina i istezala u stjenoviti vrh. Činilo se da je vrh nešto viši od grebena na kojem smo bili mi, u područje oko njegova donjeg dijela izgledalo je puno zelenije, kao da ga prekriva bujno raslinje.

Onaj zeleni dio? upitao sam.

Da, reče Wil. Slični na Vicente, samo je jači i poseban.

Kako to, poseban? Olakšava jedan od uvida. Kako? upitao sam.

Pokrenuo je džip i vratio ga na cestu. Kladam se, reče, da ćete to otkriti.

Idućih sat vremena nismo puno pričali i ja sam zadrijemao. Nakon nekog vremena Wil mi protrese ruku.

Probudite se, reče on. Ulazimo u Culu.

Uspravio sam se u sjedalu. Pred nama, u dolini gdje su se spajale dvije ceste, nalazio se mali grad. S obje strane pružali su se grebeni koje smo još ranije vidjeli. Drveće na grebenima bilo je jednako veliko kao ono u Vicienteu i nevjerojatno zeleno.

Želio bih vam reći nešto prije nego što se spustimo, reče on. Usprkos energiji ove šume, ovaj je gradić puno manje civiliziran nego drugi dijelovi Perua. Poznat je kao mjesto gdje se može doći do informacija o Rukopisu, no kad sam ovdje bio zadnji put, sve je bilo puno pohlepnih tipova koji nisu osjećali energiju i nisu razumijevali uvide. Naprosto su željeli novac ili slavu koju bi stekli ako otkriju Deveti uvid.

Promotrio sam naselje. Sastojalo se od četiri ili pet uličica i Mica. Veće zidane zgrade bile su poredane uz dvije glavne ceste što su se križale u središtu mjesta no ostale su Mice bile tek uski prilazi uz koje su se pružale kućice. Na križanju je bilo parkirano možda tucet terenskih vozila i kamiona.

Zašto su svi ti ljudi ovdje? upitao sam.

Nasmiješio se srčano. Zato što je ovo jedno od posljednjih mjesta gdje se može nabaviti gorivo i zalihe prije nego što se krene dublje u planine.

Pokrenuo je džip i polako ušao u grad, u onda je stao ispred jedne od većih zgrada. Nisam mogao razumjeti natpis na španjolskom, ali po stvarima u izlogu pretpostavio sam da je riječ o trgovini hranom i željeznom robom.

Pričekajte me minutu, reče on. Moram kupiti neke stvari.

Kimnuo sam glavom i Wil nestane u trgovini. Dok sam gledao uokolo, na drugu stranu Mice dovezao se kamion iz kojeg je izašlo nekoliko ljudi. Među njima je bila tamnokosa žena u vojničkoj jakni. Sav zaprepašten prepoznao sam Marjorie. Ona i mladič dvadesetih godina prešli su ulicu i došetalu ravno preda me.

Otvorio sam vrata i izašao. Marjorie, viknuo sam.

Ona stane, osvrne se, ugleda me i nasmiješi se. Zdravo, reče. Kad je krenula prema meni, mladič je zgrabi za ruku.

Robert nam je rekao da ni sa kim ne razgovaramo, reče on vrlo tiho, nastojeći da ga ja ne čujem.

U redu je, reče ona, poznam ovog čovjeka. Samo ti udi. On me sumnjičavo pogleda, onda se odmakne i ude u trgovinu. Zamuckujući, pokušao sam joj objasniti što nam se to dogodilo u vrtovima. Ona se nasmijala i rekla kako joj je

Sarah sve ispričala. Htjela je još nešto reći kad se pojavio Wil, ruku punih zaliha.

Upoznao sam ih i razgovarali smo još nekoliko minuta dok je Wil spremao zalihe u džip.

Imam ideju, reče Wil. Pojedimo nešto tamo preko puta. Pogledao sam prema nečem što je sličilo na restorančić. Ne zvuči loše, rekoh.

Ne znam baš, reče Marjorie. Uskoro ću morati poći. Čeka me put.

Kamo ideš? upitao sam.

Vračam se nekoliko kilometara zapadno. Došla sam posjetiti jednu grupu koja istražuje Rukopis.

Možemo vas vratiti poslije večere, dometne Wil. Pa, onda dobro.

Wil me pogleda. Moram još nešto uzeti. Idite vas dvoje i naručite nešto, u ja ću naručiti kad dodem. Za nekoliko minuta.

Složili smo se s tim, to smo Marjorie i ja pričekali sve dok nekoliko kamiona nije prošlo pored nas. Wil je krenuo niz ulicu prema jugu. Odjednom iz trgovine izade mladič s kojim je Marjorie stigla i ponovno stane pred nas.

Kamo ideš? reče on, uhvativši je za ruku.

Ovo je moj prijatelj, odgovori ona. Nešto ćemo pojesti i on će me kasnije vratiti.

Slušaj, ovdje ne možeš vjerovati nikome. Znaš da se Robert s tim ne bi složio.

Sve je u redu.

Hoću da odmah kreneš sa mnom!

Uhvatio sam ga za ruku i sklonio je s Marjorie. Čuo si što je rekla, rekoh. Povukao se i pogledao me, izgledajući odjednom uplašeno. Okrenuo se i vratio u trgovinu.

Idemo, rekoh.

Prešli smo ulicu i ušli u restorančić. Prostor za jelo sastojao se od jedne sobe s osam stolova i bio je prožet mirisom ulja i dima. Opazio sam jedan slobodan stol s lijeve strane. Kad smo došli do njega, nekoliko ljudi nas je na trenutak pogledalo, to se vratilo svojim poslovima.

Konobarica je govorila samo španjolski, ali je Marjorie dobro znala jezik i naručila za nas oboje. Zatim me toplo pogledala. Nasmiješio sam joj se. Tko je onaj tip s kojim si bila?

Kenny, reče ona. Ne znam što mu je. Hvala na pomoći. Gledala me ravno u oči i zbog njene sam se primjedbe osjećao prekrasno. Kako si se povezala s tom grupom? upitao sam.

Robert Jensen je arheolog. Organizirao je grupu koja proučava Rukopis i traži Deveti uvid. Navratio je u Vicente prije nekoliko tjedana, pa se pojavio opet prije nekoliko dana... u ja sam...

Što? upitao sam.

Pa, imala sam vezu u Vicenteu, koju sam željela prekinuti. Onda sam upoznala Roberta, bio je jako šarmantan, u ono što je radio izgledalo je vrlo zanimljivo. Uvjerio me da će naše istraživanje u vrtovima biti pojačano Devetim uvidom i da je na putu da ga nade. Rekao je da će potraga za tim uvidom biti nešto najzujbudljivije što je ikad napravio, u kad mi je ponudio da se na nekoliko mjeseci priključim njegovoj grupi, odlučila sam to prihvatiti... Ponovno je zašutjela i spustila pogled. Činilo se da joj je neugodno, to sam promijenio temu razgovora.

Koliko si uvida pročitala?

Samo onaj koji sam vidjela u Vicenteu. Robert ima još neke, ali vjeruje da se ljudi prvo moraju riješiti svojih uobičajenih vjerovanja prije nego što ih mogu razumjeti. Kaže da bi više volio kad bi ljudi ključne pojmove naučili od njega.

Sigurno sam se namrštio, jer je dodala To ti se baš ne sviđa, zar ne?

Zvuči mi sumnjivo, rekoh.

Ponovno me prodomo pogledala. I ja sam se pitala o tome. Kad me vratite, možda možeš razgovarati s njim, pa mi reći što misliš.

Konobarica je donijela jelo i kad je odlazila ugledao sam Wila na vratima. Brzo je prišao našem stolu.

Moram se naći s nekim ljudima, otprilike dva kilometra sjevernije od ovog mjesta, reče on. Neće me biti dva Bata. Uzmite džip i vratite Marjorie. Nasmiješio mi se. Možemo se naći ponovno ovdje.

Pomislio sam da mu ispričam o Robertu Jensenu, ali sam odustao.

U redu, rekoh.

On pogleda Marjorie. Drago mi je da smo se upoznali. Volio bih kad bih imao vremena za razgovor.

Plaho ga je pogledala. Možda nekom drugom prigodom.

On kimne, pruži mi ključeve i ode.

Nekoliko minuta Marjorie je jela, u onda rekla Izgleda kao odlučan čovjek. Kako si ga upoznao?

Do pojedinosti sam joj ispričao o svojim iskustvima pri mom prvom posjetu Peruu. Dok sam govorio, pažljivo me slušala. Zapravo, toliko pažljivo da sam se našao kako pričam s velikom lakoćom, izražavajući dramatične obrate i epizode osjećajno i s istinskom pronicljivošću. Izgledala je kao opčinjena, gutala je svaku riječ.

Blagi Bože, reče ona u jednom trenutku, misliš li da si u opasnosti?

Mislim da nisam, rekoh. Ne tako daleko od Lime.

Još me uvijek gledala s iščekivanjem i dok smo dovršavali s jelom, ukratko sam joj ispričao događanja u Vicienteu, sve do trenutka kad smo Sarah i ja stigli do vrtova.

Tamo sam sreo tebe, rekoh, u ti si pobjegla.

Oh, nije to bilo tako, reče ona. Naprosto to nisam poznavala i kad sam uočila tvoje osjećaje, mislila sam da je najbolje da odem.

Pa, ispričavam se, rekoh smijuljeći se, što sam dopustio da mi energija izmakne kontroli.

Ona pogleda na sat. Mislim da bih se trebala vratiti. Bit će zabrinuti za mene.

Ostavio sam dovoljno novca za račun, to smo izašli do Wilova džipa. noć je bila hladna i mogli smo vidjeti tragove daha. Kad smo se ukrcali, ona reče, Kreni ovom cestom prema sjeveru. Reći ću ti kad treba skrenuti.

Kimnuo sam, brzo se okrenuo na cesti i krenuo našim pravcem.

Reci mi nešto više o farmi na koju smo krenuli, rekoh. Mislim da ju je Robert unajmio. Očito da je njegova grupa koristi već dugo vremena, dok on proučava uvide. Dok sam bila tamo, svi su pripremali opremu, provjeravali vozila, takve stvari. Neki njegovi ljudi izgledaju vrlo grubo.

Zašto je vas pozvao da se priključite? upitao sam.

Rekao je da mu treba osoba koja bi mu pomogla protumačiti posljednji uvid, kad bude pronaden. To je ono što je rekao u

Vicienteu. Ovdje je govorio samo o zalihama i pomoći u pripremanju za putovanje.

Kamo kani poći?

Ne znam, odgovori ona. Kad god ga pitam, ne odgovara. Nakon otprilike dva kilometra ona pokaže na skretanje ulijevo, na usku, grbavu cestu. Krivudavo se spuštala niz greben u ravnu dolinu. Naprijed se nalazila seoska kuća napravljena od grubih dasaka. Iza nje se nalazilo nekoliko štagljeva i pomoćnih zgrada. S ogradenog pašnjaka u nas su zurile tri ljame.

Kad smo se zaustavili, nekolicina ljudi je okružila vozilo i gledala u nas, bez smiješka. Zamijetio sam benzinski generator za struju kako bruji pokraj kuće. Vrata su se otvorila i visok, tamnokos muškarac jaka, mršava lica krene prema nama.

To je Robert, reče Marjorie.

U redu, reko, osjećajući se jakim i samouvjerenim. Izašli smo iz auta i Jensen nam pride. Pogleda Marjorie. Bio sam zabrinut zbog tebe, reče on. Čuo sam da si susrela prijatelja.

Ja se predstavih i on se čvrsto rukuje sa mnom.

Ja sam Robert Jensen, reče. Drago mi je da ste oboje dobro. Ucite.

Unutra je nekolicina ljudi pripremala opremu. Jedan je čovjek iznosio šator i opremu za logorovanje prema stražnjem dijelu kuće. Kroz blagovaonicu sam vidio dvije Peruanke u kuhinji koje su pakirale hranu. Jensen sjedne u jedan od stolaca u sobi za dnevni boravak i pokaže na druga dva stolca.

Zašto ste spomenuli da vam je drago da je s nama sve u redu? pitao sam.

On se nagne prema meni i iskreno upita Koliko ste dugo u ovom kraju?

Tek od ovog poslijepodneva.

Onda i ne možete znati koliko je ovdje opasno. Ljudi ne

Da, jesam. U stvari...

Onda morate znati što se događa, prekine me on. Potraga za zadnjim uvidom postaje opasna igra. U ovo su upleteni opasni ljudi.

Koji? upitao sam.

Ljudi kojima uopće nije stalo do arheološke važnosti ovog otkrića. Ljudi koji žele taj uvid samo zbog vlastite koristi. Ogroman muškarac s bradom i trbušinom prekinuo je naš razgovor i pokazao Jensenu popis. Nakratko su nešto popričali na španjolskom.

Jensen me ponovno pogleda. Jeste li i vi ovdje zbog uvida koji nedostaje? upita on. Imate li pojma u što se upuštate? Osjećao sam se nelagodno i teško sam se izražavao. Pa... uglavnom me zanima doznati što više općenito o Rukopisu. Nisam ga baš dobro upoznao.

On se ispravi u stolcu i onda reče Shvaćate li da je Rukopis državni nalaz i da su kopije, osim onih napravljenih uz dozvolu, nezakonite?

Da, ali se neki znanstvenici ne slažu s tim. Misle da vlada skriva novi...

Ne mislite li da narod Perua ima pravo nadgledati vlastite arheološke nalaze? Zna li vlada da ste u zemlji?

Nisam znao što da kažem ponovno sam osjetio val tjeskobe u truhu.

Pazite, nemojte me krivo shvatiti, reče on, smiješeći se. Na vašoj sam strani. Ako imate kakvu akademsku podršku izvan ove zemlje, recite mi. No, imam dojam da se naprosto movate uokolo.

Tako nešto, reko.

Primijetio sam da je Marjorie pogled skrenula s mene na Jensena. Što misliš, što bi trebao učiniti? upita ona.

Jensen ustane i nasmije se. Možda bih vas mogao ubaciti, možete naći i načina da se vratite kući ako stvari ne krenu kako treba.

Pažljivo me pogledao. Ali morate biti spremni radio točno onako kako ja želim, u svakom trenutku.

Pogledao sam Marjorie. Još je uvijek gledala Jensena. Osjećao sam se zbunjeno. Možda bih trebao razmisliti o Jensenovoj ponudi, mislio sam. Ako je u dobrim odnosima s vladom, onda je možda ovo jedina prilika da se na zakonit način vratim kući. Možda sam zavaravao sam sebe. Možda Jensen ima pravo, u ja sam možda previše zaglibio.

Mislim da bi trebao razmisliti o tome što ti Robert govori, primijeti Marjorie. Tamo u divljini nije dobro biti sam.

Iako sam znao da možda ima pravo, još sam uvijek vjerovao u Wila, u ono što smo radili. Želio sam to reći, ali kad sam pokušao progovoriti, otkrio sam da ne mogu uobličiti riječi. Više nisam mogao jasno misliti.

Odjednom ogroman muškarac ponovno ude u sobu i pogleda kroz prozor. Jensen brzo ustane to i sam pogleda, u onda se okrene prema Marjorie i nemamo reče Netko dolazi. Idi i reci Kennyju da dode ovamo, molim te.

Ona kimne i ode. Kroz prozor sam mogao vidjeti kako se približavaju svjetla kamiona. Vozilo je stab tik pred ogradom, udaljeno kojih sedamnaest metara.

Jensen je otvorio vrata, u ja sam čuo kako netko vani spominje moje ime.

Tko je to? upitao sam.

Jensen me oštro pogleda. Budite vrlo tihi, reče on. On i ogromni muškarac su izašli i zatvorili za sobom vrata. Kroz prozor sam mogao vidjeti obris osamljene prilike ispred svjetala kamiona. Moj prvi poriv bio je da ostanem unutra. Jensenova procjena mog položaja ispunila me zlom slutnjom. Ali nešto mi je kod to prilike pokraj kamiona izgledalo poznato. Otvorio sam vrata i izašao van. Čim me ugledao, Jensen se brzo okrenuo i prišao mi.

Učinilo mi se da kroz buku generators ponovno čujem svoje ime.

Vratite se unutra, odmah! reče Jensen. Ovo bi mogla biti klopka. Stajao je točno preda mnom, zaklanjajući mi pogled na vozilo. Vratite se odmah unutra!

Osjećao sam se potpuno zbunjeno i uspaničeno, nesposoban donijeti odluku. u onda lik ispred svjetala pride bliže i mogao sam ga vidjeti iza Jensena. Razgovijetno sam čuo Dodite, moram razgovarati s vama! I kad se prilika približila, u glavi mi se razbistrilo i otkrio sam da je to Wil. Brzo sam zaobišao Jensena.

Što je s vama? brzo je upitao Wil. Moramo otići odavde.

A što s Marjorie? upitao sam.

Tu baš ne možemo sada puno učiniti, reče Wil. Bolje da odemo.

Krenuli smo, u Jensen je povikao za nama. Bolje da ostenate ovdje. Nećete uspjeti.

Osvmuo sam se.

Wil stane i pogleda me, pustivši da izaberem odlazak ili ostanak.

Idemo, rekao sam.

Prošli smo pokraj kamiona kojim je Wil došao i opazio sam da na prednjem sjedalu sjede još dva čovjeka. Kad smo došli do njegova džipa, Wil je zatražio ključeve i mi se odvezosmo. Slijedio nas je kamion s Wilovim prijateljima.

Wil se okrene i pogleda me. Jensen mi je rekao da ste odlučili ostati s njegovom grupom. Što se dogodilo?

Kako mate njegovo ime? promućao sam.

Čuo sam sve o tom tipu, odgovori Wil. Radi za peruansku vladu. On je pravi arheolog, ali je odlučan da cijelu stvar zadrži u tajnosti kako bi dobio posebna prava za proučavanje Rukopisa, samo što nije bilo planirano da traži uvid koji nedostaje. Očito da je odlučio prekršiti sporazum. Priča se da uskoro kreće u potragu

Marjorie, pomislio sam da je bolje da se pojavim ovdje. Sto vam je rekao?

Rekao mi je da sam u opasnosti, da bih muse trebao pridružiti, to da će mi pomoći napustiti zemlju ako tako zaželim.

Wil zavrti glavom. Stvarno vas je obmanuo.

Kako to mislite?

Trebali ste vidjeti svoje energetske polje. Gotovo se potpuno pretočilo u njegovo.

Ne razumijem.

Sjetite se Sarine svadje sa znanstvenicima u Vicienteu...da ste dočekali da jedan od njih pobijedi, uvjerivši drugu osobu da je on u pravu, vidjeli bi kako se gubitnikova energija pretače u pobjednikovu, u gubitnik se osjeća izmoždeno, slabo i ponešto zbunjeno onako kako je izgledala ona djevojčica u peruanskoj obitelji i kako, nasmiješi se on, izgledate vi sada.

Vidjeli ste kako mi se to događa?

Da, odgovori on. I bilo vam je jako teško zaustaviti njegovu kontrolu nad vama i otrgnuti se. Na trenutak sam pomislio da nećete uspjeti.

Isuse, rekoh. Taj tip mora biti uistinu zao.

Nije baš tako, reče on. Vjerojatno je tek napola svjestan onoga što radi. Misli da je on taj koji treba kontrolirati situaciju i bez sumnje je već odavno spoznao

kako uspješno može kontrolirati upotrebljavajući određenu strategiju. Prvo se pretvara da vam je prijatelj, onda uočava nešto što ne valja u onome što radite, u vašem slučaju to da ste u opasnosti. Ishod je to da na fin način potkopava vaše uvjerenje u vlastiti put, sve dok se ne počnete identificirati s njim. Cim se to dogodi, u njegovim ste rukama.

Wil pogleda ravno u mene. To je samo jedna od strategija koju ljudi koriste kako bi od drugih uzeli energiju. O ostalim načinima saznat ćete kasnije, u Šestom uvidu.

Nisam ga čuo mislio sam o Marjorie. Nije mi se svialo što sam je ostavio tamo.

Mislite li da bi trebali pokušati izvući Marjorie? upitao sam. Ne sad, reče on. Mislim da nije ni u kakvoj opasnosti. Sutra je možemo ponovno obići, kad budemo odlazili, i pokušati razgovarati s njom.

Nekoliko smo minuta šutjeli, u onda je Wil upitao Razumijete li to što sam vam rekao kako Jensen ne shvaća što radi? Nije ništa drugačiji od većine ljudi. On naprosto radi ono što ga čini jačim.

Ne, mislim da ne razumijem.

Wil je izgledao zamišljeno. Sve je to kod većine ljudi još u podsvijesti. Sve što znamo jest da se osjećamo slabima, u kad kontroliramo druge osjećamo se bolje. Što ne shvaćamo jest da taj dobar osjećaj ima cijenu za druge ljude. Krademo njihovu energiju. Većina ljudi prolazi kroz život stalno u potrazi za nečijom energijom.

Pogledao me sa sjajem u očima. Iako ponekad bude drugačije. Susretnemo nekoga tko nam bar na kraće vrijeme dragovoljno šalje svoju energiju.

Kako to mislite?

Sjetite se kad ste vi i Marjorie zajedno objedovali u restoranu u gradiću, u ja sam došao.

U redu.

Ne znam o čemu ste vas dvoje razgovarali, ali bilo je očito da njena energija teče u vas. Kad sam ušao, jasno sam to vidio. Recite mi, kako ste se osjećali u tom trenutku?

Osjećao sam se dobro, rekoh. U biti, iskustva i pojmovi o kojima sam joj pričao izgledali su mi kristalno jasni. Lako sam se izražavao. Ali što to znači?

On se nasmiješi. Katkad neka osoba voljno želi da joj objasnimo situaciju i izravno nam daje energiju, kao što je Marjorie davala vama. Tada se osjećamo sposobnima, ali otkrit ćete da taj čar ne traje dugo. Većina ljudi uključujući i Marjorie nije dovoljno jaka da nastavi davati energiju. Zato se i većina ljudskih odnosa pretvara u borbu za moć. Ljudi spoje energije i onda se bore tko će to kontrolirati. A gubitnik uvijek plaća cijenu.

Naglo je zašutio i pogledao me. Razumijete li sad Četvrti uvid? Razmislite o tome što se vama dogodilo. Zamijetili ste da energija teče između dvoje ljudi i

pitali ste se što to znači, u onda smo naišli na Reneaua koji vam je rekao da psiholozi već traže neki razlog zbog kojeg ljudi žele kontrolirati jedni druge.

Sve smo to vidjeli kod peruanske obitelji. Jasno ste vidjeli kako vladanje nekim čini onog koji dominira jačim i upućenijim, ali istodobno isisava životnu energiju iz onoga koji je u podređenom položaju. Ništa ne znači to što govorimo sami sebi da to radimo za nečije dobro ili da su to naša djeca, to da zato moramo imati kontrolu cijelo vrijeme. Šteta se svejedno događa.

Tad ste naletjeli na Jensena i iskusili kakav je to zapravo osjećaj. Otkrili ste da kada netko psihološki dominira nad vama, u stvari uzima vašu energiju. Stvar nije u tome da ste izgubili u intelektualnoj debati s Jensenom. Niste imali energije ili duhovne sabranosti da bi s Jensenom raspravljali. Na nesreću, to vrsta psihičkog nasilja događa se cijelo vrijeme u ljudskoj kulturi, u čestu je rade ljudi čije su namjere inače dobre.

Samo sam kimnuo. Wil je točno sažeo moja iskustva. Pokušajte potpuno usvojiti Četvrti uvid, nastavio je Wil. Promotrite kako se daže sa svim što već mate. Treći vam je uvid pokazao da je fizički svijet u biti ogroman energetski sustav. u Četvrti uvid ističe da se mi, ljudi, podsvjesno borimo samo za onaj dio energije kojem smo izloženi dio koji teče između ljudi. U tome je bit sukoba među ljudima, na svim razinama od malih svada u obiteljima, na radnim mjestima do ratova među narodima. To je ishod osjećaja nesigurnosti i slabosti i potrebe da krademo tuđu energiju kako bi se osjećali dobro.

Čekajte malo, prosvjedovao sam. Neki su se ratovi morali voditi. Bili su pravedni.

Svakako, odgovori Wil. No, jedini razlog što se nijedan sukob ne može odmah riješiti je u tome što jedna strana uvijek ustraje na nerazumnom stavu i to samo zbog energije.

Wil kao da se nečeg sjetio. Posegnuo je u torbu i izvadio svežanj spojenih papira.

Skoro sam zaboravio! reče on. Našao sam kopiju Četvrtog uvida.

Dodao mi je kopiju i više ništa nije rekao, samo je gledao ravno pred sebe dok je vozio.

Uzeo sam malu svjetiljku što ju je Wil držao dolje kod mjenjača i idućih dvadeset minuta čitao sam taj kratki spis. U njemu je pisalo da je razumijevanje Četvrtog uvida stvar gledanja na čovjekov svijet kao ogromnog natjecanja za energijom, znači za moći.

No, kad ljudi jednom shvate to svoju borbu, pisalo je dalje, odmah ćemo početi prevladavati taj sukob. Počet ćemo se oslobadati od natjecanja za samom ljudskom energijom...zato što ćemo napokon energiju moći primiti iz drugog izvora.

Pogledao sam Wila. Koji je to drugi izvor? upitao sam. Nasmiješio se, ali nije rekao ništa.

PORUKA MISTIKA

Idućeg jutra probudio sam se čim sam čuo Wila kako se meškolji. noć smo proveli u kući koja je pripadala jednom od njegovih prijatelja i Wil je već sjedio na krevetu i brzo se odijevao. Vani je još uvijek bilo mračno.

Spremajmo se, prošaptao je.

Skupili smo odjeću i u nekoliko navrata odnijeli do džipa dodatne zalihe koje je Wil kupio. Središte grada bilo je svega stotinjak metara dalje, ali vrlo se malo svjetala vidjelo u tami. Na istočnom dijelu neba zora se javljala kao tanka crta. Osim nekoliko ptica koje su najavljuvale nadolazeće jutro, nisu se čuli nikakvi drugi zvuci.

Kad smo završili, ostao sam pokraj džipa dok je Wil nakratko porazgovarao sa svojim prijateljem koji je do tada pospano stajao na verandi i gledao kako se mi pakiramo. Odjednom smo začuli buku na raskršću. Zamijetili smo svjetla tri kamiona što su se dovezli u središte grada i stali.

To bi mogao biti Jensen, reče Wil. Idemo vidjeti što rade, no budimo pažljivi.

Prošli smo nekoliko ulica i ušli u uličicu koja je izlazila na glavnu cestu, otprilike tridesetak metara od kamiona. Dva su kamiona punili gorivom, u Treći je stajao pred trgovinom. U blizini smo vidjeli Marjorie, izašla je iz trgovine i nešto stavila u kamion, u onda je nehajno krenula prema nama, zagledajući u obližnje trgovine.

Podjite do nje i vidite možete li je nagovoriti da krene s nama, prošapće Wil. Čekat ću vas ovdje.

Zaokrenuo sam iza ugla i kad sam pošao prema njoj, odjednom sam se užasnulo. Tamo iza nje, u pred trgovinom, po prvi put sam primijetio da neki Jensenovi ljudi nose automatsko oružje. Nekoliko trenutaka kasnije moj se strah još više pojačao. U ulici nasuprot meni čučali su naoružani vojnici i polako se približavali Jensenovoj grupi.

Točno u trenutku kad me Marjorie ugledala, Jensenovi su ljudi spazili vojnike i razbježali se. Rafali strojnica prolomili su se zrakom. Marjorie me pogledala s užasom u očima. Jumuo sam prema njoj i zgrabio je. Utrčali smo u obližnju uličicu. Ljutu viku na španjolskom isprekidalo je još nekoliko hitaca. Sableli smo se na hrpu praznih kutija i pali, u lica su nam se gotovo dodimula.

Bježimo! rekoh, skočivši na noge. Ona se iskobeljala, ponovno me potegla dolje, glavom pokazujući prema kraju uličice. Tamo su se sakrila dva naoružana čovjeka, leima okrenutim prema nama i promatrali drugu ulicu. Zastali smo. Napoleon su to dvojica pretrčala preko Mice u šumarak preko puta.

Bilo mi je jasno da se moramo vratiti do kuće Wilova prijatelja, do džipa. Bio sam siguran da će Wil krenuti tamo. Oprezno smo se odšuljali do iduće Mice. S desne strane mogli smo čuti ljutito vikanje i puščanu vatru, ali nismo nikog

vidjeli. Pogledao sam ulijevo ništa ni traga Wilu. Pretpostavio sam da je pobjegao prije nas.

Pretrčimo u šumu, rekoh Marjorie, koja je izgledala potpuno sabrana i odlučna. Onda ćemo se, nastavio sam, držati ruba šume i ići ulijevo. Džip je parkiran u tom smjeru.

U redu, reče ona.

Brzo smo prešli ulicu i udaljili se kojih tridesetak metara od kuće. Džip je još bio tamo, no nismo primijetili nikakvo gibanje. Dole smo se spremali na pretrčavanje preko posljednje ulice. Istodobno, Wil pretrči dvorište, upali džip i odjuri u suprotnom smjeru. Vozilo je krenulo za njim.

K vragu! rekoh.

Što ćemo sada? upita Marjorie, dok joj se paničan izraz vraćao na lice.

U ulicama iza nas začulo se još pucnjeva, ovaj put bliže nama. Pred nama se šuma zgušnjavala i uzdizala prema grebenu koji se uzdizao nad gradom i pružao se u smjeru sjeverjug. Bio je to onaj isti greben koji sam ranije primijetio s vidikovca.

Popnimo se na vrh, rekoh. Požuri!

Uspeli smo se stotinjak metara uz greben. Na jednom smo mjestu zastali i pogledali prema gradu. Na raskršća su ulazila vojna vozila i brojni su vojnici pretraživali kuću po kuću. Ispod nas, u podnožju grebena, mogao sam čuti prigušene glasove.

Požurili smo uz planinu. Sad smo mogli samo bježati.

Grebenom smo cijelo jutro išli prema sjeveru, zastavši samo kako bi čučnuli kad bi kakvo vozilo prošlo usporedno s grebenom s naše lijeve strane. Uglavnom su to bili vojni džipovi čeličnosive boje, no to i tamo bi prošlo i koje civilno vozilo. Ironija je bila u tome što je to cesta bila jedini znak i točka sigurnosti u divljini što nas je okruživala.

Pred nama su se dva grebena spajala i padina je bila strmija. Nazubljeni vrhovi stijena kao da su štitili dno doline ispod. Odjednom smo na sjeveru ugledali kako se približava džip nalik Wilovu, no onda je naglo skrenuo na pokrajnji put koji se vijugavo spuštao u dolinu.

Čini se da je to Wil, rekoh, upirući se da bolje vidim. Spustimo se, reče Marjorie.

Čekaj malo. Što ako je to klopka? Što ako su ga zarobili i koriste njegov džip kako bi nas namamili?

Ostani ovdje, rekoh. Ja ću se spustiti, u ti me promatraj. Ako sve bude u redu, pokazat ću ti da me slijediš.

Nevoljko je pristala i ja sam se počeo spuštati strmom kosinom prema mjestu gdje je džip stao. Kroz lišće sam nejasno opazio kako netko izlazi iz vozila, ali

nisam mogao prepoznati tko je to. Pridržavajući se malih grmova i drveća, probio sam se između stijena, povremeno skliznuvši po gustom humusu.

Napokon se vozilo našlo točno nasuprot meni, na suprotnom obronku, udaljeno možda stotinjak metara. Vozač je još uvijek bio neprepoznatljiv, naslonjen na stražnji branik. Pomaknuo sam se udesno kako bih bolje vidio. Bio je to Wil. Pošao sam još udesno i osjetio kako klizim. U posljednjem sam se trenutku uhvatio za stablo i zadržao se. Želudac mi se grčio od straha, jer je ispod mene bila provalija dublja od deset metara. Zamalo sam poginuo.

Držeći se za stablo, ustao sam i pokušao privući Wilovu pažnju. Pregledavao je greben nada mnom, u onda je spustio pogled i pogledao ravno u mene. Trgnuo se i krenuo prema meni. Pokazao sam mu na duboku provaliju.

Proučio je dno doline, u onda mi viknuo Ne vidim puta prijeko, rekao je. Morat ćete se spustiti u dolinu i prijeći ovamo. Kimnuo sam i kad sam htio dati znak Marjorie, čuo sam kako iz daljine dolazi vozilo. Wil skoči u svoj džip i odjuri prema glavnoj cesti. Požurio sam uzbrdo. Kroz lišće sam vidio kako mi se Marjorie približava.

Odjednom se iza nje začuju glasni povici na španjolskom i trčanje ljudi. Marjorie se sakrila iza jedne stjenovite izbočine. Promijenio sam smjer, trčeći ulijevo što sam tiše mogao. Dok sam trčao, pokušavao sam vidjeti Marjorie kroz lišće. Tek što sam je ugledao, ona vrisne, dok su je dva vojnika uhvatila za ruke i prisilila da ustane.

I dalje sam trčao pognut uz padinu, pred očima mi je bila njena slika u panici. Kad sam stigao na vrh grebena, ponovno sam okrenuo na sjever, dok mi je srce lupalo od straha.

Nakon što sam pretrčao više od kilometra, zastao sam i pružio sam se na leđa, pokušao opustiti i jasno razmisliti, ali grozna slika Marjorie u rukama vojnika nije mi davala mira. Zašto sam tražio od nje da sama ostane na grebenu? Što da sad radim?

Sjeo sam i duboko udahnuo i pogledao cestu na drugom grebenu. Trčeći, nisam zamijetio nikakav promet. Ponovno sam pažljivo osluhnuo osim uobičajenih zvukova šume, ništa. Polako sam se počeo smirivati. Naposljetku, Marjorie je samo zarobljena. Nije kriva ni za što, osim što je bježala od pucnjave. Vjerojatno će je zadržati dok ne ustanove da je uistinu priznata znanstvenica.

Nastavio sam se kretati prema sjeveru, u leđa su me malo boljela. Osjećao sam se prljavo i umorno, u želudac mi se grčio od gladi. Dva sata hodao sam bez razmišljanja i nikoga nisam vidio.

A onda sam, na padini s moje desne strane, začuo kako netko trči. Ukipio sam se i ponovno osluhnuo, ali su zvuci prestali. Ovdje je drveće bilo veće i zaklanjalo tlo ispod od sunca u nisko raslinje bilo je rjede. Mogao sam vidjeti pedesetak metara daleko. Ništa se nije micalo. Prošao sam pokraj velikog kamena s moje desne strane i nekoliko stabala, koračajući što sam tiše mogao. Na mom su se putu nalazila još tri ogromna kamena i dva od njih sam prošao.

Još nije bilo nikakvih znakova kretanja. Zaobišao sam Treći kamen. Iza mene su pucnule grančice. Polako sam se okrenuo.

Uz kamen je stajao bradati čovjek, onaj kojeg sam vidio na Jensenovoj farmi, s divljim izrazom u očima. Bio je potpuno uspaničen, u ruke su mu se tresle dok je držao automatsku pušku uperenu u moj trbuh. Izgledalo je kao da se s mukom pokušava sjetiti tko sam ja.

Stanite, promućao sam, poznajem Jensena.

Pažljivije me promotrio i spustio oružje. u onda smo iz šume iza nas začuli kako se netko kreće. Bradati muškarac protrči pokraj mene prema sjeveru, držeći pušku u ruci. Instinktivno sam krenuo za njim. Sada smo obojica trčali što smo brže mogli, izbjegavajući granje i stijene i povremeno pogledali prema nazad.

Nakon stotinjak metara posmuo je i ja sam protrčao pokraj i pogledao unatrag, Pokušavajući otkriti ima li kakvog kretanja. Vidio sam jednog vojnika, na pedeset metara, kako podiže pušku prema krupnom muškarcu koji je pokušavao ustati. Prije no što sam uspio viknuti upozorenje, vojnik je opalio. Muškarčeve grudi su se rasprsle od metaka što su ga prostrijelili odostraga i njegova me krv poprskala. Odjek puščane vatre ispunio je zrak.

Na trenutak je nepokretno stajao, zacakljenih očiju, u onda muse tijelo nagnulo naprijed i on je pao. Reagirao sam naslijepo, ponovno potrčao prema sjeveru, dalje od vojnika, koristeći drveće kao zaštitu od smjera iz kojeg su meci stigli. Greben je postajao sve neravniji i stjenovitiji i naglo se počeo uzdizati.

Cijelo mi se tijelo treslo od iscrpljenosti i straha dok sam se probijao kroz razmake između stijena. U jednom sam se trenutku okliznuo i usudio pogledati unazad. Vojnik se približavao tijelu. Povukao sam se iza stijene točno kad je vojnik pogledao prema gore i učinilo mi se da je gledao ravno prema meni. Priljubio sam se uz tlo i otpuzao pokraj još nekoliko stijena. u onda se padina grebena izravnala, zaklonivši tako vojniku pogled, to sam ponovno skočio na noge i potrčao što sam brže mogao između stijena i drveća. Mozak mi nije radio. Mislio sam samo na bijeg. Iako se nisam usudio osvmuti, bio sam siguran da čujem vojnika kako trči za mnom.

Prema mnom, greben se ponovno uzdizao pa sam požurio jer mi je snaga počela nestajati. Na vrhu uspona tlo se izravnalo i bilo je pokriveno visokim drvećem i gustim grmljem. Iza drveća i grmlja stajala je čista, ravna stijena po kojoj sam se morao uspeti pažljivo, tražeći oslonce za ruke i noge. Uspio sam stići do vrha i duboko se razočarao onim što sam vidio. Put mi je priječila provalija veća od trideset metara nisam mogao dalje.

Bio sam osuden, gotov. Iza mene se čulo kotrljanje kamenja po grebenu, znači da se vojnik brzo približavao. Pao sam na koljena. Bio sam iscrpljen, istrošen i s konačnim uzdahom napustio sam borbu, prihvaćajući svoju sudbinu. Znao sam da će me uskoro stići meci. Zanimljivo, smrt se činila poput dobrodošlog olakšanja. Kako izgleda smrt? Pokušao sam se otvoriti tom iskustvu.

Nakon poduzetog čekanja, izgubivši osjećaj za vrijeme, odjednom sam postao svjestan da se ništa nije dogodilo! Osvmuo sam se i po prvi put uočio da se

nalazim na najvišem vrhuncu planine. Drugi grebeni i stijene spuštali su se od ove točke, tako da sam mogao vidjeti u širinu, u svim smjerovima.

Pogled mi je zapeo o priliku koja se kretala. Tamo daleko dolje niz padinu prema jugu, vojnik s puškom, koja je pripadala Jensenovu čovjeku, prebačenom preko ruke nehajno se udaljavao od mene.

Taj prizor me razgalio i ispunio drhtajima tihog smijeha. Nekako sam preživio! Okrenuo sam se i prekrizanih nogu sjeo, to uživao u euforiji. Poželio sam ostati to zauvijek. Dan je bio sjajan, sunčan, u nebo plavo.

Sjedeći na tom mjestu, zaprepastila me blizina grimiznih brežuljaka u daljini, zapravo, osjećaj da su blizu. Isto sam zamijetio i kod nekoliko bijelih oblaka što su prolazili iznad mene. Osjećao sam se kao da mogu ispružiti ruku i dotaknuti ih.

Kad sam podigao ruku prema nebu, primijetio sam da nekako drugačije osjećam tijelo. Ruka mi je krenula prema gore s nevjerojatnom lakoćom, u leđa, vrat i glava bili su mi savršeno ravni, bez ikakva napora. Iz svog položaja sjedeći prekrizanih nogu ustao sam bez pomoći ruku i istegnuo se. Osjećao sam se potpuno lagano.

Gledajući daleke planine, primijetio sam da je dnevni mjesec već zalazio. Bio je pun tek jednu četvrtinu i visio je nad obzorom poput izvmute zdjele. Odjednom mi je bilo jasno zašto ima takav oblik. Sunce, koje je bilo milijune kilometara ravno iznad mene, sjalo je samo na vrh tonućeg mjeseca. Mogao sam zamijetiti točnu crtu između sunca i mjeseceve površine i to mi je spoznaja još više proširila svijest.

Mogao sam zamisliti kako je mjesec već zašao ispod obzora i kakav će točno odsjaj predstavljati ljudima koji žive zapadnije i koji u još može videti. Onda sam zamislio kako će izgledati kada se spusti ravno ispod mene, na drugu stranu planeta. Ljudima na toj strani izgledat će pun, jer će sunce nada mnom svoj sjaj odašiljati pokraj zemlje ravno na mjesec.

Od to dike kralježnicom mi prostruje tmci i činilo mi se da su mi leđa još ravnija kad sam zamislio, zapravo iskusio kako uvijek isti prostor postoji i iznad i ispod mene, na drugoj strani zemljine kugle. Po prvi put u životu spoznao sam zemljinu zaokruženost ne kao intelektualni koncept, već kao stvarima osjećaj.

S jedne strane, to me spoznaja uzбудila, u s druge mi je izgledala sasvim obično i prirodno. Želio sam se samo utopiti u tom osjećaju kao davisim, lebdim, u prostoru koji se pruža na sve strane. Umjesto da se, stojeći tamo, odgumem nogama od zemlje, opirući se zemljinoj gravitaciji, osjećao sam se kao da me drži nekakav unutrašnji uzgon, kao da sam poput balona ispunjen helijem i lebdim tik nad zemljom, jedva je dotičući nogama. Osjećaj je bio sličan onome kad je čovjek u savršenoj atletskoj kondiciji, poslije godinu dana intenzivnog vježbanja, samo još više koordiniran i lagan.

Ponovno sam sjeo na kamen i ponovno mi je sve izgledalo blizu izbrazdano tlo na kojem sam sjedio, visoko drveće dolje niz padinu i druge planine na horizontu. I dok sam promatrao grane drveća kako se lagano njišu na

povjetarcu, iskusio sam ne samo vidljivost tog događanja, već i fizički osjećaj, kao da su to grane što se njišu dlačice na mom tijelu.

Doživio sam da je sve na neki način dio mene. Sjedeći tako na vrhu planine, promatrajući krajolik što se spuštao od mene u svim smjerovima, osjećao sam točno da je ono, što sam uvijek podrazumijevao pod svojim fizičkim tijelom, vršak puno većeg tijela koje se sastoji od svih drugih stvari što ih mogu vidjeti. Iskusio sam kao da se cijeli svemir ogleda kroz moje oči.

To mi je iskustvo prizvalo jedno sjećanje. U umu sam se vratio unazad kroz vrijeme, prije puta u Peru, prije mog djetinjstva, prije mog rođenja. Spoznao sam tog trena da moj život nije započeo mojim začecem i rođenjem na ovom planetu. Počeo je puno

Znanost o evoluciji uvijek mi je bila dosadna, ali su mi se sada, dok mi je um i dalje jurio unazad kroz vrijeme, vratile u sjećanje sve one stvari što sam ih pročitao o toj temi, kao i razgovori s prijateljem koji je podsjećao na Renaua. Prisjetio sam se da je to područje njega zanimalo evolucija.

Činilo se kao da se sve moje znanje stopilo zajedno sa stvaram sjećanjima. Nekako sam se prisjetio svega što se dogodilo i to prisjećanje omogućilo mi je da evoluciju promotrim na novi način.

Promatrao sam prvotnu tvar kako eksplodira u svemiru i spoznao, baš kako i Treći uvid opisuje, da uistinu ne postoji ništa čvrsto u njemu. Tvar je tek energija koja vibrira na određenom nivou, u početku je tvar postojala u svom najjednostavnijem vibrirajućem obliku elementu što ga nazivamo vodikom. Bilo je to sve što je postojalo u svemiru, samo vodik.

Promatrao sam kako se atomi vodika počinju približavati jedan drugom, kao da je osnovni princip, poriv to energije da počne složenije gibanje. I kad su nakupine vodika dostigle potrebnu gustoću, one se počeo zagrijavati i gorjeti i postao ono što zovemo zvijezdom i u tom gorenju počeo se stapati, to je prešao u sljedeću višu vibraciju, u element što ga zovemo helijem.

I dok sam i dalje gledao, prve su zvijezde ostarjele i napokon se razletjele, to izbacile preostali vodik i novonastali helij u svemir. I cijeli je proces počeo iznova. Vodik i helij spojili su se dok temperatura nije postala dovoljno visoka za stvaranje novih zvijezda, to se helij stopio i stvorio element litij, koji je vibrirao na sljedećoj višoj razini.

I tako dalje... svaki sljedeći naraštaj zvijezda stvorio je tvar koja prije nije postojala sve dok nije bio stvoren širok raspon tvari osnovnih kemijskih elemenata koji su se raspršili posvuda. Tvar je evoluirala od elementa vodika, najjednostavnije vibracije, do ugljika, koji vibrira vrlo brzo. Pripremljena je pozornica za sljedeći evolucijski korak.

Nastalo je naše Sunce, nakupine tvari upale su u putanju oko njega i jedna od njih, Zemlja, sadržavala je sve novostvorene elemente, bili su zarobljeni u rastaljenoj masi, izašli su na površinu i spojili se, stvorivši vodenu paru, to su nastupile velike kiše i stvorile oceane na do tada goloj kori. u kad je voda

pokrila velik dio Zemljine površine, nebo se razvedrilo i zasjalo je sunce i okupalo novi svijet svjetlošću, toplinom i zračenjem.

U plitkim barama i jezercima, usred jakih oluja s grmljavinom što su u razmacima divljale planetom, tvar je preskočila iz vibrirajuće razine ugljika u još složenije stanje vibraciju koju predstavljaju aminokiseline. No, prvi put, taj novi nivo vibracije nije bio stabilan u sebi i sam po sebi. Tvar je stalno morala upijati drugu tvar u sebe kako bi održala vibriranje. Morala se hraniti. Pojavio se novi zamah u evoluciji, život.

Gledao sam kako se taj život, još uvijek ograničen na vodu, cijepa u dva različita oblika. Jedan oblik onaj koji zovemo biljkama živio je od neorganske tvari i preradivao to elemente u hranu, koristeći ugljik iz rane atmosfere. Kao usputni proizvod, biljke su oslobadale čisti kisik u svijet prvi put. Biljni život brzo se raširio kroz oceane i napokon na tlo.

Drugi oblik koji zovemo životinjama uzimao je samo organski život kako bi održao svoju vibraciju. Promatrao sam kako su životinje ispunile oceane tijekom velikog razdoblja riba, u kad su biljke oslobodile dovoljno kisika u atmosferu, i životinje su započele svoj put prema kopnu.

Vidio sam vodozemce pola ribe, pola nešto novo kako napuštaju vodu prvi put i koriste pluća za udisanje novog zraka. Onda je materija učinila još jedan skok naprijed i pretvorila se u gmazove koji su pokrili Zemlju za vrijeme velike vladavine dinosaura. Onda su se pojavili toplokrvni sisavci i jednako tako prekrili Zemlju, u ja sam spoznao da svaka vrsta koja se pojavljuje predstavlja život materiju koja se kreće prema sljedećoj višoj vibraciji. Napokon, napredovanje je stalo. Na samom vrhu stajala je ljudska vrsta.

Ljudska vrsta. Vizija je prestala. U jednom sam trenutku vidio cjelovitu priču o evoluciji, priču o nastajanju materije i kako stvara određene uvjete za, konačno, pojavu ljudi... pojavu svakog od nas, kao jedinki.

Dok sam tako sjedio na planini, gotovo sam mogao shvatiti kako se to evolucija proteže još dalje u životima ljudskih bića. Nastavak evolucije nekako je povezan s iskustvom podudarnosti u životu. Nešto u tim događanjima vodi nas naprijed u našim životima i stvara višu vibraciju koja gura ujedno naprijed i evoluciju. No koliko god da sam pokušao to shvatiti, nisam uspio.

Dugo sam sjedio na kamenoj strmeni, ispunjen mirom i osjećajem potpunosti. u onda sam naglo postao svjestan da je sunce počelo tonuti prema zapadu. Također sam opazio da se otprilike kilometar sjeverozapadno nalazi nekakav grad. Mogao sam razaznati oblik krovova. Izgledalo je da cesta na zapadnom grebenu u zavojima vodi ravno do njega.

Ustao sam i počeo se spuštati niz kamenjar. Glasno sam se nasmijao. Još sam uvijek bio povezan s krajolikom, to sam se osjećao kao da hodam pored vlastitog tijela, pa čak i da istražujem područja svog tijela. Taj me osjećaj razgalio.

Spustio sam se niz strminu do drveća. Poslijepodneвно sunce bacalo je dugačke sjene po šumskom tlu. Na pola puta prema dolje, naišao sam na područje gusto

obraslo velikim drvećem i kad sam ušao u njega, iskusio sam zamjetnu promjenu u svom tijelu osjećao sam se još lakše i uskladenije. Zastao sam i pažljivo promotrio drveće i grmlje pod njim, usredotočujući se na njihove oblike i ljepotu. Mogao sam vidjeti plamičke bijelog svjetla i ružičastog sjaja oko wake biljke.

Nastavio sam hodati, to sam stigao do potoka od kojeg se širila blijedoplava svjetlost koja me ispunila još većim spokojem, pa čak i dremljivošću. I tako sam prešao preko doline do drugog grebena, dok nisam došao do ceste. Popeo sam se na njenu šljunčanu površinu i nastavio put prema sjeveru, držeći se masiva.

Pred sobom sam opazio čovjeka u svećeničkoj odori kako skreće za sljedećim zavojem. Taj me prizor ushitio. Potpuno bez straha, požurio sam naprijed kako bih porazgovarao s njim.

No, na moje iznenađenje, on je iščeznuo. S desne strane, jedan se put odvajao natrag dolje prema dolini, ali u tom smjeru nikoga nisam vidio. Potrčao sam dalje glavnom cestom, ali ni to nikoga nije bilo. Pomislio sam se vratiti i krenuti putem kojim sam prošao, ali sam znao da se preda mnom nalazi grad, to sam nastavio hodati u tom smjeru. Svejedno, još sam nekoliko puta pomislio na onaj drugi put.

Stotinjak metara dalje, skrenuvši iza još jednog zavoja, začuo sam zvuk vozila. Kroz drveće sam ugledao niz vojnih kamiona kako mi se približavaju velikom brzinom. Na trenutak sam oklijevao, razmišljajući da ostanem tu, no onda sam se sjetio straha kojeg sam doživio za vrijeme pucnjave na grebenu.

Imao sam vremena tek baciti se sa strane puta i leći nepomično. Pokraj mene je projurilo deset džipova. Bacio sam se na mjesto na kojem sam bio potpuno izložen i mogao sam se samo nadati da nitko neće pogledati u mom smjeru. Svako je vozilo prošlo na sedam metara. Osjetio sam ispušne plinove i gledao izraze na svakom licu.

Srećom, nitko me nije primijetio. Nakon što su odmakli daleko, otpuzao sam iza velikog stabla. Ruke su mi se tresle i moj osjećaj mira i povezanosti bio je potpuno razbijen. Već poznati tjeskobni grč javio mi se u trbuhu. Napokon sam se polako primaknuo cesti. Zvuk novih vozila natjerao me da se sjurim niz padinu i prošla su još dva džipa. Osjećao sam mučninu.

Ovaj sam se put držao podalje od ceste, to sam se vratio putem kojim sam i došao, krećući se vrlo oprezno. Došao sam do ceste pokraj koje sam prošao ranije. Nakon što sam pažljivo osluhnuo ima li kakvih zvukova ili pokreta, odlučio sam proći kroz šumu sa strane, koja se spuštala prema gradu. Tijelo mi je opet bilo teško. Što sam to radio, pitao sam se. Zašto sam hodao cestom? Sigurno sam bio lud, ošamućen od šoka izazvanog pucnjavom, izgubljen u nekakvom euforičnom stanju. Saberi se, rekao sam samom sebi. Moraš biti oprezan. Ukočio sam se. Preda mnom, na možda tridesetak metara, stajao je svećenik. Sjedio je pod velikim stablom koje je okruživalo brojno kamenje što je virilo iz zemlje. Dok sam zurio u njega, on je otvorio oči i pogledao ravno u mene. Trznuo sam se, ali on se nasmiješio i pokazao mi da pridem.

Pažljivo sam muse približio. On se nije micao mršav, visok muškarac, otprilike pedesetih godina. Kosa mu je bila kratka, tamnosmeda, kao i oči.

Čini se da vam je potrebna pomoć, reče on na savršenom engleskom.

Tko ste vi? upitao sam. Ja sam otac Sanchez. u vi?

Objasnio sam mu tko sam i odakle sam i smučeno sam prvo pokleknuo na jedno koljeno, u zatim sjeo.

Bili ste sudionik onog što se dogodilo u Culi, zar ne? upita on.

Što mate o tome? upitao sam ga oprezno, ne znajući mogu li mu vjerovati.

Znam da je netko u ovoj vladi jako ljut, reče on. Ne žele da se Rukopis iznese pred javnost.

Zašto? upitao sam.

On ustane i pogleda me. Zašto ne podete sa mnom? Naša je misija tek kilometar daleko. Kod nas ćete biti sigurni.

Osovio sam se na noge, shvaćajući da nemam izbora i kimnuo potvrdno. Poveo me niz cestu, u ponašanje mu je bilo puno poštovanja i odmjereno. Vagao je svaku riječ.

Traže li vas još uvijek vojnici? upitao je u jednom trenutku.

Ne znam, odgovorio sam.

Neko je vrijeme šutio, u onda upitao Tražite li Rukopis? Više ne, rekoh. Ovog trena želim samo preživjeti i otići kući.

On umirujuće kimne glavom i ja sam mu počeo vjerovati.

mene. Podsjetio me na Wila. Napokon smo stigli do misije koja se sastojala od više malih kuća, lica okrenutih prema dvorištu i maloj crkvi. Bila je smještena u kraju iznimne Ijepote. Kad smo stigli, rekao je nešto na španjolskom drugim ljudima u odorama i oni se rasprše. Pokušao sam vidjeti kamo idu, ali umor me svladavao. Svećenik me uvede u jednu od kuća.

Unutra se nalazio mali dnevni boravak i dvije spavaće sobe. U kaminu je gorjela vatra. Čim smo ušli, došao je drugi svećenik, noseći na plitici kruh i juhu. Umomo sam jeo dok je Sanchez pristojno sjedio u stolcu do mene. u onda sam se, na njegovo nagovaranje, ispružio na krevet i pao u dubok san.

Kad sam izašao u dvorište, odmah sam zamijetio da je besprijekomo čisto. Šljunčani puteljci bili su omedeni točno poredanim grmovima i živicom. Činilo se da je svaka biljka postavljena tako da doe do izražaja njen prirodni oblik. Nisu bile podrezane.

Protegnuo sam se, osjetivši na sebi uštirkanu košulju. Bila je napravljena od grubog pamuka i lagano me grebla po vratu. No, bila je čista i svježe izglačana. Još prije, kad sam se probudio, dva svećenika ulijevala su vruću vodu u kadu i

složili mi čistu odjeću. Nakon što sam se okupao i odjenuo, ušao sam u drugu sobu i na stolu našao vruće čajne kolačiće i sušeno voće. Jeo sam kao da sam potpuno izgladnio dok su svećenici stajali sa strane. Kad sam pojeo, svećenici su otišli, a ja sam izašao do mjesta na kojem sam se sad nalazio.

Odšetao sam do jedne od kamenih klupa što su bile okrenute prema dvorištu i sjeo na nju. Sunce je tek izvirilo iznad vrhova drveća, zagrijavajući mi lice.

Kako ste spavali? upita glas iza mene. Okrenuo sam se i vidio oca Sancheza, kako stoji vrlo uspravno, smiješeći mi se.

Jako dobro, odgovorio sam. Smijem li vam se pridružiti?

Nekoliko minuta obojica smo šutjeli, to sam na kraju počeo osjećati nelagodu. Pogledao sam ga nekoliko puta, spremajući se nešto reći, no on je gledao prema suncu, lagano nagnute glave, žmirkajući očima.

Napokon je progovorio. Našli ste si lijepo mjesto. Očito je mislio na klupu u ovo doba jutra.

Slušajte, trebam vaš savjet, rekoh. Koji je najsigurniji način da se vratim u Sjedinjene Države?

Ozbiljno me pogledao. Ne znam. To ovisi o tome koliko vlada misli da ste opasni. Ispričajte mi kako ste se našli u Culi. Ispričao sam mu sve, od trenutka kad sam prvi put čuo za

Rukopis. Moj osjećaj ushita na grebenu sada mi se činio premaštovitim i umišljenim, to sam se na to samo kratko osvmuo. No, Sanchez me odmah počeo ispitivati o tome.

Što ste učinili nakon što je vojnik otišao, ne zamijetivši vas? upita on.

Naprосто sam prosjedio tamo nekoliko sati, odgovorio sam, valjda sam osjećao olakšanje.

Što ste još osjetili? upitao je.

Počeo sam vrdati, ali sam onda odlučio pokušati to opisati. Teško je to opisati, rekoh. Osjetio sam to ushičenu povezanost sa svime, to vrstu potpune sigurnosti i uvjerenje. Više nisam bio umoran.

Nasmiješio se. Imali ste mistično iskustvo. Mnogi ljudi koji su bili u toj šumi blizu vrha govore o tome.

Kimnuo sam glavom, dajući mu znak da nastavi.

Okrenuo se na klupi kako bi me izravnije gledao. To je iskustvo koje oduvijek opisuju mistici svih religija. Jeste li čitali išta o takvim iskustvima?

Jesam, prije nekolik godina, rekoh.

Ali do jučer, to vam je bio samo intelektualni koncept?

Prišao nam je mladi svećenik i kimnuo mi, u onda nešto prišapnuo Sanchezu. Sanchez kimne i mladi se svećenik okrene i ode. Stariji je svećenik promatrao svaki njegov korak. Prešao je dvorište i ušao u dio nalik na park, udaljen kojih tridesetak metara. Prvi sam put zamijetio da je i taj dio iznimno čist i prepun različitih biljaka. Mladi je svećenik obišao nekoliko točaka i kod svake je zastao, kao da nešto traži, u onda je na jednom mjestu sjeo. Izgledalo je kao da se bavi nekakvom vježbom.

Sanchez se nasmiješi, izgledajući zadovoljno, u onda opet posveti pažnju meni.

Nesigurno je sada se pokušati vratiti, reče on. Ali pokušat ću otkriti kakvo je stanje i ima li kakvih vijesti o vašim prijateljima. Ustane i pogleda me. Moram obaviti neke kućne poslove. Molim vas, shvatite da ćemo vam pomoći na svaki mogući način. Nadam se da vam je zasada ovdje ugodno. Opustite se i ojačajte.

Kimnuo sam.

Posegnuo je u džep, izvadio neke papire i pružio mi ih. Ovo je Peti uvid. Govori o vrsti iskustva koje ste doživjeli. Mislim da će vam biti zanimljiv.

Uzeo sam ih s oklijevanjem, dok je on nastavio govoriti. Kako ste razumjeli zadnji uvid koji ste pročitali? upita on. Oklijevao sam. Nisam želio razmišljati o rukopisima i uvidima. Napokon rekoh Ljudi su zapeli u nekoj vrsti borbe za tuom energijom. Kad pridobijemo nekog da prihvati naš pogled, on se poistovjećuje s nama i to uvlači njegovu energiju u nas, to se osjećamo jačima.

On se nasmiješi. Znači, problem je u tome da svatko pokušava kontrolirati i manipulirati drugima zbog energije, odnosno zato što osjećamo njen nedostatak?

Tako je.

Ali, postoji li rješenje, neki drugi izvor energije? To se dade naslutiti u posljednjem uvidu.

Nekoliko sam trenutaka sjedio nagnut, laktova oslonjenih na koljena, ne gledajući prijevod. I dalje sam se osjećao neodlučnim. Zbivanja u posljednja dva dana smanjila su moj entuzijizam i radije sam razmišljao o tome kako da se vratim u Sjedinjene Države. u onda sam, u pošumljenom dijelu preko puta, primijetio mladog svećenika kako ustaje i polako odlazi na drugo mjesto, nekoliko metara dalje. Ponovno se okrenuo prema meni i sjeo.

Zanimalo me što to radi. u onda mi je sinulo da možda radi nešto što je opisano u Rukopisu. Uzeo sam prvu stranicu i počeo čitati.

U njoj se opisivalo novo razumijevanje onoga što se već dugo naziva mističnom svijesću. Tijekom posljednjih desetljeća dvadesetog stoljeća, pisalo je, o toj će se svijesti javno govoriti kao o načinu života koji je moguć, u taj su put pokazali ezoteričniji pripadnici mnogih religija. Za većinu ljudi, to će svijest biti tek intelektualni koncept, o kojem se samo razgovara i diskutira. Ali za sve veći broj ljudi, ova će svijest postati iskustveno stvarnom jer ti će ljudi iskusiti bljeskove i kratke uvide u to stanje svijesti tijekom svog života. U rukopisu je pisalo da je to iskustvo ključ za rješavanje ljudskih sukoba u svijetu, jer za

vrijeme takvih iskustava energiju primamo iz drugog izvora izvora koji ćemo vremenom naučiti koristiti po volji.

Prekinuo sam čitanje i ponovno pogledao mladog svećenika. Oči su mu bile otvorene i činilo se da gleda ravno u mene. Kimnuo sam mu, iako nisam mogao razaznati pojedinosti na njegovu licu. Na moje iznenađenje, on mi odvrati i lagano se osmjehne. Onda ustane i krene s moje lijeve strane, prema kući koja se nalazila u tom smjeru. Izbjegavao je moj pogled dok sam ga promatrao kako prelazi dvorište i ulazi u kuću.

Iza sebe sam začuo korake, okrenuo se i ugledao Sancheza kako izlazi iz crkve. Dok mi se približavao, nasmiješio mi se. Nije dugo trajalo, reče on. Želite li još razgledati okolinu? Da, želim, odgovorio sam. Ispričajte mi nešto o tim mjestima za sjedenje. Pokazao sam mu prema mjestu gdje je prije bin Prošetajmo do tamo, reče on.

Šetajući dvorištem, Sanchez mi je ispričao da je misija stara preko četiri stotine godina i da ju je osnovao jedan nevjerojatan misionar iz Španjolske, koji je mislio da lokalne Indijance treba preobratiti kroz srce, u ne uz primjenu mača. Taj je pristup upalio, nastavio je Sanchez i djelomično zbog tog uspjeha, u djelomično i zbog izoliranosti, tom su svećeniku bile ostavljene slobodne ruke.

Nastavljamo tradiciju traženja istine u sebi, rekao je Sanchez.

Prostor za sjedenje bio je oblikovan bez greške. Otprilike pola jutra guste šume je očišćeno, u kroz grmlje i cvijeće raštrkali su se puteljci napravljeni od glatkog kamena iz rijeke. Kao i u dvorištu, i ovdje su biljke bile savršeno razmaknute, što je naglašavalo njihov jedinstven oblik.

Gdje želite sjesti? upita Sanchez.

Osvmuo sam se kako bih izabrao. Pred nama je bilo nekoliko uredenih mjesta kutića koji su izgledali posebni sami za sebe. Svugdje je bilo otvorenih prostora okruženih prekrasnim biljkama, stijenama i većim drvećem različitih oblika. S naše lijeve strane bilo je mjesto gdje je mladi svećenik prije sjedio i tamo je bilo više kamenja.

Možemo tamo, rekoh.

On kimne i mi dodosmo i sjedosmo. Sanchez je nekoliko minuta duboko disao, u onda me pogledao.

Ispričajte mi više o svom iskustvu na grebenu, reče. Osjećao sam otpor. Ne znam što bih još mogao reći. Nije potrajalo.

Svećenik me ozbiljno pogleda. Samo zato što je prestalo kad ste se uplašili, ne znači da nije važno, zar ne? Možda je to nešto što treba nanovo postići.

Možda, rekoh. Ali teško mi je usredotočiti se na kozmički osjećaj dok me pokušavaju ubiti.

Proučavate li Rukopis ovdje u misiji? upitah ga.

Da, reče on. Podučavamo druge kako da slijede iskustvo kakvo ste vi imali na grebenu. Ne bi vam smetalo da vam se dio tog osjećaja ponovno javi, zar ne?

Prekine nas glas iz dvorišta jedan je svećenik zvao Sancheza. On mi se ispriča i ode do dvorišta, to porazgovara sa svećenikom koji ga je pozvao. Sjeo sam i promotrio obližnje biljke i kamenje, lagano zamutivši pogled. Oko meni najbližeg grma, mogao sam razaznati svijetlo područje, ali kad sam to pokušao s kamenjem, ništa nisam uspio vidjeti.

Onda primijetih da se Sanchez vraća.

Moram otići na neko vrijeme, reče on kad je došao do mene. Idem u grad na sastanak, pa ću možda doznati nešto o vašim prijateljima, ili barem koliko bi bilo sigurno zavas da oputujete.

Dobro, rekoh. Hoćete li se dams vratiti?

Mislim da neću, odgovori on. Najvjerojatnije sutra ujutro. Vjerojatno sam izgledao nesigurno, jer mi je on prišao bliže i stavio mi ruku na rame. Ne brinite. Ovdje ste sigurni. Osjećajte se kao kod kuće, molim vas. Razgledajte oko sebe. Dobro je i porazgovarati s bilo kojim svećenikom, ali morate shvatiti da su neki od njih uvidavniji od drugih, ovisno o njihovu razvoju.

Kimnuo sam.

On se nasmiješi i ode iza crkve, to ude u stari kamion koji nisam prije primijetio. Nakon nekoliko pokušaja, kamion je krenuo i on se proveze iza crkve na cestu koja je vodila prema grebenu.

Nekoliko sam sati ostao u prostoru za sjedenje, zadovoljan što mogu srediti midi, razmišljajući je li s Marjorie sve u redu i je li Wil pobjegao. Više puta u glavi mi je bljesnula slika ubojstva Jensenova čovjeka, no odbijao sam to sjećanje i pokušavao ostati sabran.

Okol podneva opazio sam kako nekoliko svećenika priprema dugačak stol nasred dvorišta, slažući na njega tanjure s hranom. Kad su završili, pristiglo je još nešto više od desetak svećenika koji su npli ctavliati pama potpuno neobvezno. Većina njih ljubazno su se smiješili jedan drugom, ali čuo sam malo razgovora. Jedan od njih pogleda prema meni i pokaže na hranu.

Kimnuo sam i došetao do dvorišta, to složio na tanjuru kukuruz i grah. Izgledalo je kao da su svi svećenici vrlo svjesni moje prisutnosti, no nitko nije progovorio sa mnom. Iznio sam nekoliko primjedbi o hrani, no moje su riječi naišle samo na osmijehe i uljudne geste. Kad sam ih pokušao pogledati ravno u oči, oni bi spustili pogled.

Sjeo sam na jednu klupu i počeo jesti. Povrče i grah nisu bili posoljeni, već samo začinjeni travama. Kad je ručak završio, svećenici su počeli slagati tanjure na stol, u onda je iz crkve izašao jedan svećenik i užurbano si napunio tanjur. Završivši, osvmuo se tražeći mjesto za sjesti i naši se pogledi sretnu. Nasmiješio se i prepoznao sam ga kao svećenika koji me gledao još ranije s onog prostora za sjedenje. Uzvratilo sam mu osmijehom, u on mi prie i obrati mi se na nesigurnom engleskom.

Smijem li sjesti na klupu pored vas? upita on. Da, izvolite, odgovorio sam.

Sjeo je i počeo jesti vrlo polako, pažljivo žvačući hranu i povremeno bi mi se nasmiješio. Bio je nizak, sitan, ali žilav, u kosa mu je bila cma poput ugljena. Oči su mu bile svijetlosmeđe.

Svida vam se hrana? upita on.

Držao sam tanjur u krilu. Ostalo je tek nekoliko zalogaja kukuruza.

O, da, rekao sam i uzeo zalogaj. Ponovno sam primijetio kako on polako i odmjereno žvače i pokušao to isto, u onda mi je sinulo kako su svi svećenici tako jeli.

Uzgajate li povrće ovdje u misiji? upitao sam. Malo je pričekao prije nego što mi je odgovorio, polako gutajući hranu.

Da, hrana je vrlo važna.

Meditirate li s biljkama? upitao sam.

On me pogleda, očito iznenađen. Jeste li pročitali Ruko

Da, prva četiri uvida.

Jeste li kad uzgajali hranu? upitao je. O, ne. Samo učim o svemu ovom. Vidite li energetska polja? Ponekad.

Neko smo vrijeme sjedili šuteći, dok je on pažljivo pojeo još nekoliko zalogaja.

Hrana je prvi način stjecanja energije, reče on. Kimnuo sam.

Ali kako bi potpuno upili svu energiju iz hrane, hranu treba poštovati...

Činilo se da se muči tražeći prave riječi na engleskom. Cijeniti, reče napoleon. Okus su vrata. Morate poštovati okus. To je razlog molitvi prije jela. Nije stvar samo u zahvali, već treba jelo učiniti svetim iskustvom kako bi energija iz hrane mogla učiti u vaše tijelo.

Pažljivo me pogledao da vidi razumijem li.

Kimnuo sam bez primjedbi. Izgledao je zamišljeno.

Kako sam shvatio, kazao mi je da je to osmišljeno uživanje u hrani pravi razlog iza religioznog običaja zahvalnosti, u rezultat je povećano upijanje energije iz hrane.

Ali uzimanje hrane tek je prvi korak, reče on. Nakon što se osobna energija poveća na taj način, postajete skloniji za energiju u svim stvarima.

Kimnuo sam, potvrđujući mu.

Sve oko nas, nastavio je, sadrži energiju. Ali svaka stvar ima posebnu energiju. Zato neka mjesta povećavaju energiju više od drugih. To ovisi o tome kako se vaš oblik Blaže s energijom na tom mjestu.

Jeste li to radili prije nekog vremena? upitao sam ga. Povećavali svoju energiju?

Kako to radite? upitao sam.

Morate biti otvoreni, spojiti se, upotrijebiti svoj osjećaj procjenjivanja, kao kod promatranja polja. Ali morate napraviti još jedan korak kako bi se osjetili ispunjenim.

Nisam siguran da vas razumijem.

On se namršti mom neshvaćanju. Želite li prošetati do mjesta za sjedenje? Pokazat ću vam. U redu, rekoh. Zašto ne?

Slijedio sam ga dok nas je vodio kroz dvorište do mjesta za sjedenje. Kad smo stigli, stao je i osvmuo se, kao da zbog nečeg pregledava mjesto.

Tamo, reče on, pokazujući na mjesto koje je graničilo s gustom šumom.

Slijedili smo puteljak koji je vijugao kroz drveće i grmlje. Izabrao je točku ispred velikog stabla što je raslo iz humka velikog kamenja, to je izgledalo da je njegovo veliko deblo nasadeno na kamenje. Korijenje mu se plelo oko kamenja, kroz njega, prije nego što je ušlo u tlo. Rascvjetani grmičci rash su u polukrugu ispred stabla i mogao sam osjetiti čudan, sladak miris žutog cvijeća na tim grmičcima. U pozadini je gusta šuma stvarala čvrst zid zelenila.

Svećenik me uputio da sjednem na čisto mjesto usred grmlja i lice okrenem prema čvotom stablu. Sjeo je pokraj mene.

Mislite da je stablo lijepo? upita on.

Da.

Onda ga, hm... osjetite... hm.

Izgledalo je da se opet muči pronaći pravu riječ. Na trenutak je razmislio i onda upitao Otac Sanchez mi je rekao da ste na grebenu doživjeli jedno iskustvo možete li se sjetiti kako ste se osjećali?

Osjećao sam se laganim, sigurnim i povezanim.

To je teško opisati, rekoh. Kao da je cijeli krajolik bio dio mene.

I koji je bio osjećaj?

Razmišljao sam malo. Koji je bio osjećaj? Onda mi je sinulo. Ljubav, rekoh. Čini mi se da sam osjećao ljubav prema svemu.

Da, reče on. To je to. Osjetite to i za ovo stablo.

Stanite malo, prosvjedovao sam. Ljubav je nešto što se dogaca. Ne mogu se prisiliti da nešto volim.

Ne prisiljavajte se voljeti, reče on. Dopustite ljubavi da ude u vas. No, da bi se to dogodilo, morate se usredotočiti tako da se sjetite kako je izgledalo i pokušati to ponovno osjetiti.

Pogledao sam stablo i pokušao se sjetiti osjećaja na grebenu. Postepeno sam se počeo diviti njegovu obliku i prisutnosti. Moje je divljenje raslo dok stvarno nisam počeo osjećati ljubav. Osjećaj je bio potpuno jednak onome što sam osjećao kao dijete za majku, u kao dječak za jednu posebnu djevojčicu, moju ljubav u djetinjstvu. Iako sam promatrao stablo, to je posebna ljubav bila prisutna kao osjećaj u pozadini. Volio sam sve.

Svećenik se odmaknuo nekoliko koraka i prodomo me pogledao. Dobro, reče on. Primate energiju.

Primijetio sam da mu je pogled pomalo mutan.

Kako mate? upitao sam ga.

Zato što vidim kako se vaše energetsko polje povećava. Zatvorio sam oči i pokušao dosegnuti jake osjećaje kakve sam imao na vrhu grebena, ali nisam mogao ponoviti to iskustvo. Što sam osjećao bilo je isto to, samo slabije. Taj me neuspjeh uzrujao.

Što se dogodilo? upitao je. Energija vam je splasnula. Ne znam, rekoh. Naprosto nisam mogao to ponoviti jako kao prije.

To što ste osjetili na grebenu bio je dar, proboj, pogled na novi put. Sada morate naučiti steći to iskustvo sami, malopomalo.

Odmaknuo se još malo i ponovno me pogledao. Pokušajte još jače.

Zatvorio sam oči i pokušao osjetiti svoju dubinu. Postepeno me osjećaj opet preplavio. Zadržao sam ga, pokušao pojačati pomalo. Pažnju sam usmjerio na stablo.

Tako je vrlo dobro, reče odjednom. Primate energiju i vraćate je stablu.

Pogledao sam ga otvoreno. Vraćam je stablu?

Kad se divite ljepoti i jedinstvenosti stvari, objasni on, primate energiju. Kad dosegnete razinu na kojoj osjećate ljubav, možete vraćati energiju ako to jednostavno želite. Dugo sam vremena sjedio pred stablom. Što sam više usmjeravao pažnju na stablo i divio se njegovu obliku i boji, tim sam više ljubavi općenito primao i bilo je to neobično iskustvo. Zamišljao sam kako moja energija raste i prelijeva se prema stablu, ali nisam to mogao vidjeti. Bez odmicanja pogleda, primijetio sam kako je svećenik ustao i krenuo.

Kako to izgleda kad dajem energiju stablu? upitao sam. Opisao je to pojavu do pojedinosti i prepoznao sam je kao istu onu što sam je zamijetio promatrajući Sarah kako usmjerava energiju na filodendron u Vicienteu. Iako je Sarah bila u tome uspješna, očito nije bila svjesna nužnosti ljubavi da bi se usmjeravanje dogodilo. Vjerojatno je to stanje ljubavi dosegala prirodno, u da toga nije bila svjesna.

Svećenik se spusti prema dvorištu i iščezne mi iz vida. Ostao sam sjediti na tom mjestu do sumraka.

Dva svećenika ljubazno mi kimnu kad sam ušao u kuću. Razbuktala vatra tjerala je većemju hladnoću.

Na stolu je stajala keramička zdjela, bilo je to nekoliko žlica, u na tanjuru su bile četiri kriške kruha.

Jedan svećenik se okrene i ode i ne pogledavši me, u drugi je držao spušten pogled, to mi glavom pokaže prema velikom loncu od lijevanog željeza što je bio na ognjištu pokraj vatre. Ispod poklopca virio je držak. Čim sam ugledao lonac, svećenik me upita Treba li vam još nešto?

Mislim da ne, rekoh. Hvala vam.

On kimne i izade iz kuće, ostavivši me samog. Podignuo sam poklopac s lonca juha od krumpira. Mirisala je bogato i zamamno. Nalio sam nekoliko zaimača u zdjelicu i sjeo za stol, u onda izvadio iz džepa dio Rukopisa koji mi je dao Sanchez, stavio ga pokraj tanjura, namjeravajući ga pročitati. Ali juha je bila tako ukusna da sam se potpuno usredotočio na jelo. Nakon što sam završio, stavio sam tanjure u veliku posudu i zagledao se u vatru, opčinjen, sve dok se nije smanjila. Onda sam ugasio svjetiljke i otišao u krevet.

Idućeg jutra probudio sam se u zoru osjećajući se potpuno osvježenim. Vani se jutamja magla vukla dvorištem. Podjario sam vatru, stavio nekoliko treščica na žar i potpirio ih dok se nije pojavio plamen. Baš sam htio pogledati ima li hrane u kuhinji kad sam začuo kako stiže Sanchezov kamion.

Izašao sam van kad se on pojavio iza crkve, držeći u jednoj ruci ranac, u u drugoj nekoliko paketa.

Imam novosti, reče on, pokazavši mi da ga slijedim natrag u kuću.

Pojavili su se i drugi svećenici, s vrućim kukuruznim kolačićima, zobenim pahuljicama i sušenim voćem. Sanchez ih pozdravi, u onda sjedne sa mnom za stol, kad su se svećenici okrenuli svaki svom poslu.

Bio sam na sastanku s nekim svećenicima iz Južnog koncila, reče on. Trebali smo razgovarati o Rukopisu. Tema je bila vladine agresivne djelatnosti. Ovo je prvi put da se neka grupa svećenika javn sastala počeli razgovor, na vrata je pokucao vladin predstavnik i zatražio da ga pustimo da bude prisutan.

Zastao je dok je stavljao hranu na tanjur i pojeo nekoliko zalogaja, pažljivo ih žvačući. Predstavnik nas je, nastavio je, uvjeravao da je zaštita Rukopisa od inozemne zloupotrebe jedini cilj vlade. Obavijestio nas je da svi prijepisi u posjedu peruanskih gradana moraju biti ovjereni. Kazao je da razumije našu zabrinutost, ali je zatražio da se povinujemo tom zakonu i predamo naše prijepise. Obećao je da će nam vladini duplikati odmah biti vraćeni.

Jeste li ih predali? upitao sam. Naravno da nismo.

Nekoliko smo minuta jeli. Pokušao sam pažljivo žvakati, cijeniti okus.

Raspitali smo se o nasilju u Culi, nastavio je, i on nam je rekao da je to bila nužna reakcija protiv čovjeka imenom Jensen, da su neki njegovi ljudi naoružani agenti iz drugih zemalja. Rekao je da su namjerali pronaći i ukrasti neotkriveni dio Rukopisa i iznijeti ga iz Perua, to vlada nije imala izbora nego da ih uhiti. Nije bilo spomena o vama ili vašim prijateljima.

Jeste li povjerovali vladinu čovjeku?

Ne, nismo. Nakon što je otišao, nastavili smo sastanak. Složili smo se da naša politika bude pasivni otpor. Nastavit ćemo raditi prijepise i pažljivo ih širiti.

Hoće li vam crkveni glavari to dopustiti? upitao sam.

Ne znamo, reče Sanchez. Crkveni veledostojnici ne slažu se s Rukopisom, ali dosad nisu baš ozbiljno ispitivali tko je povezan s njime. Naš je glavni problem kardinal koji stoluje sjevemije, kardinal Sebastian. On je najglasniji u oporbi prema Rukopisu i vrlo je utjecajan. Ako on uvjeri vodstvo da izda čvrste proglose, onda ćemo biti pred uistinu zanimljivim izborom.

Zašto je toliko nepomirljiv prema Rukopisu?

Boji se.

Nisam s njim dugo razgovarao, u i mače smo uvijek izbjegavali pričati o Rukopisu. No, vjerujem kako mi da je čovjekova uloga da bude dio svemira bez duhovnog znanja dostatna je samo vjera. Misli da će Rukopis potkopati taj status quo, ustanovljene autoritete u svijetu.

Kako bi se to moglo dogoditi?

Nasmiješio se i lagano nakrivio glavu. Istina oslobada. Gledao sam ga, Pokušavajući shvatiti što je time mislio i do

vršavao kruh i voće na svom tanjuru. On je pojeo još nekoliko malih zalogaja i onda gumuo stolac unazad.

Izgledate puno jače, reče on. Jeste li razgovarali s nekim ovdje a?

Da, odgovorio sam. Naučio sam postupak povezivanja s energijom od jednog svećenika. Ali... nisam mu zapamtio ime. On je bio u dijelu za sjedenje dok smo mi jučer ujutro razgovarali u dvorištu, Sjećate se? Kad sam kasnije razgovarao s njim, pokazao mi je kako da upijam energiju i onda je vraćam.

Ime mu je John, reče Sanchez, u onda mi kimne da nastavim. Bilo je to čudno iskustvo, rekoh. Prisjetivši se ljubavi koju sam osjećao mogao sam se otvoriti. Cijeli sam dan sjedio prožimajući se ljubavlju. Nisam dostigao iskustvo kakvo sam doživio na grebenu, ali sam mu se približio.

Sanchez je sad izgledao ozbiljnije. Uloga ljubavi dugo je vremena bila krivo shvaćena. Ljubav nije nešto što bismo morali raditi kako bi bili dobri ili kako bi svijet učinili boljim iz nekakve apstraktne moraine odgovornosti iii kako bi se otarasili uživanja u životu. Povezivanje s energijom osjeća se poput uzbuenja, zatim euforije i na kraju, ljubavi. Kad se pronade dovoljno energije za

održavanje tog stanja ljubavi to svakako pomaže svijetu, ali najizravnije pomaže nama. To je najhedonističkija stvar koju možemo učiniti.

Složio sam se, u onda sam primijetio da je stolac pomaknuo još malo unazad i da me prodono promatra, neusredotočena poQleda

I, kako izgleda moje polje? upitao sam.

Puno je veće, reče on. Mislim da se oSjećate vrlo dobro. Tako je.

Dobro. To je ono što ovdje radimo. Pričajte mi o tome, rekoh.

Podučavamo svećenike da odu dublje u planine i rade s Indijancima. To je samotnan posao i svećenici moraju biti vrlo jaki. Svi su ljudi ovdje pažljivo ispitani i svima je jedna stvar zajednička svaki je doživio iskustvo koje naziva mističnim.

Proučavao sam to vrstu iskustva godinama, nastavio je, čak i prije nego što je Rukopis pronaen i vjerujem da kad netko doživi mistično iskustvo, to isto stanje i povećanje osobne energije može postići puno lakše. I drugi se ljudi mogu povezati, ali im treba duže vremena. Jako sjećanje na iskustvo, za koje mislim da ste i vi doživjeli, olakšava njegovo ponovno stvaranje. Nakon toga slijedi polako izgrađivanje.

Kako izgleda energetska polje osobe kad se to dogada?

Raste prema van i lagano mijenja boju. Kako mijenja boju?

Obično ide od mutnobijele prema zelenoj i plavoj. No najvažnije je to što se širi. Na primjer, za vrijeme vašeg mističnog doživljaja na vrhu grebena, vaša energija sunula je u čitav svemir. U biti, spojili ste se i uzeli energiju iz čitavog kozmosa i zbog toga je i vaša energija narasla i obgrlila sve i svugdje. Možete li se sjetiti kako ste to osjećali?

Da, rekoh. Osjećao sam se kao da je čitav svemir moje tijelo, u ja sam glava, možda još točnije, oči.

Da, reče on, i u tom trenutku vaše energetska polje i polje svemira bili su jedno. Svemir je bio vaše tijelo.

Onda sam se prisjetio nečeg čudnog, rekoh. Kao da sam se sjetio kako se to veće tijelo, taj moj svemir, razvilo. Bio sam tamo. Vidio sam kako prve zvijezde nastaju od jednostavnog vo

u slijed naraštaja sunaca. Samo što nisam vidio tear. Nju sam sagledavao kao jednostavne titraje energije koje sustavno prerastaju u sve složenije oblike. I onda... nastao je život i razvio se do točke kad su se pojavili ljudi.

Naglo sam zastao i on primijeti promjenu u mom raspoloženju.

Što je? reče on.

Tu je moje prisjećanje razvitka stab, objasnio sam, s ljudima. Osjećao sam se kao da se priča nastavlja, ali nisam je baš mogao shvatiti.

Priča se i nastavlja, reče on. Ljudi prenose razvitak svemira prema sve višim i višim vibracijskim složenostima.

Kako?

Nasmiješio se, ali nije odgovorio. Porazgovarajmo o tome kasnije. U sada uistinu moram provjeriti neke stvari. Vidjet ćemo se za otprilike sat vremena.

Kimnuo sam. On uzme jabuku i izicije. Izišao sam za njim, u onda sam se sjetio prijepisa Petog uvida u spavačoj sobi to sam ga pokupio. Nešto ranije razmišljao sam o šumi u kojoj je sjedio Sanchez kad sam ga prvi put vidio. Čak i onako umoran i uspaničen, primijetio sam da je to mjesto bilo nevjerovatno lijepo, to sam sada otišao niz cestu prema zapadu sve dok nisam došao do točnog mjesta, u onda sam sjeo.

Naslonivši se na drvo, pročistio sam um i nekoliko minuta razgledavao uokolo. Jutro je bilo bistro, s povjetarcem i promatrao sam kako vjetar njiše grane nad mojom glavom. Zrak je osvježavao, u ja sam duboko disao. Kad je vjetar na trenutak stao, izvadio sam Rukopis i potražio stranicu gdje sam prestao s čitanjem. A1i, prije nego što sam ga uspio naći, začuo sam zvuk kamiona.

Ispružio sam se pokraj stabla i pokušao mu odrediti smjer. Zvuk je dolazio od misije. Kako se približavao, uspio sam vidjeti da to Sanchez vozi svoj stari kamion.

I mislio sam da bi mogli biti ovdje, reče on kad se zaustavio

pored

Što se događa? upitao sam, uvukavši se na suvozačevo sjede

dalo. Vozio je prema glavnoj cesti. Jedan od mojih svećenika

ispričao mi je o razgovoru što ga je našao u selu. Neki su vladini službenici u gradu i raspituju se o meni i misiji.

Što mislite, što žele?

Pogledao me umirujuće. Ne znam. Recimo samo da više nisam siguran kao prije da će nas ostaviti na miru. Zbog opreza mislio sam da bi se morali odvesti u planine. Jedan od mojih svećenika živi u blizini Machu Picchu. Zove se otac Carl. U njegovoj kući biti sigurni sve dok bolje ne shvatimo situaciju. Nasmiješio se. Ionako hoću da vidite Machu Picchu.

Odjednom mi bljesne sumnja kako je postigao nekakav dogovor i da me vodi negdje predati. Odlučio sam da budem pažljiv i budan sve dok ne budem potpuno siguran.

Jeste li pročitali prijevod? upita on. Uglavnom, rekoh.

Pitali ste za ljudski razvoj. Jeste li završili s tim dijelom? Ne.

On odvrati pogled od ceste i prodome me pogleda. Pretvarao sam se da to ne primjećujem.

Nešto nije u redu? upita on.

Ništa, rekoh. Koliko nam treba do Machu Picchua? Otprilike četiri sata.

Želio sam šutjeti i pustiti Sancheza da priča, nadajući se da će se odati, ali nisam mogao suspregnuti znatiželju u vezi s razvoj em.

I kako će se ljudi dalje razvijati? upitao sam. On me pogleda. Što vi mislite?

Ne znam, rekoh. Ali kad sam bio na grebenu, mislio sam da bi to moglo imati veze sa značajnim podudamostima o kojima se govori u Prvom uvidu.

Bio sam zbunjen. Gotovo sam shvaćao, ali nisam mogao pojmiti do kraja. I dalje sam šutio.

Razmislite o tome kako Uvidi čine slijed, reče on. Prvi se uvid događa kada zaozbiljno uzmemo podudamosti. Te nas podudamosti navode na mišljenje kako to ima nešto više, nešto duhovno, što djeluje ispod svega što činimo.

Drugi uvid uspostavlja našu svijest kao nešto stvarno. Možemo uvidjeti da smo bili preuzeti materijalističkim preživljavanjem, usredotočujući se na naš položaj u svemiru zbog sigurnosti, u sad znamo da naša otvorenost predstavlja neku vrstu budenja prema onom što se stvarno događa.

Treći uvid počinje s novim pogledom na život. On opisuje fizički svemir kao čistu energiju, energiju koja nekako odgovora načinu kako mislimo.

Četvrti razotkriva čovjekovu sklonost prema otimanju energije od drugih ljudi pomoću kontrole nad njima, preuzimanja njihovih umova, i u to se nedjelo upuštamo jer se toliko često osjećamo lišeni energije, odsječeni od nje. Taj se nedostatak energije može izliječiti, kad se spojimo s višim izvorom. Svemir nam može pružiti sve što trebamo, samo ako se možemo prema njemu otvoriti. To je otkrivenje Petog uvida.

U vašem slučaju nastavio je doživjeti ste mistično iskustvo koje vam je omogućilo da nakratko sagledate veličinu energije koju čovjek može primiti. No, to je stanje nalik skoku, kojim preskačete sve i svakog i pritom sagledavate budućnost. To stanje ne možemo održati dugo. Kad jednom pokušamo razgovarati s nekim tko djeluje u normalnoj svijesti, ili kad pokušamo živjeti u svijetu gdje još uvijek ima sukoba, bivamo izbačeni iz tog naprednog stanja i padamo nazad na naš stari nivo.

A daljenastavio je to je stvar polaganog ponovnog stjecanja onog što smo nakratko vidjeli, malopomalo napredovat ćemo prema toj krajnjoj svijesti. No da bi to ostvarili, moramo naučiti svjesno se ispuniti energijom, jer to energija izaziva podudamo

Sigurno sam izgledao zbunjeno, jer je rekao Razmislite o tomu kad se dogodi nešto više od obične slučajnosti i povede nas korak dalje u životu, postajemo stvamiji i konkretniji ljudi. Osjećamo se kao da postizemo ono što je sudbina namijenila za nas. Kad se to dogodi, razina energije koja je isprva dovela do podudamosti, zauvijek ostaje u nama. Možemo biti izbačeni iz nje i izgubiti energiju kad smo preplašeni, ali to razina služi kao naša nova vanjska granica

koju možemo dostići sasvim lako. Postajemo nova osoba. Živimo na razini više energije, na razini zapamtite više vibracije.

Možete li sada sagledati proces? Punimo se, rastemo, punimo i opet rastemo. Tako mi ljudi nastavljamo evoluciju svemira do sve viših i viših vibracija.

Zastao je na trenutak, u onda kao da se sjetio nečeg što još mora dodati. Ta je evolucija trajala nesvjesno kroz ljudsku povijest. To objašnjava zašto je civilizacija napredovala i zašto su ljudi postali veći, počeli živjeti dulje i tako dalje. No sada čitav proces osvješćujemo. To nam govori Rukopis. U tome je zapravo stvar u ovom kretanju prema svjetski raširenoj duhovnoj svijesti.

Pažljivo sam slušao, potpuno opčinjen onim što mi je Sanchez govorio. I zato se samo trebamo napuniti energijom, kao što sam naučio od Johna i podudamosti će se početi događati učestalije?

No, da, ali to nije tako lako kako mislite. Prije nego što se možemo povezati s energijom za stalno, ima još zapreka koju moramo svladati. u time se bavi sljedeći uvid, Šesti.

O čemu se radi?

Pogledao me ravno u oči. Moramo se suočiti s vlastitim načinom na koji kontroliramo druge ljude. Sjetite se, Četvrti uvid otkriva da ljudi uvijek osjećaju nedostatak energije i nastoje kontrolirati druge kako bi uzeli energiju koja teče između ljudi. Peti nam uvid pokazuje da postoji alternativni izvor energije, no ne možemo ostati stalno priključeni na njega sve dok se ne uhvatimo

mo u našem kontroliranju i prestanemo to radio jer kad god se vratimo tom običaju, isključujemo se iz izvora.

Riješiti se tog običaja nije lako, jer je to stvar uvijek isprva nesvjesna. Toga se rješava tako da se stvar potpuno osvijesti, u to možemo učiniti tako da uvidimo kako je naš poseban postupak kontroliranja drugih nešto što smo naučili u djetinjstvu kako bi privukli pažnju, kako bi privukli energiju i kako smo to zapeli. Taj je postupak nešto što stalno i iznova ponavljamo. Ja to nazivam našom nesvjesnom dramom kontrole.

Nazivam to dramom jer je to nama bliska odglumljena scena, poput filmske scene, za koju smo scenarij napisali još kao mladi. Onda ponavljamo to scenu stalno i iznova u našem svakodnevnom životu, u da toga nismo svjesni. Sve što znamo jest da nam se ista vrsta događaja učestalo ponavlja. Problem je u tome što to posebnu scenu stalno ponavljamo, to se ostale scene iz našeg stvarnog životnog filma, velike pustolovine označene podudamostima, ne mogu odvijati ako mi sami zaustavljamo svoj vlastiti film svaki put kad ponavljamo to dramu kako bi manipulirali drugima zbog energije.

Sanchez uspori kamion i pažljivo krene preko niza dubokih brazdi u cesti. Shvatio sam da sam frustriran. Nisam mogao do kraja shvatiti kako to djeluje drama kontrole. Gotovo sam izrazio svoje osjećaje Sanchezu, ali nisam mogao. Otkrio sam da se još uvijek osjećam udaljenim od njega i nisam se htio otkriti.

Jeste li razumjeli? upita on.

Ne znam, rekoh uljudno. Ne znam imam li ja dramu kontrole.

On me pogleda prijateljski i glasno se nasmije. Stvarno? upita. u zašto se onda uvijek ponašate tako nedostupno?

PROČIŠĆAVANJE PROŠLOSTI

Pred nama se cesta sužavala i činila oštar zavoj oko okomite kamene litice u planini. Kamion je nekoliko puta poskočio preko velikog kamenja i polako nastavio kroz zavoj. Ispod nas, Ande su se uzdizale u ogromnim swim grebenima iznad nakupina snježnobijelih oblaka.

Pogledao sam Sancheza. Bio je napet i vozio nagnut nad volanom. Veći dio dana uspinjali smo se strmim usponima i probijali kroz prijevoje, sužene od odrona kamenja. Želio sam ponovno načeti temu drame kontrole, ali mi se trenutak učinio neprikladnim. Sanchezu je izgleda bio potreban svaki trun energije za vožnju a, usto, nije mi bilo jasno što sam želio pitati. Pročitao sam ostatak Petog uvida koji je odražavao točno ono što mi je Sanchez prenio. Pomisao da se riješim svog načina manipuliranja izgledala mi je privlačno, pogotovo ako bi omogućila moj brži razvoj, no još uvijek nisam mogao shvatiti kako djeluje drama kontrole.

O čemu razmišljate? upita Sanchez.

Pročitao sam Peti uvid, rekoh. Razmišljao sam o tim scenama. Uzevši u obzir ono što ste kazali o meni, pretpostavljam da mislite da moja drama ima veze s mojim držanjem po strani kao da sam nedostupan?

Nije odgovorio. Gledao je niz cestu. Stotinjak metara pred a. velik terensko vozilo zanriječilo nam ie nut. Muškarac i žena stajali su na kamenoj strmeni pedeset metara od vozila. Uzvratili su nam pogled. Sanchez zaustavi kamion i na trenutak ih promotri, u onda se nasmiješi. Poznajem ženu, reče. To je Julia. Sve je u redu. Porazgovarajmo s njima.

I muškarac i žena bili su tamnopusi i sličili na Peruance. Žena je bila starija, otprilike pedesetih godina, u muškarac je imao negdje tridesetak. Kad smo izašli iz kamiona, žena krene prema nama.

Otac Sanchez! reče ona kad je prišla.

Kako si, Julia? odgovori Sanchez. Njih dvoje se zagrle, u onda me Sanchez upozna s Juliom. Julia je nato predstavila svog prijatelja, Rolanda.

Ne govoreći više ništa, Julia i Sanchez su nam okrenuli leđa i otišli prema klisuri na kojoj su ranije stajali Julia i Rolando. Rolando me prodomo pogledao i ja sam se nagoni okrenuo i otišao u smjeru kuda su otišli njih dvoje. Rolando me sujedio, još uvijek me gledajući kao da od mene nešto traži. Iako je po kosi i crtama lica bio mlad, put mu je bila rumena i crvena. Zbog nečeg sam osjetio nelagodu.

Dok smo hodali prema rubu planine, nekoliko puta je izgledalo kao da će progovoriti, no ja sam svaki put odvratio pogled i ubrzao korak. On je šutio. Kad smo se približili klisuri, sjeo sam na rub kako bih ga spriječio da sjedne do mene. Julia i Sanchez bili su otprilike petšest metara iznad mene, sjedeći zajedno na velikoj stijeni.

Rolando je sjeo koliko god bliže je mogao. Iako me njegovo neprestano zurenje smetalo, bio sam istodobno i znatiželjan. Ulovio je moj pogled i upitao Jeste li ovdje zbog Rukopisa? Dugo mi je trebalo da mu odgovorim. Čuo sam za njega

Izgledao je zbunjeno. Jeste li ga vidjeli?

Neke dijelove, rekoh. Vi imate neke veze s tim?

Zanima me, reče on, ali još nisam vidio ni jedan prijepis t

Vi ste iz Sjedinjenih Država? upita on.

To me pitanje uznemirilo, to sam odlučio ne odgovoriti mu. Umjesto toga, upitao sam ga Ima li Rukopis ikakve veze s ruševinama u Machu Picchu?

Mislim da nema, odgovori on. Osim što je napisan otprilike u isto vrijeme kad je Machu Picchu sagrađen.

Šutio sam, gledajući zapanjujući prizor Anda. Prije ili kasnije, ako nastavim šutjeti, otkrit će što su on i Julia radili ovdje i kakve to veze ima s Rukopisom. Sjedili smo dvadeset minuta ne razgovarajući. Naposljetku Rolando ustane i ode do mjesta na kojem su ostali razgovarali.

Bio sam smeten, ne znajući što da učinim. Izbjegavao sam sjesti sa Sanchezom i Juliom, jer sam imao jasan dojam da njih dvoje žele razgovarati nasamo. Tako sam ostao na tom mjestu tridesetak minuta, promatrajući kamene vrhunce, upinjući se da čujem razgovor iznad mene. Ni jedno od njih nije ni najmanje obračalo pažnju na mene. Naposljetku sam odlučio priključiti im se, no prije nego što sam se pokrenuo, njih troje ustane i krene prema Julijinu vozilu. Presjekao sam put preko kamenja do njih.

Moraju otići, primijeti Sanchez dok sam se približavao. Žao mi je što nismo imali vremena razgovarati, reče Julia. Nadam se da ćemo se opet sresti. Gledala me onom istom toplinom kakvu je često pokazivao Sanchez. Kad sam kimnuo, ona lagano nagne glavu i doda U stvari, imam osjećaj da ćemo se ubrzo vidjeti.

Dok smo silazili niz kamenitu stazu, osjećao sam se kao da moram nešto odgovoriti, ali nisam mogao smisliti što. Kad smo došli do njenog vozila, Julia lagano kimne i na brzinu se oprostila od nas. Ona i Rolando su ušli u vozilo i Julia krene prema sjeveru, smjeru iz kojeg smo stigli Sanchez i ja. Cijeli me taj događaj zbunio.

Kad smo se našli u našem vozilu, Sanchez upita Je li vam Rolando ispričao novosti o VVilu?

Sanchez je izgledao zbunjeno Da, vidjeli su ga u selu sedamdeset kilometara istočno odavde.

Je li Wil rekao išta o meni?

Julia je rekla da je Wil spomenuo da ste se razdvojili. Rekla je da je Wil razgovarao uglavnom s Rolandom. Zar biste kazali Rolandu tko ste?

Ne, nisam znao mogu li mu vjerovati.

Sanchez me pogleda s krajnjim čuđenjem. Rekao sam vam da je u redu da razgovarate s njima. Juliju poznajem već godinama. Vodi posao u Limi, ali otkako je pronaden Rukopis, ona je u potrazi za Devetim uvidom. Julia ne bi putovala ni sa kim tko ne zaslužuje povjerenje. Nije bilo nikakve opasnosti. I sad ste ostali bez važnih obavijesti.

Sanchez me ozbiljno pogleda. Ovo je savršen primjer kako drama kontrole ometa odvijanje života, reče on. Pravili ste se toliko nedostupnim da biste dopustili važnoj podudamosti da se dogodi.

Vjerojatno sam izgledao obranaški. U redu je, reče on, svatko igra svoju vrstu drame. Sad barem razumijete kako izgleda vaša.

Ne razumijem! rekoh. Što to zapravo radim?

Vaš način kontroliranja ljudi i situacija, objasni on, kako biste usmjerili dovoljno energije prema sebi, jest da u svom umu stvorite dramu u koju se povlačite i izgledate misteriozno i tajnovito. Kažete sami sebi da ste oprezni, ali zapravo se nadate da će netko biti uvučen u to dramu i da će pokušati otkriti što se događa s vama. U kad to netko učini, vi ostajete nedorečeni, prisiljavajući ga da se bori i kopa i pokuša razotkriti vaše stvame osjećaje.

Dok to čine, ti ljudi vam poklanjaju svoju punu pažnju i to vam šalje njihovu energiju. Što ih duže držite zainteresiranima i opčinjenima, više energije primete. Na žalost, dok igrate ulogu nedostupnosti, vaš se život sporo odvija, jer taj prizor stalno ponavljate. Da ste se otvorili prema Rolandu, vaš životni film kre

Osjećao sam kako padam u potištenost. Sve ovo bio je samo još jedan primjer onog što mi je pokazao Wil kad je vidio kako se opirem dati obavijesti o Reneau. Bila je to istina. Bio sam sklon skrivanju svojih stvamih midi. Pogledao sam kroz prozor dok smo cestom išli prema vrhuncima. Sanchez se ponovno usredotočio na izbjegavanje smrtonosnih provalija. Kad se cesta izravnala, on me pogleda i reče Prvi korak za svakog od pas u procesu raščišćavanja jest da svoju osobnu dramu potpuno osvijestimo. Ništa se ne može nastaviti sve dok ne pogledamo sami sebe i ne otkrijemo što činimo kako bi manipulirali energijom. To je upravo ono što se vama dogodilo.

Koji je idući korak? upitao sam.

Svatko od pas mora se vratiti u svoju prošlost, u rani obiteljski život i uvidjeti kako je stvoren taj običaj. Kad sagledamo taj početak, možemo stvar kontrolirati svjesno. Upamtite, većina članova naše obitelji i sami su sudjelovali u dramama, Pokušavajući iz pas izvući energiju dok smo bili djeca. Zbog toga smo i morali stvoriti dramu kontrole. Morali smo imati strategiju kako da zadobijemo energiju natrag. Svoje drame uvijek razvijamo u odnosu prema

članovima obitelji. No, kad jednom prepoznamo dinamiku energije u svojim obiteljima, možemo prevladati to strategije kontrole i uvidjeti što se stvarno događa.

Kako to mislite, stvarno događa?

Svaka osoba mora ponovno protumačiti svoja obiteljska iskustva s točke gledišta evolucije, s duhovne točke gledišta i otkriti tko je uistinu. Kad jednom to učinimo, naša se drama kontrole raspada i počinje naš pravi život.

I kako da počnem?

Prvo treba razumjeti kako je vaša drama stvorena. Pričajte mi o svom ocu.

On je dobar čovjek, voli zabavu, sposoban je, ali... Oklijevao sam, ne želeći ispasti nezahvalan prema svom ocu.

Pa, rekoh, uvijek je bio kritičar. Što god da sam napravio, nije bilo dobro.

Kako vas je kritizirao? upita Sanchez.

U mislima mi se pojavi slika oca, mladog i jakog. Postavljao bi pitanja, u onda bi pronašao nešto pogrešno u odgovorima.

I što se dogodalo s vašom energijom?

Pretpostavljam da sam se osjećao oslabljenim, to sam pokušavao ne reći mu ništa.

Hoćete reći da ste postajali dalekim i neodređenim, Pokušavajući reći nešto na takav način da privučete njegovu pažnju, ali da mu istodobno ne otkrijete dovoljno da bi vas kritizirao. On je bio ispitivač, u vi ste okolišali oko njega svojom nedostupnošću. Da, valjda je tako. No, što je to ispitivač?

Ispitivač je glavna uloga u drugoj vrsti drame. Ljudi koji koriste taj način prikupljanja energije, prireduju dramu postavljanja pitanja i uplitanja u svijet druge osobe, s određenom namjerom da pronađu nešto što ne valja. Kad to pronađu, onda kritiziraju taj aspekt tuđeg života. Uspije li to strategija, kritizirana osoba uvučena je u dramu. Ljudi odjednom otkriju kako u blizini ispitivača postaju samosvjesni, počinju obraćati pažnju na ono što ispitivač radi i misli, kako ne bi učinili nešto pogrešno što bi ispitivač primijetio. Ta psihička pokomost daje ispitivaču energiju koju traži.

Prisjetite se trenutaka kad ste bili u blizini nekog takvog. Kad ste upleteni u to dramu, zar se ne ponašate na takav način da vas to osoba ne može kritizirati? Odvrća vas od vašeg puta i crpe vašu energiju, jer vi procjenjujete što bi ona mogla misliti.

Točno sam se sjetio tog osjećaja, u osoba koja mi je pala na um bila je Jensen.

Znači, moj je otac bio ispitivač? upitao sam. Čini se da je tako.

Sanchez me upita o čemu mislim.

Razmišljao sam o drami kontrole moje majke, rekoh. Koliko raznih vrsta postoji?

Prvo da vam objasnim klasifikacije o kojima se govori u Rukopisu, reče Sanchez. Svi nastoje zadobiti energiju ili agresivno, neposredno prisiljavajući ljude da obrate pažnju na njih, ili pasivno, igrajući na ljudsko suosjećanje ili zanimanje, kako bi zadobili pažnju. Na primjer, ako vam netko prijete, riječima ili fizički, onda ste prisiljeni, iz straha da vam se nešto loše ne dogodi, obratiti pažnju na njega i tako mu dajete energiju. Na taj način vas osoba koja vam prijete uvlači u najagresivniju vrstu drame, u kojoj Šesti uvid naziva glavnog glumca zastrašivačem.

No, ako vam, s druge strane, netko priča o groznim stvarima koje muse događaju, dajući naslutiti da ste vi za to odgovorni i da će se, ako mu ne pomognete, to grozne stvari nastaviti, onda to osoba želi zadobiti kontrolu na najpasivnijoj razini, onoj koju Rukopis naziva dramom jadnika. Razmislite na trenutak o tome. Zar nikad niste bili u blizini nekog tko želi da se osjećate krivim u njegovoj prisutnosti, čak i ako mate da nema razloga da se tako osjećate?

Da.

No, razlog tome je što ste ušli u dramu jadnika. Sve što takvi ljudi kažu i čine, stavlja vas u položaj kad se morate braniti od pomisli da ne činite dovoljno za to osobu. Zato se i osjećate krivim u njihovoj blizini.

Kimnuo sam.

Svačiju dramu može se smjestiti, nastavi on, u rasponu od agresivne do pasivne. Ako je netko u svojoj agresiji profinjen, pronalazi greške i polako potkopava vaš svijet kako bi zadobio vašu energiju, onda bi, kao u slučaju vašeg oca, to osoba bila ispitivač. Manje pasivna od drame jadnika bila bi vaša drama nedostupnosti. Znači, poredak drama je ovaj zastrašivač, ispitivač, nedostupnik i jadnik. Čini li vam se to smislenim?

Mislim da da. Mislite da svatko spada u jedan od ovih stilova?

Točno. U različitim okolnostima, ljudi mogu koristiti i više od jedne drame, no većina nas ima jednu dominantnu dramu kontrole koju običava stalno ponavljati, ovisno o tome koja je dobro djelovala na članove naše obitelji.

Najednom mi je sinulo. Majka mi je radila isto što i otac. Pogledao sam Sancheza. Moja majka. Znam što je bila. I ona je bila ispitivač.

Znači, dobivali ste dvostruku dozu, reče Sanchez. Nije ni čudo što ste toliko daleki. No, barem vas nisu zastrašivali. Barem se nikad niste morali bojati za svoju sigurnost.

Što bi se dogodilo u tom slučaju?

Zapeli bi u drami jadnika. Shvaćate li kako to djeluje? Ako ste dijete i netko vas lišava energije prijeteći vam tjelesnom kaznom, onda to što se pravite nedostupnim ne vrijedi. Ne možete ih natjerati da vam daju energiju tako što

ste plahi. Njima je svejedno što se događa u vama. Prejaki su. To znači da ste prisiljeni postati pasivniji i pokušati s pristupom jadnika, podilazeći njihovom osjećaju za milost, hvatajući ih u zamku grižnje savjesti za bol koju nanose.

Ako to ne djeluje, dok ste dijete pokušavate izdržati sve dok ne narastete dovoljno kako bi se pobunili protiv nasilja i protiv agresije se bome agresijom. On zastane. Baš kao i djevojčica o kojoj ste mi pričali, ona u peruanskoj obitelji kod koje ste večerali.

Osoba će otići u bilo koju krajnost potrebnu da bi zadobila energetska pažnju u svojoj obitelji. Poslije toga, to strategija postaje dominantan način kontrole uzimanja energije od svakoga i to se drama stalno ponavlja.

Razumijem ulogu zastrašivača, rekoh, ali kako se postaje ispitivač?

Što biste vi napravili da ste dijete, u da roditelji ili nisu s vama ili vas zanemaruju zato što su previše zaokupljeni svojom karijerom ili nečim sličnim?

Igrajući ulogu nedostupnosti nećete privući njihovu pažnju oni to ne bi ni primijetili. Zar ne bi morali pribjeći ispitivanju i kopanju da biste napokon pronašli da nešto ne valja u tim udaljenim ljudima, i tako privukli pažnju i energiju? To radi ispitivač.

Počeo sam shvaćati. Nedostupni ljudi stvaraju ispitivače! Tako je.

A ispitivači stvaraju nedostupne ljude! u zastrašivači stvaraju jadnike ili, ako to ne uspije, stvaraju još jednog zastrašivača! Točno. Tako se drame kontrole neprekidno obnavljaju. No,

upamtite, postoji sklonost da to drame vidimo kod drugih, ali mislimo da smo mi slobodni od njih. Svatko od nas mora prevladati to opsjenu prije nego što nastavi. Svi smo mi skloni tome da barem dio vremena provedemo zarobljeni u drami i moramo se malo povući i sagledati sami sebe dovoljno dugo dok ne otkrijemo koja je to drama.

Na trenutak sam šutio. Napokon sam ponovno pogledao Sancheza i upitao Kad jednom sagledamo svoju dramu, što se zatim događa?

Sanchez uspori kamionet kako bi me pogledao ravno u oči. Onda smo uistinu slobodni da postanemo nešto više od nesvjesne uloge u igrokazu što ga igramo. Kao što sam već rekao, možemo pronaći viši smisao u životu, duhovni razlog zašto smo rođeni u svojim obiteljima. Možemo početi dobivati jasnu predodžbu o tome tko smo zapravo.

Skoro smo to, reče Sanchez. Cesta se dizala i spuštala između dva vrhunca. Kad smo prošli veliko brdo s desne strane, ugledao sam malu kuću pred nama. Stražnjom stranom se naslanjala na veličanstveni kameni vrh.

Kamionet mu nije ovdje, reče Sanchez.

Parkirali smo i otišli do kuće. Sanchez je otvorio vrata i ušao unutra dok sam ja pričekao. Udahnuo sam nekoliko puta. Zrak je bio prohladan i vrlo rijedak. Nad glavom je nebo bilo tamnosivo i gusto od oblaka. Izgledalo je kao da će kiša.

Sanchez se vrati do vrata Nema nikoga unutra. Sigurno je kod ruševina.

Kako ćemo doći do tamo?

Odjednom je izgledao iscrpljen. Nalaze se na otprilike kilometar, reče, dajući mi ključeve od kamioneta. Krenite cestom pokraj idućeg grebena i primijetite ih ispod sebe. Uzmite kamionet. Želim ostati ovdje i meditirati.

U redu, učinit ću tako, rekoš, pošavši prema vozilu. Dovezao sam se do male doline, pa do idućeg grebena, pripremajući se za pogled. Prizor me nije razočarao. Kad sam se popeo na greben, ugledao sam ruševine Machu Picchua u punom sjaju na samom vrhu planine prostire se sklop hramova od masivnog, pažljivo oblikovanog kamenja teškog nekoliko tong, složenog jedan na drugi. Čak i u slabom oblačnom svjetlu, ljepota tog mjesta bila je zapanjujuća.

Zaustavio sam kamionet i desetpetnaest minuta upijao energiju. Nekoliko skupina ljudi šetalo je kroz ruševine. Opazio sam čovjeka sa svećeničkim ovratnikom kako napušta ruševine i odlazi prema vozilu parkiranom u blizini. Zbog udaljenosti i zbog toga što je čovjek nosio kožnu jaknu, u ne svećeničku halju, nisam mogao biti siguran da je to otac Carl.

Pokrenuo sam kamionet i približio se. Čim je čuo zvuk, on podigne pogled i nasmiješi se, očito prepoznavši Sanchezovo vozilo. Kad je unutra ugledao mene, on se zainteresira i pride. Bio je nizak i nabit, tamnosmede kose, zbijenih crta lica i tamnoplavih očiju. Činilo se kao da mu je tridesetak godina. Ja sam s ocem Sanchezom, rekoš izašavši iz vozila i predstavivši se. On je u vašoj kući.

On ispruži ruku. Ja sam otac Carl.

Pogledao sam pokraj njega prema ruševinama. Izbliža je isklesani kamen bio još dojmljiviji.

Jeste li prvi put ovdje? upita on.

Da, jesam, odgovorio sam. Slušao sam o ovom mjestu go

Ovo je jedno od najvećih energetske središta u svijetu, reče on.

Pažljivo sam ga pogledao. Očito je govorio o energiji u istom smislu kako se spominje u Rukopisu. Potvrдно sam kimnuo i onda rekao Sada se nalazim u trenutku kada svjesno pokušavam izgraditi energiju i baviti se svojom dramom kontrole. Rekavši to osjetio sam se pomalo umišljeno, no dovoljno opušten da budem iskren.

Ne doimate mi se nedostupnim, reče on.

Bio sam zapanjen. Kako ste znali da je to moja drama? upitao sam.

Razvio sam instinkt za to. Zato sam ovdje.

Pomažete ljudima shvatiti svoj način kontroliranja?

Da, i svoje pravo ja. Oči su mu sjale iskrenošću. Bio je potpuno izravan, bez tračka neugode zbog otvaranja pred strancem. Šutio sam, pa on reče

Razumijete prvih pet uvida? Većinu sam ih pročitao, reko, i razgovarao sam s nekolicinom ljudi.

Čim sam to rekao, shvatio sam da sam prilično neodređen. Mislim da razumijem prvih pet, dometnuo sam. Šesti mi nije jasan.

On kimne i onda reče Većina ljudi s kojima razgovaram čak nisu ni čuli za Rukopis. Dolaze ovamo i onda ih energija ushiti. I to ih natjera da ponovno promisle o svom životu.

Kako upoznajete to ljude?

On me pogleda sa znalačkim izrazom. Čini se da oni nalaze mene.

Rekli ste da im pomažete da pronau svoje pravo ja. Kako?

On duboko udahne i zatim reče Ima samo jedan način. Svatko od nas treba ponovno oživiti svoja iskustva iz obitelji, vrijeme i prostor djetinjstva i ponovno sagledati što se to događalo.

usredotočiti na višu istinu o svojoj obitelji, na ono ljepše što leži iza sukoba energija. Kad jednom otkrijemo to istinu, ona može energijom ispuniti naše živote, jer to nam istina kazuje tko smo, na kojem smo putu, što radimo.

To mi je i Sanchez kazao, reko. Želim saznati više o tomu kako da pronadem to istinu.

On zakopča kaput kako bi se zaštitio od kasnopodnevne hladnoće. Nadam se da ćemo kasnije moći više o tome popričati, reče. Sada bih želio pozdraviti oca Sancheza.

Pogledao sam ruševine, u on je dodao Slobodno razgledajte, koliko god želite. Vidjet ćemo se kasnije u mojoj kući. Idućih sat i pol šetao sam kroz dravno nalazište. Na određenim bih mjestima zastao, jer sam se na njima osjećao bodrije nego na drugima. S udivljenjem sam se pitao kakva je to civilizacija izgradila to hramove. Kako su dovukli to kamenje ovdje gore i postavili ih jedno na drugo na ovaj način? Izgledalo je nemoguće.

Kako je moje jako zanimanje za ruševine počelo slabiti, u mislima sam se vratio svojoj osobnoj situaciji. Iako se okolnosti oko mene nisu promijenile, sada sam se osjećao manje preplašenim. Sanchezovo pouzdanje me ohrabrilo. Bio sam glup što sam posumnjao u njega. u otac Carl odmah mi se dopao.

Kako se tama spuštala, otišao sam do kamioneta, to se vratio do kuće oca Carla. Dovezavši se do nje ugledao sam njih dvojicu unutra kako stoje jedan blizu drugog. Ušavši, začuo sam smijeh. Obojica su bili zaposleni u kuhinji, pripremali su večeru. Otac Carl me pozdravio i odveo do stolca. Opušteno sam sjeo ispred velike vatre u kaminu i pogledao oko sebe.

Prostorija je bila velika i obložena širokim svijetlo obojenim daskama. Mogao sam zamijetiti još dvije prostorije, očito spavaće sobe, povezane uskim hodnikom. Kuća je bila osvijetljena niskovatnim žaruljama, to mi se učinilo da čujem zvuk generatora.

Kad su pripreme bile gotove, pozvan sam za stol od grubih dasaka. Sanchez izmoli kratku molitvu i mi prionemo na jelo, u njih dvojica su nastavili razgovor uz večeru. Poslije smo svi sjeli uz

Otac Carl je razgovarao s Wilom, reče Sanchez. Kada? upitao sam, uzbudivši se istog trena.

Wil je prošao ovuda prije nekoliko dana, reče otac Carl. Sreo sam ga još prije godinu dana, u sada je došao kako bi mi dao jednu obavijest. Rekao je kako mi da zna tko stoji iza vladina djelovanja protiv Rukopisa.

Tko? upitao sam.

Kardinal Sebastian, umetne otac Sanchez. Što on radi? upitao sam.

Očito, reče Sanchez, koristi svoj utjecaj u vladi kako bi pojačao vojni pritisak na Rukopis. Uvijek je više volio tiho djelovati kroz vladu nego stvoriti podjelu unutar crkve. Sada pojačava svoje pokušaje. Nažalost, čini se da to uspijeva.

Kako to mislite? upitao sam.

Osim nekoliko svećenika iz Sjevernog koncila i još nekih ljudi, poput Julije i Wila, izgleda da više nitko nema kopije. Što je sa znanstvenicima u Vicienteu? upitao sam.

Kakav izbor imaju? reče Sanchez. Osim toga, većina znanstvenika ionako nije prihvatila to istraživanje. Vlada očito protura glasinu da su ti ljudi kršili zakon.

Ne vjerujem da bi se vlada lako izvukla s tim.

Očito im je to do sada uspjelo, reče otac Carl. Obavio sam neke razgovore kako bih to provjerio i svugdje sam čuo istu priču. Iako šuti o tome, vlada pojačava pritisak.

Što mislite, što će se dogoditi? upitao sam ih obojicu. Otac Carl slegne ramenima i reče Ne znam. Možda će to ovisiti o tome što Wil otkrije.

Zašto? upitao sam.

Čini se da je blizu toga da otkrije onaj dio Rukopisa koji nedostaje, Deveti uvid. Kad ga pronade, možda će se javiti veliko zanimanje da se svijet uplete u ovo.

Sto je rekao

Nije to točno znao, ali je rekao da ga intuicija vodi još sjevernije, prema Gvatemali.

Intuicija ga vodi tamo?

Da, to ćete shvatiti nakon što vam postane jasno tko ste vi i nastavite sa Sedmim uvidom.

Pogledao sam ih obojicu, kako nevjerojatno smireno izgledaju. Kako možete biti tako mimi? upitao sam. Što ako sada upadnu i sve nas uhite?

Strpljivo su me pogledali, u onda otac Sanchez progovori Nemojte zamijeniti spokojnost s nepažnjom. Naše smireno držanje je pokazatelj koliko smo dobro povezani s energijom. Ostajemo povezani s njom jer to je najbolje što možemo učiniti, bez obzira na okolnosti. Razumijete to, zar ne?

Da, rekoh, svakako. Pretpostavljam da ja imam poteškoća kako ostati povezan s njome.

Obojica se nasmiješe.

Ostati povezan, reče otac Carl, bit će lakše kad jednom raščistite tko ste.

Otac Sanchez ustane i ode, izjavivši da će oprati sude. Pogledao sam oca Carla. Dobro, rekoh. Kako da počnem s razjašnjavanjem samog sebe?

Otac Sanchez mi kaže, odgovori on, da već Shvaćate drame kontrole vaših roditelja.

Tako je. Oboje su bili ispitivači što je mene učinilo nedostupnim.

Dobro, sad morate pogledati još dalje od natjecanja za energiju koje je postojalo u vašoj obitelji i potražiti pravi razlog tome što ste bili tamo.

Pogledao sam ga s nerazumijevanjem.

Proces pronalaženja vašeg osobnog duhovnog identiteta sadrži sagledavanje cijelog života kao dugačke priče i pokušaj pronalaženja višeg značenja. Počnite tako da se upitate zašto Ne znam, rekoh.

Vaš je otac bio ispitivač. Što je još bio? Mislite, koje je životne stavove zastupao?

Malo sam razmišljao, u onda rekao Moj otac iskreno vjeruje u uživanje života, u življenje s punim moralnim integritetom, ali i to da se što bolje iskoristi ono što život pruža. Znae, živjeti život do maksimuma.

Je li mu to uspijevalo?

Donekle, no nekako se čini da je imao peh točno kad je mislio da će najbolje uživati u životu.

Otac Carl zažmiri, razmišljajući. Vjeruje da se u životu treba zabavljati i da treba uživati, no to mu nekako ne uspijeva? Da.

Jeste li razmišljali zašto je to tako?

Ne baš. Uvijek sam mislio da nema sreće. Možda još nije otkrio kako da mu to uspije? Možda.

Što je s vašom majkom? Ona više nije živa.

Možete li uvidjeti što je predstavljao njen život?

Da, njen život bila je crkva. Zastupala je kršćanske principe.

Na koji način?

Vjerovala je u služenje zajednici i pridržavanje Božjih zakona.

Je li ona slijedila Božje zakone?

Do slova, barem onako kako ju je učila njena crkva. Je li uspijevala uvjeriti i vašeg oca u istu stvar?

Nasmijao sam se. Ne baš. Moja je majka željela da on svaki tjedan ide u crkvu i da se uključi u programe zajednice. No, kako sam vam rekao, on je bio puno slobodnijeg duha.

Pogledao sam ga. Nikad nisam razmišljao o tome.

Nisu li njih oboje željeli vaše savezništvo? Nisu li vas zbog toga ispitivali, kako bi se uvjerali da niste stab na stranu onog drugog? Zar nisu oboje željeli da mislite kako je njihov stav najbolji?

Da, imate pravo.

Kako ste vi na to reagirali?

Pretpostavljam da sam izbjegavao zauzeti stav.

Oboje su vas promatrali kako bi vidjeli ispunjavate li njihove osobne poglede, u kako ih piste oboje mogli zadovoljiti, postali ste nedostupan.

To bi otprilike bilo to, rekoh.

Što se dogodilo s vašom majkom? upitao je.

Razboljela se od Parkinsonove bolesti i umrla nakon dugog bolovanja.

Je li ostala vjerna svojoj vjeroispovijesti?

Potpuno, rekoh. Do samog kraja. I kakvo vam je značenje ostavila? Što?

Vi trebate otkriti kakvo je značenje imao njen život za vas, razlog što vas je rodila, što ste u životu trebali naučiti. Svako ljudsko biće, bilo svjesno toga ili ne, pokazuje svojim životom što misli kako bi se trebalo živjeti. Morate pokušati otkriti čemu vas je vaša majka naučila u istodobno i što je ona sa svojim životom mogla bolje napraviti. Ono što biste bili promijenili kod svoje majke jest dio onoga na čemu već radite u svom životu.

Zašto samo dio?

Zato što je poboljšavanje očeva života drugi dio. Još sam uvijek bio zbunjen.

On mi stavi ruku na rame. Mi nismo samo tjelesni plod naših roditelja mi smo i njihov duhovni plod. Rodili ste se kao dijete tih dvoje ljudi i njihovi su životi imali neopoziv učinak na to

pravo ja počelo iz položaja između njihovih istina. Zato ste tamo rođeni da bi stekli viši pogled na ono što oni zastupaju. Vaša životna staza vodi do otkrivanja istine koja je viša sinteza onoga u što je njih dvoje vjerovalo.

Kimnuo sam.

I, kako bi izrazili to čemu su vas vaši roditelji naučili? Nisam siguran, odgovorio sam.

Što mislite?

Moj je otac mislio da se život sastoji od uvećavanja vlastite životnosti, radovanja u tome tko on jest i pokušao je držati se toga. Majka je više vjerovala u žrtvovanje i trošenje vremena na služenje drugima, zatomiujući samu sebe. Osjećala je da tako nalažu crkveni zakoni.

A kako vi to doživljavate? Ne znam baš točno.

Koji bi stav vi izabrali, vaše majke ili oca? Nijedan. Hoću reći, život nije tako jednostavan. Nasmijao se. Neodređeni ste.

Pretpostavljam da je to zato što ne znam. Ali ako bi morali izabrati jedan od to dva?

Oklijevao sam, Pokušavajući iskreno razmisliti i onda mi se ukazao odgovor.

Oba su točna, rekoh, i netočna.

Njegove oči zasvijetle. Kako?

Nisam baš potpuno siguran. No, mislim da ispravan život mora sadržavati oba stava.

A pitanje za vas je, reče otac Carl, kako to učiniti. Kako da čovjek živi život koji se sastoji od oba to stava? Od majke ste preuzeli spoznaju da je život duhovan. Od oca ste naučili da se život sastoji od uzdizanja samog sebe, zabave, pustolovine.

Znači, moj život, prekinuo sam ga, jest nešto što bi trebalo spojiti to dva pristupa?

Da, za vas je duhovnost ključno pitanje. Čitav vaš život sastojat će se od traženja življenja u kojem ćete sami sebe moći oplemeniti. To je problem koji vaši roditelji nisu bili u stanju razriješiti, već su ga ostavili vama. To je pitanje vaše osobne evolucije, vaše potrage u ovom životu.

Ta me misao bacila u duboko razmišljanje. Otac Carl govorio je još nešto, ali nisam se mogao usredotočiti na to što je govorio. Vatra što se polako gasila na mene je djelovala umirujuće. Spoznao sam da sam umoran.

Otac Carl se uspravi i reče Mislim da ste za večeras ostali bez energije. No, da vas ostavim s još jednom midi. Možete otići na spavanje i više nikad ne pomisliti na ovo o čemu smo večeras razgovarali. Možete se vratiti u svoju staru dramu ili se možete probuditi sutra i prihvatiti se to midi o tome tko ste. Ako

učinite tako, možete poduzeti sljedeći korak u procesu, u to je da pomno promotrite sve ostale stvari koje su vam se dogodile poslije rocenja. Ako sagledate svoj život kao jednu priču, od rođenja do sada, moći ćete vidjeti kako ste cijelo vrijeme radili na tom pitanju. Moći ćete vidjeti kako je došlo do toga da doete ovamo u Peru i što trebate sljedeće učiniti.

Kimnuo sam i pažljivo ga promotrio. Pogled mu je bio topao i brižan, u na licu mu je bio izraz koji sam tako često vidio i kod Wila i kod Sancheza.

Laku noć, reče otac Carl, ode u spavaću sobu i zatvori vrata. Odmotao sam svoju vreću za spavanje na podu i brzo zaspao.

Probudio sam se misleći na Wila. Htio sam pitati oca Carla što još zna o Wilovim planovima. Dok sam tako ležao i razmišljao, još uvijek zakopčan u vreći za spavanje, otac Carl ušao je tiho u sobu i počeo potpaljivati vatru.

Otkopčao sam vreću i on me pogleda, zatečen zvukom.

Dobro jutro, reče. Kako ste spavali?

Stavio je nova drvca za potpalu na žeravicu, u onda je dodao veće komade drveta.

Što je Wil rekao da će učiniti? upitao sam.

Otac Carl ustane i stave sučelice meni. Rekao je da ide do prijateljeve kuće kako bi dočekao neke očekivane obavijesti, očito o Devetom uvidu.

Što je još rekao?

Wil mi je rekao da mi reče kako otac Sebastian namjerava sam pronaći posljednji uvid i izgleda da je blizu tome. Wil mi reče da će osoba koja bude kontrolirala posljednji uvid odlučiti o tome hoće li se Rukopis razdijeliti i biti shvaćen.

Zašto?

Nisam baš siguran zašto. Wil je bio jedan od prvih ljudi koji su uopće prikupili i pročitali uvide. Možda ih razumije bolje od bilo kojeg drugog čovjeka. Mislim da osjeća da će posljednji uvid pojasniti sve ostale uvide i dovesti do toga da ih ljudi prihvate.

Mislite li da ima pravo? upitao sam.

Ne znam, odgovorio je. Ne razumijem sve ono što on zna. Sve što ja znam je ono što je moj zadatak u životu.

Što je to?

Na trenutak je ušutio, u onda odgovorio Kao što sam već rekao, moja je istina u tome da pomažem ljudima da otkriju tko su zapravo. Kada sam pročitao Rukopis, to mi je misija postala jasna. Šesti uvid je moj poseban uvid. Moja je istina u tome da pomažem drugima da shvate taj uvid. I u tome sam uspješan zato što sam kroz taj proces osobno prošao.

Koja je bila vaša drama kontrole? Nasmiješio mi se. Ja sam bio ispitivač.

Kontrolirali ste ljude tako da bi kod njih pronalazili nešto što ne valja u njihovim životima?

Tako je. Moj je otac bio jadnik, u majka je bila nedostupna privući pažnju bio je da se upličem u ono što oni rade i da pokazujem da u tome nešto ne valja.

I kada ste prolazili svoju dramu?

Prije otprilike osamnaest mjeseci, kad sam upoznao oca Sancheza i počeo proučavati Rukopis. Kad sam napokon sagledao svoje roditelje, spoznao sam na što me je spremalo moje iskustvo s njima. Znete, moj je otac smatrao da je sve u uspjehu. Cilj i dostignuće bili su mu misao vodilja. Planirao je svoje vrijeme u minutu, u sebe je ocjenjivao prema tome koliko je ostvario. Moja je majka bila vrlo intuitivna i mistična. Vjerovala je da je svakom od nas darovana uputa o duhovnosti i da se život sastoji od toga da se slijedi taj smjer.

Što je vaš otac mislio o tome? Mislio je da je ona luda.

Nasmiješio sam se, ali nisam ništa rekao.

Shvaćate li u kakvom sam se položaju nalazio? upita otac Carl.

Odmahnuo sam glavom. Nisam mogao baš sasvim razumjeti.

Zbog svog sam oca, reče on, bio osjetljiv na pomisao da se život sastoji od dostignuća. U životu treba imati nešto vrijedno kao cilj i to treba obaviti. No, istodobno majka mi je govorila da se život sastoji od duhovnog usmjerenja, nekakvog unutrašnjeg intuitivnog vodstva. Spoznao sam da je moj život sinteza oba pogleda. Pokušavao sam otkriti kako smo to iznutra vođeni prema zadatku koji samo mi možemo ostvariti, znajući da je od vrhunske važnosti da se taj zadatak slijedi ako se želimo osjećati sretnima i ispunjenima.

Kimnuo sam.

I, sad vam može biti jasno, nastavi on, zašto sam se uzbudio zbog Šestog uvida. Čim sam ga pročitao, znao sam da je moj posao u tome da pomažem ljudima da se razbistre, kako bi mogli razviti taj osjećaj svrhe.

Da, nešto od toga mi je ispričao. Wilova drama bila je da bude nedostupan, baš kao i vi. u kao i u vašem slučaju, njegovi su roditelji bili ispitivači i svaki je od njih posjedovao snažnu filozofiju i želju da je Wil preuzme. Wilov otac bio je njemački književnik koji je zastupao stav da je krajnji cilj ljudske rase da se usavrši. Njegov otac nikad nije zastupao ništa osim najčišćih humanitarnih principa, no nacisti su iskoristili njegovu osnovnu ideju kako bi sebi olakšali opravdanje krvničkih likvidacija onih koje su smatrali manje vrijednim rasama.

Izvrtnje njegovih postavki uništilo je starca i prisililo ga na iseljenje u Južnu Ameriku, zajedno sa ženom i Wilom. Žena mu je bila Peruanka koja je odrasla u Americi, gdje se i školovala. I ona je bila književnica, no u svojim je filozofskim uvjerenjima bila u biti istočnjački nastrojena. Smatrala je da se život sastoji od dosizanja unutrašnjeg prosvjetljenja, višeg stupnja svijesti kojeg obilježavaju

duhovni mir i odvajanje od materijalne stvarnosti. Prema njoj, život se ne sastoji od usavršavanja sastoji se od toga da se napusti želja za usavršavanjem, da se krene bilo kamo... Shvaćate li u kakvom se položaju našao Wil?

Odmahnuo sam glavom.

Našao se, nastavio je otac Carl, u teškom položaju. Njegov je otac zastupao zapadnjačku ideju o tome kako je rad osnova napretka i usavršavanja, u majka je zastupala istočnjačko vjerovanje da se život sastoji isključivo u tome da se postigne unutrašnji mir i ništa drugo.

To dvoje ljudi pripremi je Wila za rad na tome da spoji glavne filozofske razlike između istočne i zapadne kulture, iako on to isprva nije znao. Prvo je postao inženjer, posvećen napretku, u onda običan vodič koji je tražio mir dovodeći ljude do prekrasnih mjesta u ovoj zemlji, koja djeluju na čovjekovu duhovnost.

No, potraga za Rukopisom u njemu je probudila sve to. Uvidi izravno odgovaraju na njegovo glavno pitanje. Otkrivaju da se misao Istoka i Zapada mogu spojiti u višu istinu. Pokazuju nam da Zapad ima pravo kada ustraje na tome da je pitanje života nabreraC tawni rrs m glašava da se trebamo otarasiti kontrole ega. Ne možemo napredovati samo pomoću logike. Moramo postići puniju svijest, unutrašnju povezanost s Bogom, jer samo u tom slučaju može naša evolucija prema nečem boljem biti vodena višim dijelom naše ličnosti.

Kad je Wil počeo otkrivati uvide, čitav je njegov život započeo teći. Sreo je Josea, svećenika koji je prvi pronašao Rukopis i dao ga prevesti. Ubrzo nakon toga upoznao je vlasnika Vicientea i pomogao da se tamo počne s istraživanjem. Otprilike u isto vrijeme upoznao je i Juliju, koja se prije bavila trgovinom ali sad je vodila ljude u netaknute šume.

Wila je Julia najviše privukla. Odmah su se složili zbog sličnosti u pitanjima na koja su tražili odgovore. Julia je odrasla s ocem koji je govorio o duhovnim idejama, ali mušičavo i iscjepkano. S druge strane, njena je majka bila predavačica govorničtva na fakultetu, debator, i zahtijevala je jasno mišljenje. Naravno, Julia se našla u poziciji da traži podatke o duhovnosti, no inzistirala je da budu razumljivi i točni.

Wil je tražio sintezu Istoka i Zapada koja bi objasnila ljudsku duhovnost, u Julia je tražila da to objašnjenje bude potpuno jasno. Upravo to im je pružio Rukopis.

Doručak je gotov, pozove Sanchez iz kuhinje.

Okrenuo sam se, iznenađen. Nisam primijetio da je Sanchez ustao. Prekinuvši daljnji razgovor, otac Carl i ja smo ustali i pridružili se Sanchezu u obroku od voća i žitarica. Poslije toga me je otac Carl pozvao da s njim prošetam ruševinama. Pristao sam, jer sam jako želio ponovno početi tamo. Obojica smo pogledali oca Sancheza, u on je ljubazno odbio, objasnivši da se mora odvesti niz planinu kako bi obavio nekoliko telefonskih razgovora.

Vani je nebo bilo kristalno bistro i sunce je jarko obasjavalo vrhunce. Živahno smo hodali.

Mislite li da ima načina da se stupi u dodir s Wilom? upi

Ne, odgovori on. Nije mi rekao koji su to njegovi prijatelji. Jedini način bio bi da se ode u Iquitos, grad blizu sjeverne granice, ali mislim da je sad tamo nesigurno.

Zašto tamo? upitao sam.

Rekao je da će ga potraga odvesti do tog grada. U blizini ima mnogo ruševina. u i kardinal Sebastian ima u blizini misiju.

Mislite li da će Wil pronaći posljednji uvid? Ne znam.

Nekoliko smo minuta hodali šuteći, u onda je otac Carl upitao, Jeste li odlučili kojim ćete osobnim putem krenuti?

Kako to mislite?

Otac Sanchez rekao je da ste prvo mislili odmah se vratiti u Sjedinjene Države, no izgleda da ste se u zadnje vrijeme zainteresirali za uvide. Kako se sada osjećate?

Nesigurno, rekoh. Ali zbog nekog razloga želim nastaviti. Čuo sam da je u vašoj neposrednoj blizini ubijen čovjek. Točno.

Pa ipak želite ostati?

Ne, rekoh. Želim otići, sačuvati svoj život... pa ipak sam tu. Što mislite, zašto je to tako? upita on.

Pomno sam ga pogledao. Ne znam. Zna li vi? Sjećate li se gdje smo prekinuli jučerašnji razgovor? Točno sam se sjetio. Otkrili smo pitanje koje su mi ostavili

moji roditelji kako pronaći duhovnost koja će nas dovesti do samouzdanja, koja čovjeku daje osjećaj pustolovine i ispunjenja. Rekli ste da će mi, ako pažljivo pogledam kako se razvijao moj život, ovo pitanje pružiti novi pogled na njega i razjasniti ono što mi se sada događa.

On se tajnovito nasmiješi. Da, prema Rukopisu, bit će tako.

Kako se to događa?

Svatko od nas mora sagledati značajne preokrete u svom ži

Zavrtio sam glavom, jer nisam razumio smisao.

Pokušajte sagledati slijed zanimanja, važnih prijatelja, podudarnosti koje su se dogodile u vašem životu. Nije li vas sve to nekamo vodilo?

Razmišljao sam o svom životu nakon djetinjstva, ali nisam mogao otkriti nekakvu pravilnost.

Kako ste provodili vrijeme dok ste odrastali? upita on. Ne znam. Mislim da sam bio tipično dijete. Čitao sam puno.

Što ste čitali?

Uglavnom krimiče, znanstvenu fantastiku, priče o duhovima, takve stvari.

Što vam se dogodalo u životu poslije toga?

Razmišljao sam o utjecaju koji je djed imao na mene i ispričao sam ocu Carlu o jezeru i planinama.

On kimne glavom s razumijevanjem. I što se dogodilo kad ste odrasli?

Otišao sam na fakultet. Dok sam bio tamo, moj je djed umro.

Što ste studirali na fakultetu?

Sociologiju. Zašto?

Upoznao sam profesora koji mi se svidio. Njegovo poznavanje ljudske naravi me zainteresiralo. Odlučio sam studirati kod njega.

Što se onda dogodilo?

Diplomirao sam i počeo radio. Jeste li uživali u tome?

Da, dugo vremena.

I onda su se stvari promijenile?

Osjećao sam da to što radim nije potpuno. Radio sam s normaln oni mogli prevladati svoju prošlost i prestati s tim prinudnim ponašanjem koje ih je uvijek tjeralo da sami sebe iznova poraze. Mislio sam da im mogu pomoći da nastave sa svojim životima. Napokon sam spoznao da nešto nedostaje u mom pristupu.

I onda?

Prestao sam to radio.

I.

I onda me nazvala jedna stara prijateljica i ispričala mi o Rukopisu.

Jeste li tada odlučili doći u Peru?

Da. Što mislite o iskustvu koje ste ovdje doživjeli? Mislim da sam lud, rekoh. Mislim da će me ubiti.

Ali, što mislite o načinu na koji se vaše iskustvo razvija? Ne razumijem.

Kad mi je otac Sanchez ispričao što vam se dogodilo otkako ste stigli u Peru, reče on, zapanjio me slijed podudarnosti koji vas je suočio s različitim uvidima Rukopisa točno kad su vam zatrebali.

Što mislite, što to znači? upitao sam.

On stane i suoči se sa mnom. Znači da ste bili pripravnici. Vi ste poput nas ostalih koji smo ovdje. Došli ste do točke kad vam je Rukopis zatrebao kako bi nastavili evoluciju svog života. Razmislite o tome kako se događanja u vašem životu poklapaju. Od početka vas zanimaju misteriozne teme i to vas je zanimanje napokon dovelo do proučavanja ljudske naravi. Što mislite, zašto ste naišli baš na tog profesora? On je iskristalizirao vaša zanimanja i naveo vas da pogledate u najveću tajnu čovjekovo mjesto na ovom planetu, pitanje što je to život. Onda ste na jednoj razini otkrili da je smisao života povezan s problemom prevladavanja uvjetovanosti iz prošlosti i usmjeravanju života prema naprijed.

Zat1 CtP rall tnm rinnn

No, sad Shvaćate, bili su potrebni uvidi kako bi raščistili ono što je nedostajalo u vašoj tehnici rada s tom djecom. Da bi emocionalno poremećena djeca napredovala, moraju učiniti isto ono što i svi mi povezati se s dovoljno energije kako bi progledali kroz svoju jaku dramu kontrole, ono što vi nazivate prinudnim ponašanjem i krenuti prema nečemu što će biti duhovni proces, proces koji ste cijelo to vrijeme pokušavali shvatiti.

Sagledajte to događaje iz više perspektive. Sva vaša zanimanja koja su vas vodila u prošlosti, svi ti stupnjevi razvoja, samo su vas pripremali da se nadete ovdje i sada, kako bi istražili uvide. Radili ste na svojoj evolucijskoj potrazi za samouvećavajućom duhovnošću čitavog svog života, u energija koju ste dobili na tom mjestu u prirodi gdje ste odrasli, energija koju vam je vaš djed pokušao pokazati, napokon vam je dala hrabrosti da dodete u Peru. Ovdje ste zato što ovdje morate biti, kako biste nastavili evoluciju. Čitav vaš život bio je dug put koji vas je doveo ravno do ovog trenutka.

Nasmiješio se. Kad u potpunosti usvojite ovaj pogled na svoj život, dostići ćete ono što se u Rukopisu naziva čistom sviješću o vašem duhovnom putu. Prema Rukopisu, svi mi moramo provesti koliko god je vremena potrebno da bi prošli kroz ovaj proces pročišćavanja prošlosti. Većina nas ima dramu kontrole koju moramo prevladati, no kad jednom to učinimo, možemo shvatiti više značenje zašto smo djeca određenih roditelja i na što su nas spremali svi preokreti i obrati u našim životima. Svi mi imamo duhovnu svrhu, misiju, kojoj težimo, u da toga nismo potpuno svjesni i kad to jednom potpuno osvijestimo, naš život može krenuti dalje.

U vašem slučaju, vi ste otkrili svrhu. Sad morate krenuti dalje, dopuštajući podudarnostima da vas vode u sve jasniju i jasniju ideju o tome kako da dalje nastavite misiju, što još morate učiniti ovdje. Otkako ste u Peruu, koristite se Wilovom i Sanchezovom

Želio mi je još nešto reći, no obojicu nas je odvratio pogled na Sanchezov kamion koji je jurio iza nas. Stao je sa strane i otvorio prozor.

Što nije u redu? upita otac Carl.

Moram se vratiti u misiju čim spremim stvari, reče Sanchez. Tu su vladine postrojbe... i kardinal Sebastian.

Obojica smo uskočili u kamion i Sanchez krene prema kući oca Carla, ispričavši nam usput da su postrojbe u njegovoj misiji kako bi zaplijenile sve prijepise Rukopisa i zatim je najvjerojatnije zatvorile.

Odvezli smo se do kuće oca Carla i užurbano ušli. Otac Sanchez odmah je počeo spremati svoje stvari. Stajao sam tamo, promišljajući što da učinim. Dok sam tako gledao, otac Carl pride drugom svećeniku i reče Mislim da bih trebao poči s vama.

Sanchez se okrene. Jeste li sigurni? Da, vjerujem da je tako.

Zbog čega? Još ne znam.

Sanchez ga nakratko pogleda i onda se vrati spremanju. Ako mislite da je tako najbolje...

Naslonio sam se na dovratak. Što bih ja trebao učiniti? upitao sam.

Obojica me pogledaju.

To ovisi o vama, reče otac Carl. Samo sam ga gledao.

Vi ćete morati odlučiti, domogne Sanchez.

Nisam mogao vjerovati da su tako hladni prema mom izboru. Poči s njima značilo bi sigurno zarobljavanje od strane peruanskih postrojbi. Ali kako da ostanem ovdje, sam?

Gledajte, rekoh, ne znam što da učinim. Vas dvojica morate mi pomoći. Postoji li još netko kod koga bih se mogao sakriti?

Mislim da nema, reče otac Carl.

Pogledao sam ih, u u želucu mi se počeo javljati tjeskoban grč. Otac Carl mi se nasmiješi i reče Budite sabrani. Sjetite se tko ste.

Sanchez ode do torbe i izvadi fascikl. Ovo je prijepis Šestog uvida, reče. Možda će vam pomoći da odlučite što učiniti. Kad sam uzeo prijepis, Sanchez pogleda oca Carla i upita

Koliko vam još treba za polazak?

Morat ću stupiti u vezu s nekim ljudima, reče otac Carl. Najvjerojatnije sat vremena.

Sanchez me pogleda. Pročitajte ga i malo razmislite, u onda ćemo porazgovarati.

Obojica su se nastavila spremati, u ja sam izašao i sjeo pokraj velikog kamena i otvorio Rukopis. U njemu se ponavljalo isto ono što su rekli otac Sanchez i otac Carl. Pročišćavanje prošlosti bio je precizan proces osvješćivanja naših vlastitih načina kontroliranja iz djetinjstva. Pisalo je da kad jednom prevladamo to naviku, možemo pronaći svoje više ja, svoju evolucijsku osobnost.

Čitav sam tekst pročitao za manje od trideset minuta i kad sam završio, napokon sam spoznao srž uvida prije no što možemo u potpunosti ući u to posebno stanje svijesti koje je već toliko ljudi zamijetilo iskustvo nas samih kako napredujemo u životu, vođeni tajnovitim podudamostima moramo postati svjesni toga tko smo.

U tom trenutku otac Carl dole iza kuće, ugleda me i pride do mjesta na kojem sam sjedio.

Jeste li završili? upita. Pristup mu je bio blag i prijateljski, kao i obično.

Da. Hoće li vam smetati ako sjednem do vas na trenutak? Volio bih da sjednete.

On zauzme mjesto s moje desne strane i nakon kraće šutnje

Pretpostavljam da je tako, no što sad?

Sad stvarno morate povjerovati u to.

Kako, kad se toliko bojim.

Morate shvatiti što je u igri. Istina koju tražite jednako je važna kao i evolucija samog svemira, jer omogućava evoluciji da se nastavlja.

Zar ne Shvaćate? Otac Sanchez ispričao mi je o vašoj viziji evolucije, tamo na grebenu. Vidjeli ste kako je materija evoluirala iz jednostavne vibracije vodika sve do čovjeka. Zanimalo vas je kako ljudi nastavljaju evoluciju. Sada ste otkrili odgovor ljudi se radaju u svojim povijesnim trenucima i pronalaze nešto iza čega će stajati. Stvaraju veze s drugim ljudima koji su također pronašli neku svrhu.

Vodena podudamostima, djeca koja se rode iz takve veze dovode u sklad to dva stava tako da traže višu sintezu. Siguran sam da ste iz Petog uvida naučili da svaki put kad se ispunimo energijom i kad se dogodi neka podudamost da bi nas povela dalje u životu, usvajamo taj novi nivo energije i tako možemo postojati na višoj vibraciji. Naša djeca preuzimaju naš nivo vibracije i još ga više podižu. Tako mi, ljudi, nastavljamo evoluciju.

Razlika kod ove generacije je ta, da smo spremni to učiniti svjesno i ubrzati proces. Bez obzira na to koliko se bojite, nemate izbora. Kad jednom otkrijete smisao života, nema načina da to znanje izbrišete. Ako pokušate sa svojim životom učiniti nešto drugo, uvijek ćete imati osjećaj da vam nešto nedostaje.

Ali, što mi je sada činiti?

Ne znam. Samo vi to mate. No predlažem da prvo pokušate unijeti nešto energije u sebe.

Otac Sanchez dole iza kuće i pridruži nam se, pažljivo izbjegavajući izravne poglede i buku, kao da nas nije želio prekinuti. Pokušao sam se sabrati i usredotočiti na kamene vrhunce što su okruživali kuću. Duboko sam udahnuo i spoznao da sam, otkako sam izašao gledam kroz tunel. Odrekao sam se ljepote i veličanstvenosti planina. Dok sam gledao okoliš, svjesno Pokušavajući cijeniti ono što vidim, počeo sam osjećati već poznati osjećaj bliskosti. Odjednom, sve

je izgledalo puno prisutnije i kao da je lagano sjalo. Počeo sam se osjećati lakšim, u tijelo mi je bilo bodrije.

Pogledao sam oca Sancheza, u zatim oca Carla. Prodomo su me gledali i bilo mi je jasno da promatraju moje energetske polje. Kako izgledam? upitao sam.

Izgledate kao da vam je bolje, reče Sanchez. Ostanite ovdje i uvećajte svoju energiju koliko god je više to moguće. Imamo još dvadeset minuta za spremanje.

Nasmiješi se. Nakon toga, nastavi, bit ćete spremni za početak.

KORIŠTENJE TIJEKA

Dvojica svećenika otišli su natrag do kuće, u ja sam još nekoliko minuta proven promatrajući ljepotu planina, Pokušavajući upiti još više energije. u onda sam izgubio koncentraciju i odsutno sam odlebdio u sanjarenje o Wilu. Gdje je? Je li blizu toga da nae Deveti uvid?

Zamislio sam ga kako trči kroz džunglu, s Devetim uvidom u ruci i kako ga posvuda progone vojnici. Zamislio sam Sebastiana kako upravlja potjerom. No u tom mom maštanju, bilo mi je jasno da Sebastian, bez obzira na sav svoj autoritet, nema pravo, da je nešto pogrešno shvatio u vezi s utjecajem koji bi uvidi mogli imati na ljude. Osjećao sam da bi ga netko mogao uvjeriti da zauzme drugačiji stav, kad bi samo mogli otkriti koji ga to din Rukopisa toliko straši.

Dok sam razmišljao o tome, odjednom pomislih na Marjorie. Gdje je ona? Zamislio sam kako je ponovno susrećem. Kako bi se to moglo dogoditi?

Zatvaranje prednjih vrata vratilo me u stvarnost. Ponovno sam se osjećao slabim i nervoznim. Sanchez zaobide kuću i dode do mjesta gdje sam sjedio. Koraćao je brzo, odlučno.

Sjeo je do mene i upitao Jeste li odlučili što ćete učiniti? Zavrtio sam glavom.

Ne izgledate baš jako, reče on. Ne osiećam e vrln iakim

Možda ne prikupljate energiju na sistematičan način. Kako to mislite?

Dopustite mi da vam ponudim način na koji ja prikupljam energiju. Možda vam moja metoda može pomoći dok stvarate svoj vlastiti postupak.

Kimnuo sam mu da nastavi.

Prvo što učinim, reče on, jest da se usredotočim na svoj okoliš, u mislim da to i vi činite. Onda se pokušavam sjetiti kako sve izgleda kad sam ispunjen energijom. To radim tako da prizovem u sjećanje prisutnost koju pokazuju sve stvari, jedinstvenu ljepotu i oblik svega, pogotovo biljaka, načina na koji se čini da boje svijetle i izgledaju sjajnijima. Pratite li me?

Da, i ja pokušavam isto.

Onda, nastavi on, pokušavam iskustveno doživjeti osjećaj bliskosti, osjećaj da bez obzira na udaljenost, mogu dodimuti neku stvar i povezati se s njome. Zatim to udahnem.

Udahnete?

Zar vam otac John to nije objasnio? Ne, nije.

Sanchez je izgledao zbunjeno. Možda se kanio vratiti i o tomu vam kasnije ispričati. On je često dramatičan. Ode i ostavi svog učenika da mozga o tome što je naučio, to se kasnije pojavi u pravom trenutku kako bi nešto dodao svojim uputama. Pretpostavljam da je namjeravao razgovarati s vama kasnije, ali smo mi prebrzo otišli.

Htio bih čuti nešto više o tome.

Sjećate li se osjećaja lakoće što ste ga iskusili na grebenu? upita on.

Da, rekoh.

Kako bih povratio to lakoću, ja pokušavam udahnuti energiju s kojom sam se upravo povezo.

Pratio sam što je otac Sanchez govorio. Već samo slušanje o postupku povećalo je moju povezanost. Sve oko mene pojačalo je

svoju prisutnost i ljepotu. Čak kao da su i stijene dobile bjelkast sjaj, u Sanchezovo energetske polje bilo je široko i plavo. Sad je udisao duboko i svjesno, zadržavajući svaki dah otprilike pet sekundi prije nego što ga je izdahnuo. Slijedio sam njegov primjer.

Kad zomo zamislimo, reče on, da svaki udisaj uvlači energiju u nas i ispunjava nas poput balona, uistinu postajemo nabijeniji energijom, to se osjećamo lakšima i olakšanima.

Poslije nekoliko udisaja, počeo sam se osjećati upravo tako. Nakon udisanja energije, nastavi Sanchez, provjeravam da

li se dobro osjećam. Kako sam vam već prije kazao, to smatram pravim mjerilom jesam li uistinu povezan.

Govorite o ljubavi?

Točno. Kako smo razgovarali u misiji, ljubav nije intelektualni koncept, moralni imperativ ili bilo što drugo. To je pozadinski osjećaj koji je prisutan kad je čovjek povezan s energijom koja mu je dostupna u svemiru, u to je, naravno, energija Boga.

Otac Sanchez me gledao, u pogled mu je bio malo neusredotočen. Evo ga, reče on, dostigli ste ga. To je nivo energije koji vam je potreban. Ja vam malo pomazem, ali spremni ste sami ga održavati.

Kako to mislite, malo mi pomažete?

Otac Sanchez zavrti glavom. Ne brinite sad o tomu. O tomu ćete naučiti kasnije, u Osmom uvidu.

Otac Carl dole iza kuće i pogleda nas obojicu kao da je razdragan. Kad nam se približio, svmuo je pogled na mene. Jeste li odlučili?

To me pitanje zasmetalo borio sam se protiv gubitka energije.

Nemojte opet zapasti u svoju dramu nedostupnosti, reče otac Carl. Sad je trenutak kada morate zauzeti stav. Što mislite, što morate učiniti?

Jeste li sigurni? Misli su drugačije kad se jednom povežete s energijom.

Začudeno sam ga pogledao.

Riječi koje ste navikli koristiti u mislima pri pokušaju da logički kontrolirate događaje, objasnio je, prestanu kolati kad se ostavite svoje drame kontrole. Kako se punite unutarnjom energijom, druge vrste midi vam Maze u um iz višeg dijela vašeg ja. To su vaša naslučivanja. Pojavljuju se u pozadini vašeg uma, ponekad poput sanjarenja, ponekad kao male vizije i dolaze ravno k vama da bi vas vodile.

Još uvijek nisam razumio.

Recite nam o čemu ste mislili kad smo vas ranije ostavili samog, reče otac Carl.

Nisam siguran da se sjećam svega, rekoh. Pokušajte.

Pokušao sam se usredotočiti. Razmišljao sam o Wilu, čini mi se, o tomu je li blizu pronaći Deveti uvid i o Sebastianovu pohodu protiv Rukopisa.

Što još?

Pitao sam se o Marjorie, što se dogodilo s njom. No ne razumijem kako će mi to pomoći da saznam što učiniti.

Da vam objasnim, reče otac Sanchez. Kad jednom steknete dovoljno energije, spremni ste svjesno sudjelovati u evoluciji, pokrenuti njen tijek kako bi stvorili podudarnosti koje će vas voditi naprijed. Evoluciju koristite na vrlo određen način. Kako sam rekao, prvo morate prikupiti dovoljno energije, to se onda prisjetiti svog osnovnog životnog pitanja koje su vam ostavili vaši roditelji jer to pitanje daje sveopći kontekst vašoj evoluciji. Zatim se usredotočujete na vaš put otkrivajući trenutačna, manja pitanja koja se tog trena događaju u vašem životu. Ta pitanja uvijek stoje uz vaše veće pitanje i određuju gdje se trenutačno nalazite na svom životnom putu.

Jednom kad postanete svjesni pitanja tog trenutka, uvijek ćete nekakvo intuitivno usmjerenje što vam je činiti. kamo poći. Naslućujete koji vam je idući korak. Uvijek. To se jedino neće dogoditi onda kad su vam na umu pogrešna pitanja. Vidite, problem u životu nije u primanju odgovora. Problem je u prepoznavanju trenutačnih pitanja. Jednom kad postavite prava pitanja, odgovori će uvijek doći.

Nakon što naslutite što bi vam se iduće moglo dogoditi nastavi on sljedeći korak jest da postanete vrlo budni i pažljivi. Prije ili kasnije pojavit će se podudarnosti koje će vas pokrenuti u smjeru koji vam pokazuje intuicija. Shvaćate li me?

Mislim da shvaćam.

I tako, nastavi on, zar ne mislite da je to razmišljanje o Wilu i Marjorie važno? Razmislite o tomu zašto se to midi javljaju upravo sada, kad uzmete u obzir priču o vašem životu. Znae da ste proizašli iz vaše obitelji želeći otkriti kako da duhovni život učinite pustolovinom unutrašnjeg rasta, zar ne?

Da.

I onda, kako ste rash, počele su vas zanimati tajnovite teme, počeli ste studirati sociologiju, radili ste s ljudima, iako još tada niste znali zašto to radite. I kad ste se počeli buditi, čuli ste za Rukopis, došli u Peru i otkrili uvide, jedan po jedan i svaki vas je nećemu naučio o onoj duhovnosti koju tražite. Sada kad ste razjasnili stvari, možete postati iznimno svjesni to evolucije tako da definirate svoja trenutačna pitanja i onda promatrate kako stižu odgovori.

Samo sam ga gledao.

Koja su vaša trenutačna pitanja? upitao je.

Pretpostavljam da želim saznati o ostalim uvidima, rekoh. Posebno želim saznati hoće li Wil pronaći Deveti uvid. Želim saznati što se dogodilo s Marjorie. I želim saznati o Sebastianu.

A što su vam vaša naslućivanja predložila u vezi s tim pitanjima?

Ne znam. Razmišljao sam o tomu da ponovno vidim Marjorie, o Wilu kako bježi dok ga progone vojnici. Što to znači?

Kroz prašumu.

Možda vam to ukazuje kamo bi trebali poći. Iquitos je u prašumi. u što je s Marjorie?

Vidio sam sebe kako je opet srećem. u Sebastian?

Maštao sam o tome da je on protiv Rukopisa zato što ga je krivo shvatio, da bi promijenio mišljenje ako bi netko mogao otkriti što on midi, čega se točno boji u Rukopisu.

Njih dvojica se pogledaju sa zaprepaštenjem. Što to znači? upitao sam.

Otac Carl odgovori drugim pitanjem. Što vi mislite?

Po prvi put od onog trenutka na grebenu počeo sam se ponovno osjećati ispunjen energijom i samouvjerenom. Pogledao sam ih i rekao Pretpostavljam da to znači da bih trebao krenuti prema prašumi i pokušati otkriti koji se dijelovi Rukopisa ne svidaju Crkvi.

Otac Carl se nasmiješi. Točno! Možete uzeti moj kamion. Kimnuo sam i mi odosmo pred kuću gdje su bila parkirana vozila. Moje su stvari, zajedno sa zalihom hrane i vode, već bile spremljene u kamionu oca Carla. I vozilo oca Sancheza bilo je natovareno.

Želim vam reći ovo, reče Sanchez. Zapamtite, zaustavite se koliko god puta je potrebno kako bi se iznova spojili s energijom. Budite puni, ostanite u stanju ljubavi. Upamtite, kad jednom postignete to stanje ljubavi, nitko i ništa neće moći izvući iz vas više energije no što vi možete nadomjestiti. U biti, energija koja teče iz vas stvara struju koja u istom omjeru uvlači energiju u vas. Nikad vam je neće nedostajati. No morate biti svjesni tog procesa da bi on djelovao. To je pogotovo važno kad budete s drugim ljudima.

Zastao je. Istog trena, kao na neki znak, otac Carl pride bliže i reče Pročitati ste sve, osim dva uvida Sedmog i Osmog. Sedmi prema svakoj podudarnosti, o svakom odgovoru koji vam daje svemir.

Pruži mi mali fascikl. Ovo je Sedmi uvid. Vrlo je kratak i općenit, nastavi on, ali govori o načinu na koji nas stvari zaskaču, o načinu kako se određene pomisli javljaju poput vodiča. Što se Osmog tiče, otkrit ćete ga sami kad za to bude vrijeme. On objašnjava kako možemo pomoći drugima kad nam pružaju odgovore što ih tražimo. K tomu, opisuje potpuno novu etiku toga kako bi ljudi trebali postupati jedni s drugima i kako bi olakšali naš zajednički razvoj.

Zašto mi sada ne možete dati Osmi uvid? upitao sam

Otac Carl se nasmiješi i stavi ruku na moje rame. Zato što mislimo da vam ga ne bi trebali dati sada. I mi moramo slijediti svoju intuiciju. Doći ćete do Osmog uvida čim budete postavili prava pitanja.

Rekao sam mu da razumijem. Obojica svećenika me zagrlje i požele mi sreću. Otac Carl naglasio je da bi se uskoro trebali opet sresti i da ću sigurno naći odgovore zbog kojih sam ovdje.

Neposredno prije nego što smo trebali ući svaki u svoje vozilo, Sanchez se odjednom okrene i pogleda me u oči. Imam slutnju da vam moram nešto reći. O tomu ćete naučiti više kasnije. Pustite da vas vode ljepota i boje što ih zamjećujete. Mjesta i ljudi koji imaju odgovore za vas činit će se sjajnijima i privlačnijima.

Kimnuo sam i ušao u kamion oca Carla, u onda sam ih sujedio niz kamenitu cestu nekoliko kilometara, dok nismo došli do raskrižja. Sanchez mi je mahnuo kroz stražnji prozor, to se on i otac Carl upute prema istoku. Kratko sam ih pratio pogledom, u onda sam okrenuo stari kamion prema sjeveru, prema amazonskom bazenu.

Preplavio me val nestrpljenja. Nakon što sam tri Bata dobro napredovao, sad sam sjedio na raskršću, ne mogavši se odlučiti izITledu cjva cmiPra

Na lijevoj je strani bila jedna mogućnost. Sudeći prema karti, to je cesta vodila prema sjeveru uz rub planing, stotinama kilometara, u onda je naglo skretala

na istok prema Iquitosu. Drugi je smjer vodio nadesno i držao se istočnog pravca kroz prašumu do istog odredišta.

Duboko sam udahnuo i pokušao se opustiti, u onda sam brzo pogledao u retrovizor. Nije bilo nikoga. Zapravo, nisam vidio nikoga nikakav promet, nikakvih seljaka što hodaju preko sat vremena. Pokušao sam se otresti osjećaja tjeskobe. Znao sam da se moram opustiti i ostati povezan ako želim donijeti pravu odluku.

Usredotočio sam se na prizor. Cesta kroz prašumu, s moje desne strane, produžavala se kroz skupinu velikog drveća. Nekoliko velikih stijena obilježavalo je zemljište oko njih. Većina ih je bila okružena velikim tropskim raslinjem. Drugi pravac, kroz planine, izgledao je poprilično pust. U tom je smjeru raslo jedno drvo, no ostatak krajolika bio je stjenovit, s vrlo malo biljnog života.

Ponovno sam pogledao udesno i pokušao se uživjeti u stanje ljubavi. Drveće i grmlje bili su guste zelene boje. Pogledao sam ulijevo i pokušao isti postupak. Odmah sam uočio livadicu procvjetale trave što se nalazila uz rub ceste. Vlasi trave bile su ispjegane i blijede, no bijelo je cvijeće, promatrano u skupini, tvorilo u daljini jedinstven uzorak. Pitao sam se zašto nisam cvijeće ranije primijetio. Sad je izgledalo kao da sjaji. Proširio sam pogled kako bih zapazio sve u tom pravcu. Male stijene i smeđe mrlje šljunka izgledale su neobično obojene i daleke. Nijanse žute, ljubičaste, pa čak i tamnocrvene preplavljivale su cijeli prizor.

Ponovno sam svmuo pogled udesno, prema drveću i grmlju. Iako su bili prekrasni, sada su izgledali blijedo u usporedbi s drugim smjerom. Kako je to moguće, mislio sam. Isprva mi je cesta udesno izgledala privlačnija. Ponovno pogledavši ulijevo, moja se slutnja pojača. Bogatstvo oblika i boja me zapanjilo.

Uvjerio sam se. Pokrenuo sam kamion i krenuo ulijevo, siguran u točnost svoje odluke. Cesta je bila kvrgava od kamenja. Težište mi je bilo na stražnjici, u leđa i vrat bili su mi ravni. Rukama sam držao volan, ali se nisam objesio na njega.

Dva sata vozio sam bez nezgode, grickajući hranu iz košare što ju je spremio otac Carl još uvijek nisam nikog vidio. Cesta je vijugala goredolje preko malih brežuljaka. Na vrhu jednog brijega opazio sam dva stara automobila parkirana s moje desne strane. Nalazili su se podaleko od ceste ispod grupe malih stabala. Nisam mogao vidjeti ljude i pretpostavio sam da su vozila napuštena. Preda mnom, cesta je naglo skretala ulijevo i kružeći se spuštala u široku dolinu. S vrha se pogled pružao nekoliko kilometara u daljinu.

Naglo sam zaustavio kamion. Na pola puta u dolini, tri ili četiri vojna vozila nalazila su se s obje strane ceste. Grupica vojnika stajala je između kamiona. Oblio me hladan znoj. Blokada na cesti. Povukao sam se s grebena i zaustavio vozilo iza dvije velike stijene, u onda sam izašao do vidikovca kako bih otkrio što se zbiva u dolini. Jedno je vozilo odlazilo u suprotnom pravcu.

Odjednom sam začuo nešto iza sebe. Brzo sam se okrenuo. Bio je to Phil, ekolog kojeg sam upoznao u Vicienteu.

On je bio jednako zapanjen. Što radite ovdje? upitao je, brzo mi se približivši.

Pokušavam doći do Iquitos, reko.

Na licu mu se ogledala tjeskoba. I mi, no vlada je poludjela zbog Rukopisa. Pokušavamo odlučiti da li da riskiramo i prodemo kroz onu blokadu na cesti. Ima nas četvero. Glavom pokaže ulijevo. Kroz drveće sam vidio nekoliko ljudi.

Zašto idete u Iquitos? upita on.

Pokušavam pronaći Wila. Rastali smo se u Culi. No čuo sam da je možda krenuo u Iquitos, Pokušavajući pronaći ostatak Rukopisa.

Izgledao je užasnut. Ne smije to učiniti! Vojska je zabranila da itko posjeduje kopije. Zar niste čuli što se dogodilo Vicienteu?

Nisam bio tamo, ali shvatio sam da su vlasti upale i uhitile sve one koji su imali kopije. Svi su posjetioci bili zadržani zbog ispitivanja. Dale i ostali znanstvenici su odvedeni. Nitko ne zna što se dogodilo s njima.

Znate li zašto je vlast toliko uznemirena zbog Rukopisa? upitao sam.

Ne, ali kad sam čuo koliko je postalo nesigurno, odlučio sam se vratiti u Iquitos po svoje istraživačke podatke i onda napustiti zemlju.

Ispričao sam mu pojedinosti o onome što se dogodilo Wilu i meni nakon što smo napustili Viciente, u posebno o pucnjavi na grebenu.

K vragu, reče on. I vi se još uvijek zezate s tim?

Njegova je izjava pomutila moju samouvjerenost, no reko Gledajte, ako ne učinimo ništa, vlada će u potpunosti prikriti Rukopis. Svijet će ostati bez jednog znanja, u mislim da su uvidi važni!

Dovoljno važni da se za njih pogine? upitao je.

Zvuk vozila privuče nam pažnju. Prema nama su preko doline dolazili kamioni.

Oh, sranje! reče on. Evo ih.

Prije negoli smo se stigli pomaknuti, začuli smo zvuk vozila kako se približavaju i iz drugog pravca.

Opkolili su nas! poviče Phil. Izgledao je uspaničeno. Uletio sam u kamion i ubacio košaricu s hranom u malu naprtnjaču. Pograbio sam fascikle s Rukopisom, to i njih stavio u naprtnjaču, no onda sam bolje razmislio i gumuo ih ispod sjedala.

Zvuci su postajali sve glasniji, to sam potrčao udesno preko ceste u smjeru u kom se uputio i Phil. Dolje niz padinu ugledao sam njega i druge ljude kako su se sklupčali iza gomile kamenja. Skrio sam se s njima. Nadao sam se da će nas vojni kamioni proći i nastaviti dalje. Moj kamion nije se mogao vidjeti. Nadao sam se rla u nr,mt mane rwmiclitl lralm Kamioni što su dolazili s juga stigli su prvi i na naš užas, zaustavili su se pokraj vozila.

Ne mičite se. Policija! viknuo je glas. Sledili smo se kad nam je iza leđa prišlo nekoliko vojnika. Svi su bili teško naoružani i vrlo oprezni. Vojnici su nas pažljivo pretresli i sve nam uzeli, u onda su nas natjerali da se vratimo na cestu. Tamo je nekoliko desetaka vojnika pregledavalo vozila. Phila i njegove suputnike odveli su do jednog vojnog kamiona, ukrcali i ubrzo zatim odvezli. Dok je kamion prolazio pokraj mene, na trenutak sam ga ugledao. Izgledao je blijed i prestravljen.

Mene su odveli u suprotnom smjeru i zapovjedili mi da sjednem blizu grebena brežuljka. Pokraj mene je stajalo nekoliko vojnika, u svaki je imao automatsku pušku o ramenu. Napokon mi je prišao jedan časnik i pred noge mi bacio fascikle s mojim kopijama uvida. Na njih je bacio ključeve kamiona oca Carla.

Jesu li ove kopije vaše? upitao je. Pogledao sam ga ne odgovorivši.

Ključevi su nadeni kod vas, reče on. U vozilu smo našli ove kopije. Ponovno vas pitam, jesu li vaše?

Mislim da neću odgovoriti bez svog odvjetnika, propentao sam. Ta je primjedba izazvala na časnikovu licu sarkastičan osmijeh. Nešto je rekao vojnicima i otišao. Vojnici su me poveli do jednog od džipova i morao sam sjesti na prednje sjedalo, do vozača. Dva su vojnika sjela na stražnje sjedalo, s otkočenim oružjem. Iza nas, ostali vojnici popeli su se na drugi kamion. Nakon kraćeg čekanja, oba vozila krenula su sjeverom, u dolinu.

Glavu mi ispune tjeskobne misli. Kamo me vode? Zašto sam se doveo u ovakav položaj? Uzalud sve pripreme koje su mi pružili svećenici nisam izdržao ni jedan dan. Tamo na raskrsnici bio sam tako siguran da sam izabrao dobru cestu. Taj je smjer bio najprivlačniji u to sam bio siguran. U čemu sam pogriješio?

Duboko sam udahnuo i pokušao se opustiti, pitajući se što će se sada dogoditi. Pravit ću se da ništa ne znam, mislio sam, Naprosto sam se združio s krivim ljudima, reći ću. Pustite me kući.

Ruke su mi počivale u krilu lagano su se tresle. Jedan od vojnika koji su sjedili iza mene pružio mi je čaturicu s vodom i ja je uzeh, iako nisam mogao piti. Vojnik je bio mlad i kad sam mu vratio čaturicu, nasmiješio se bez imalo zlobe na licu. Slika uspaničenog Phila proleti mi glavom. Što će učiniti s njim?

Pomislio sam da je susret s Philom na vrhu brežuljka bio podudarnost. Kakvo je njegovo značenje? O čemu bismo razgovarali da nismo bili prekinuti? Dogodilo se to da sam ja naglasio važnost Rukopisa, u on me upozorio na ovdašnju opasnost i savjetovao me da pobjegnem prije negoli me uhite. Na nesreću, njegov je savjet stigao prekasno.

Vozili smo se nekoliko sati, u da nitko nije progovorio ni riječi. Vani je zemljište postajalo sve ravnije. Zrak je bio topliji. U jednom trenutku, mladi vojnik dodao mi je otvorenu limenku iz SDOa, nešto nalik na govedu haše, no nisam mogao pojesti ni zaloga. Kad je sunce zašlo, naglo je postalo mračno.

Vozio sam se ne razmišljajući, zureći ravno niz svjetla kamiona, u onda sam zapao u nemiran san i sanjao da bježim. Očajnički sam trčao od neznanog

neprijatelja između stotina ogromnih krijesova, siguran u to da se negdje nalazi tajnoviti ključ koji će mi otvoriti put do znanja i sigurnosti. Usred jedne od divovskih vatri ugledao sam ključ. Poletio sam da ga zgrabim!

Naglo sam se probudio, sav u znoju. Vojnici su me nervozno pogledali. Zatresao sam glavom i naslonio se na vrata kamiona. Dugo sam vremena gledao kroz prozor sa strane, na tamne oblike u krajoliku, boreći se protiv naleta panike. Bio sam sm, pod stražom, na putu u tamu i nikoga nije bilo briga za moje mre.

Oko ponoći stigli smo do velike, slabo osvijetljene dvokatnice od klesanog kamena. Vodili su me niz prilaz pored glavnog ulaza sve do sporednih vrata. Do uske prostorije u podrumu vodile su stepenice. Unutrašnji zidovi također su bili kameni, u strop je bio sagrađen od velikih greda i grubo istesanih dasaka.

Prošli smo kroz još jedna vrata i ušli u dio u kojem su bile čelije. Jedan od vojnika koji je bio nestao, sada se opet pojavio, otvorio vrata jedne čelije i pokazao mi da udem.

Unutra su bila tri ležaja, drveni stol i vaza s cvijećem. Na moje iznenađenje čelija je bila vrlo čista. Kad sam ušao, spazio sam iza vrata mladog Peruanca ne starijeg od osamnaestdevetnaest godina, kako me pitomo motri. Vojnik je zaključao vrata i otišao. Sjeo sam na jedan ležaj, u mladič se ispruži i upali uljanicu. Kad mu je svjetlo palo na lice, primijetio sam da je Indijanac.

Govorite li engleski? upitao sam. Da, malo, reče on.

Gdje se nalazimo? Blizu Pullcupe. Je li ovo zatvor?

Ne, svi su ovdje zbog ispitivanja u vezi s Rukopisom. Koliko ste dugo ovdje? upitao sam.

On me pogleda svedim, stidljivim očima. Dva mjeseca. Što vam rade?

Pokušavaju me natjerati da ne vjerujem Rukopisu i da kažem tko još posjeduje kopije.

Kako?

Razgovarajući sa mnom.

Samo razgovarajući, bez prijetnji? Samo razgovarajući, ponovi on. Jesu li vam rekli kad će vas pustiti?

Ne.

Na trenutak sam ušutio i on me upitno pogleda. Jesu li vas uhvatili s kopijama Rukopisa? upita on.

Da. Živim ovdje u blizini, u sirotištu. Moj je ravnatelj naučavao iz Rukopisa. Dopustio mi je podučavati djecu. On je uspio pobjeći, ali ja sam uhićen.

Koliko ste uvida vidjeli? upitao sam. Sve koji su pronadani, reče on. u vi?

Hm, vidio sam sve osim Sedmog i Osmog uvida. Imao sam Sedmi, ali nisam imao prilike pročitati ga prije nego što su se pojavili vojnici.

Mladič zijevne i upita Možemo li sad na spavanje? Da, rekoh odsutno. Svakako.

Legao sam na svoj ležaj, zatvorio oči, u midi su mi strujile kroz glavu. Što sad da radim? Kako sam to dopustio da me Move? Mogu li pobjeći? Zamislio sam nekoliko strategija i scenarija prije no što sam otplutao u san.

Ponovno sam živo sanjao. Tražio sam isti ključ, no ovog sam puta bio izgubljen u gusto šumi. Dugo sam vremena besciljno lutao, želeći da se pojavi kakavvodič. Nakon nekog vremena nastupila je jaka oluja s grmljavinom i pljusak je preplavio krajolik. Tijekom potopa, voda me otplavila niz duboku jarugu do rijeke koja je tekla u krivom smjeru, prijeteći da me potopi. Svom svojom snagom borio sam se protiv struje, boreći se, kako se činilo, danima. Napokon sam se uspio izvući iz matice prihvativši se uz kamenitu obalu. Popeo sam se uz stijene i uz glatku liticu nad rijekom, nastavivši se penjati sve više i više, u sve opasniji predio. Iako sam skupio svu snagu volje i vještinu kako bih svladao liticu, u jednom trenu našao sam se kako opasno visim niz kamen, nesposoban nastaviti dalje. Pogledao sam na tlo ispod sebe. U šoku sam spoznao da je rijeka protiv koje sam se borio, blago tekla iz šume do prekrasne plaže i livade. Na livadi se, okružen cvijećem, nalazio ključ. Onda mi se ruka okliznula i pao sam vrišteći, dolje do rijeke i potonuo u njoj.

Naglo sam sjeo na svom ležaju, loveći dah. Mladi Indijanac, očito već budan, prie k meni.

Uhvatio sam dah i pogledao oko sebe, spoznavši gdje sam. Također sam primijetio da soba ima prozor i da je vani već svjetlo.

Samo ružan san, rekoh.

On mi se nasmiješi, kao da je zadovoljan tim što sam rekao. Ružni sni sadrže najvažnije poruke, pripomene on.

Poruke? upitao sam, ustajući i odijevajući košulju.

Kao da mu je bilo nelagodno što to mora objasniti. Sedmi uvid govori o snovima, reče on.

Što kaže o snovima?

Kaže kako, hm...

Protumačiti move?

Da. Što kaže o tome?

Kaže da priču iz sna treba usporediti s pričom svog života. Razmišljao sam trenutak, nesiguran u to što to uputa znači. Kako to mislite, usporediti priče?

Mladi Indijanac jedva da me mogao pogledati u oči. Želite li protumačiti svoj san?

Kimnuo sam i ispričao mu što sam sanjao.

Pažljivo je slušao, u onda rekao Usporedite dijelove priče sa svojim životom.

Pogledao sam ga. Gdje da počnem? Na početku. Što radite na početku sna?

Tražim ključ u šumi. Kako se osjećate? Izgubljeno.

Usporedite taj položaj sa svojom stvarnom situacijom. Možda imaveze, rekoh. Tražim neke odgovore o tom Rukopisu i vraški sam siguran da se osjećam izgubljeno. Zarobljen sam, rekoh. Usprkos svemu što sam pokušao učiniti, uhićen sam. Sve čemu se sada mogu nadati jest da nekoga nagovorim da me pusti kući.

Bome se protiv toga što ste uhićeni? Naravno.

Što se zatim dogodilo u snu? Borio sam se protiv matice. Zašto? upita on.

Počeo sam naslučivati kamo smjera. Zato što sam u tom trenutku mislio da ću se utopiti.

Da se niste borili protiv vode?

Odnijela bi me do ključa. Što to govorite? Da bih, ako se ne bih borio protiv ove situacije, još uvijek mogao doći do odgovora koje tražim?

Ponovno se činilo da mu je nelagodno. Ne kažem ništa. San kaže.

Razmišljao sam trenutak. Je li to tumačenje točno?

Mladi me Indijanac pogleda i onda upita Ako bi ponovno morali sanjati taj san, što bi drugačije učinili?

Ne bih se opirao vodi, iako bi izgledalo kao da mogu nastradati. Bio bih pametniji.

A što vam sada prijeti?

Vojnici, pretpostavljam. To što sam u zatvoru. I koja je poruka za vas?

Mislite da je poruka sna da na ovo zarobljeništvo gledam pozitivno?

Nije odgovorio samo se nasmiješio.

Sjedio sam na ležaju, naslonivši se ledima na zid. To me tumačenje uzбудilo. Ako je točno, to bi značilo da na kraju nisam pogriješio tamo na raskrsnici, da je sve to dio onoga što se mora dogoditi.

Pablo, reče on.

Nasmiješio sam se i predstavio, u onda mu ukratko ispričao priču o tomu zašto sam u Peruu i što se dogodilo. Pablo je sjedio na svom ležaju, oslonivši se laktovima na koljena. Imao je kratku cmu kosu i bio je vrlo mršav.

Zašto ste ovdje? upitao je.

Da saznam o Rukopisu, odgovorio sam. 1 što posebno? upitao je opet.

Da saznam o Sedmom uvidu i da saznam nešto o svojim prijateljima, Wilu i Marjorie... i, pretpostavljam, da otkrijem zašto je Crkva toliko protiv Rukopisa.

Ima ovdje puno svećenika s kojima se može razgovarati, reče on.

Razmišljao sam malo o toj izjavi i onda upitao Što još kaže Sedmi uvid o snovima?

Pablo mi je ispričao da nam snovi dolaze kako bi nam rekli nešto o našim životima, u što ne shvaćamo. Onda je govorio još nešto, ali ja ga nisam slušao, već sam počeo razmišljati o Marjorie. U mislima sam jasno mogao vidjeti njeno lice i pitao sam se gdje bi mogla biti, u onda sam je vidio kako trči prema meni i smiješi se.

Odjednom sam postao svjestan da Pablo više ne priča. Pogledao sam ga. Oprostite, malo sam se zamislio, rekoh. Što ste govorili?

Sve je u redu, odgovori on. O čemu ste razmišljali?

Samo o prijateljici. Ništa posebno.

Izgledalo je kao da želi ponoviti pitanje, no netko se približavao vratima. Kroz rešetke smo mogli vidjeti vojnika kako povlači zasun.

Vrijeme je za doručak, reče Pablo.

Vojnik je otvorio vrata i glavom nam pokazao da izaemo u hodnik. Pablo je vodio niz kameni prolaz. Produžili smo do stepe

stajalo je u uglovima prostorije, dok je nekoliko civila, dva muškarca i jedna žena, čekalo u redu za posluživanje jela.

Zaustavio sam se, ne vjerujući vlastitim očima. Žena je bila Marjorie. Istog trena i ona je opazila mene i pokrila usta rukom, razrogačivši oči od iznenađenja. Svmuo sam pogled na vojnika iza mene. Krenuo je prema ostalim vojnicima u uglu, bezbrižno se smiješeći i govoreći nešto na španjolskom. Slijedio sam Pabla dok nas je vodio preko prostorije prema kraju reda.

Marjorie je dobivala hranu. Dvojica drugih muškaraca ponijeli su svoje pladnjeve prema stolu i razgovarali. Nekoliko je puta Marjorie podigla pogled i uhvatila moj, suzdržavajući se da progovori. Pri drugom pogledu, Pablo je pogodio da se nas dvoje poznamo i upitno me pogledao. Marjorie je odnijela svoj obrok do stola, u nakon što smo i mi dobili hranu, prišli smo joj i sjeli do nje. Vojnici su još uvijek međusobno razgovarali, naizgled ne primjećujući naše kretanje.

Bože, kako sam sretna što to vidim, reče ona. Kako si dospio ovdje?

Neko sam se vrijeme skrivao kod nekih svećenika, odgovorio sam. Onda sam krenuo pronaći Wila i jučer su me zarobili. Koliko si dugo ovdje?

Otkako su me pronašli na grebenu, reče ona.

Primijetio sam da nas Pablo pažljivo gleda, to ga predstavih Marjorie.

Mislio sam da to mora biti Marjorie, reče on.

Kratko su razgovarali, u onda sam upitao Marjorie Što ti se još dogodilo?

Ne baš puno toga, reče ona. Čak i ne znam zašto me drže ovdje. Svakog me dana odvođe jednom od svećenika ili časniku na ispitivanje. Žele saznati koje su bile moje veze u Vicienteu i znam li ima li još kopija. Stalno i uvijek isto!

Marjorie se nasmiješi, u izgledala je ranjivo i kad se nasmiješila ponovno sam osjetio kako me jako privlači. Strogo me pogledala krajičkom oka. Oboje smo se tiho nasmijali. Uslijedilo je

razdoblje šutnje dok smo jeli, u onda su se otvorila vrata i ušao je svećenik u odori. Pratio ga je čovjek, kako se činilo, visoki vojni časnik.

To je glavni svećenik, reče Pablo.

Časnik je nešto rekao vojnicima koji su pozorno stali, u onda su on i svećenik prošli prostorijom prema kuhinji. Svećenik je pogledao izravno u mene i naši se pogledi susretnu za dug trenutak. Pogledao sam u stranu, zagrizao zalogaj, ne želeći privući pažnju. Obojica prodoše kroz kuhinju i izadoše na druga vrata.

Je li to svećenik s kojim ste razgovarali? upitao sam Marjorie.

Ne, reče Marjorie. Nikad ga nisam vidjela.

Ja poznajem tog svećenika, reče Pablo. Stigao je jučer. To je kardinal Sebastian.

Uspravio sam se. To je bio Sebastian?

Čini se kao da ste čuli za njega, reče Marjorie.

I jesam, odgovorih. On je osoba koja stoji iza crkvenog suprotstavljanja Rukopisu. Mislio sam da se nalazi u misiji oca Sancheza.

Tko je otac Sanchez? upita Marjorie.

Kad sam joj to htio reći, jedan od vojnika koji su nas priveli pride do stola i pokaže Pablu i meni da krenemo za njim. Vrijeme za šetnju, reče Pablo.

Marjorie i ja smo se pogledali. U očima joj se vidjela zabrinutost.

Ne brim se, reko. Razgovarat ću s tobom kod sljedećeg obroka. Sve će biti u redu.

Dok sam odlazio, pitao sam se je li moj optimizam utemeljen. Ovi ljudi mogu srediti da bilo tko od nas u bilo kom trenutku nestane bez traga. Vojnik nas je proven kroz kratak hodnik, pa kroz vrata do stepenica s vanjske strane. Spustili smo se do pokrajnjeg dvorišta koje je bilo ograđeno visokim kamenim zidom. POKraj ulaza ie staian vninik Pahl rubom dvorišta. Dok smo hodali, Pablo se nekoliko puta sagnuo kako bi ubrao cvjetove što su rasli u lijevama pokraj zida.

Što još kaže Sedmi uvid? upitao sam.

On se sagne i ubere još jedan cvijet. Kaže da nas ne vode samo snovi. Vode nas i midi i dnevna sanjarenja.

Da, otac Carl je isto to rekao. Recite mi kako nas sanjarenja vode.

Pokažu nam prizor, događaj i to je pokazatelj da se taj događaj može dogoditi. Ako u tom trenutku obratimo pažnju na to, možemo biti spremni na taj trenutak u našem životu.

Pogledao sam ga. Znao, Pablo, pojavila mi se slika da ću naići na Marjorie. I doista jesam.

On se nasmiješi.

Niz kralježnicu mi produ tmci. Sigurno sam na pravom mjestu. Naslutio sam nešto što se obistinilo. Nekoliko sam puta mislio na to kako da ponovno nadem Marjorie i sada se to dogodilo. Podudarnosti su se dogodale. Osjećao sam se lakše.

Ovakve mi se midi ne javljaju često, rekoh.

Pablo skrene pogled u stranu, u onda reče Sedmi uvid kaže da svi mi imamo puno više takvih midi nego što smo ih svjesni. Da bismo ih prepoznali, moramo zauzeti položaj promatrača. Kad se misao pojavi, moramo pitati zašto? Zašto se to misao javila baš u tom trenutku? Kakve veze ima s mojim životnim pitanjima? Zauzimanje položaja promatrača pomaže nam da se riješimo naše potrebe da sve kontroliramo. Postavlja nas u tijek evolucije.

Ali što je s negativnim mislima? upitao sam. Sa strašnim slikama nečeg lošeg što se događa, kao na primjer da je netko koga volimo povrijeđen ili da ne postignemo nešto što jako želimo?

Vrlo jednostavno, reče Pablo. Sedmi uvid kaže da slike straha treba zaustaviti čim se pojave. u onda treba snagom volje prizvati sliku s dobrim ishodom. Tako se negativne slike skoro uopće neće pojavljivati. Slutnje će biti povezane s pozitivnim stvarima. Ako e negativne slike Rukopis kaže da ih treba uzeti vrlo ozbiljno i ne treba ih slijediti. Na primjer, ako vam se pojavi pomisao da ćete nastradati u sudaru kamiona i naie netko tko vam ponudi vožnju u kamionu, onda je ne prihvaćajte.

U našoj smo šetnji učinili puni krug dvorištem i približili se stražaru. Dok smo prolazili pokraj njega, ni jedan od nas nije govorio. Pablo je ubrao cvijet, u ja sam duboko udahnuo. Zrak je bio topao i vlažan, u bilje preko zida bilo je gusto i tropsko. Primijetio sam nekoliko komaraca.

Dodite! odjednom nas pozove vojnik.

Utjerao nas je unutra, prema čelijama. Pablo je ušao prije mene, u onda je vojnik podigao ruku i zaustavio me.

Ti ne, reče on i pokaže mi glavom da krenem niz hodnik, to drugim stepenicama, pa van do istih onih vrata kroz koja smo ušli prošlu noć. Na parkiralištu je otac Sebastian ulazio na stražnje sjedalo velikog auta. Vozač je

zatvorio vrata za njim. Na trenutak me Sebastian ponovno pogledao, u onda se okrenuo i rekao nešto vozaču. Auto odjuri.

Vojnik me gume prema prednjem dijelu zgrade. Ušli smo unutra, u jedan ured. Pokazano mi je da sjednem na drveni stolac preko puta bijelog metalnog stola. Kroz nekoliko minuta ušao je malen svećenik, svijetlosmede kose, star otprilike trideset godina i sjeo za stol, ne primjećujući me. Cijelu minutu čitao je spise, u onda podigao pogled prema meni. Pozlaćeni okrugli okviri njegovih naočala davali su mu intelektualan izraz.

Uhićeni ste sa zabranjenim državnim dokumentima, reče on nehajno. Ovdje sam kako bih bio siguran da je postupak u redu. Bilo bi mi drago kad biste surađivali.

Kimnuo sam glavom.

Odakle vam prijevodi?

Ne razumijem, reko. Zašto su kopije starog rukopisa zabranjene?

Peruanska vlada ima svojih razloga, reče on. Molim vas, nronvnrita na nitania

Zašto je crkva umiješana u to? upitao sam.

Zato što se Rukopis suprotstavlja naslijeđu naše vjere, reče on. Krivo predstavlja istinu naše duhovne naravi. Gdje...

Slušajte, reko, prekinuvši ga. Samo pokušavam razumjeti sve ovo. Ja sam samo turist kojeg je zainteresirao Rukopis. Nikome ne predstavljam prijetnju. Samo želim znati zašto je stvar toliko uzbunjujuća.

Izgledao je zbunjeno, kao da pokušava pronaći najbolju strategiju za postupanje sa mnom. Svjesno sam ga prisiljavao da iznese pojedinosti.

Crkva smatra da taj Rukopis zbunjuje naš narod, reče on odmjereno. Ostavlja dojam da ljudi mogu odlučiti svojom voljom kako živjeti, ne obazirući se na spise.

Kakve spise?

Zapovijedi da se poštuju otac i mati, na primjer. Kako to mislite?

Rukopis za probleme okrivljava roditelje, potkopava obitelj.

Mislio sam da govori kako nadvladati stare osjećaje ljutnje, reko. I kako pronaći pozitivan pogled na djetinjstvo. Ne, reče on. Zavodi na krivi trag. Za početak, uopće ne bi smjelo biti negativnog osjećaja.

Zar roditelji ne mogu biti u krivu?

Roditelji čine najbolje što mogu. Djeca im moraju opraštati.

I, zar to nije ono što Rukopis pojašnjava? Ne pojavljuje li se oprost onda kad svoje djetinjstvo sagledamo pozitivno?

Glas mu se pojača od ljutnje. Otkud Rukopisu autoritet da tako govori? Kako mu se može vjerovati?

Zaobide stol i zagleda mi se ravno u oči, još uvijek ljut. Ne znate o čemu govorite, reče on. Jeste li znalac vjere? Kako uopće možete sumnjati u autoritet?

Nisam ništa rekao, u to ga je, čini se, još više razbjescilo. Da vam nešto kažem, reče on, zločin koji ste počinili kažnjiv je godinama zatvora. Jeste li ikad bili u peruanskom zatvoru? Žudi li vaša jenkijevska radoznalost otkriti kakvi su naši zatvori? Mogu to srediti! Razumijete li? Mogu to srediti!

Rukama je pokrio oči i zašutio, duboko je udahnuo, očito se Pokušavajući smiriti. Ovdje sam kako bih otkrio tko ima kopije, odakle stižu. Još ću vas jednom pitati. Odakle vam prijevodi?

Njegov me ispad ispuni tjeskobom. Što može učiniti ako ne budem surađivao? Pa ipak, kako da optužim oca Sancheza i oca Carla?

Treba mi malo vremena prije nego što vam odgovorim, reko.

Na trenutak je izgledao kao da će ga opet uhvatiti napad bijesa. Onda se opustio i izgledao je vrlo umomo.

Dat ću vam vremena do sutra ujutro, reče, pokazavši vojniku koji je stajao na vratima da me odvede. Slijedio sam vojnika niz hodnik, ravno do moje čelije.

Šutke sam otišao do svog ležaja i legao, i sam se osjećajući iscrpljenim. Pablo je gledao kroz ogoljeli prozor.

Jeste li razgovarali s ocem Sebastianom? upitao je.

Ne, bio je to neki drugi svećenik. Želio je znati odakle mi kopije koje sam imao. Što ste rekli?

Ništa. Zatražio sam vremena da razmislim i dao mi je rok do sutra.

Je li rekao išta o Rukopisu? upita Pablo.

Pogledao sam Pabla u oči i ovaj put nije spustio pogled. Govorio je malo o tome kako Rukopis potkopava tradicionalni autoritet. reko. u Oria Pablo je izgledao iskreno iznenađen. Je li imao smeđu kosu i okrugle naočale?

Da. To je otac Costous, reče Pablo. Što ste još rekli?

Nisam se složio s njim da Rukopis potkopava tradiciju, odgovorio sam. Prijetio mi je zatvorom. Je li to stvarno mislio?

Ne znam, reče Pablo. Došao je i sjeo na ležaj preko puta mene. Bilo mi je jasno da mi je na još nešto, no bio sam tako umoran i uplašen da sam sklopio oči. Kad sam se probudio, Pablo me drmao.

Vrijeme je za ručak, reče.

Slijedili smo stražara prema gore, gdje smo dobili tanjur hrskavičave govedine i krumpire. Dvojica ljudi koje smo ranije zamijetili ušli su poslije nas. Marjorie nije bila s njima.

Gdje je Marjorie? upitao sam ih, Pokušavajući šaptati. Dva muškarca izgledali su užasnuto što sam uopće pokušao razgovarati s njima, u vojnici su me prodomo promatrali.

Mislim da ne znaju engleski, reče Pablo. Zanima me gdje je, rekoh.

Pablo mi je nešto odgovorio, ali nisam ga slušao. Odjednom sam osjetio kako želim pobjeći i vidio sam sebe kako trčim niz nekakvu ulicu i bježim kroz nekakva vrata u slobodu.

O čemu razmišljate? upita Pablo.

Maštao sam o bijegu, rekao sam. Što ste govorili? Čekajte, reče Pablo. Ne odbacujte vašu pomisao. Možda je važna. Kakav je to bio bijeg?

Trčao sam niz uličicu ili ulicu, zatim kroz neka vrata. Imao sam dojam da uspješno bježim.

I što mislite o toj slid?

Ne znam, rekoh. Činilo se da nije logički povezana s onim o čemu ste govorili.

Sjećate li se o čemu smo razgovarali?

I vi mislite da nema veze između Marjorie i vaše pomisli? Ne mogu se sjetiti nikakve očite veze.

A što je sa skrivenom vezom?

Ne vidim vezu. Kako bijeg može biti povezan s Marjorie? Mislite li da je pobjegla?

Izgledao je zamišljeno. Vaša pomisao bila je o vašem bijegu. O, da, tako je, rekoh. Možda ću pobjeći bez nje. Pogledao sam ga. Možda ću pobjeći s njom.

Tako sam i ja pomislio, reče on.

Ali gdje je ona? Ne znam.

Završili smo s jelom u tišini. Bio sam gladan, no hrana mi se činila preteškom. Zbog nečeg sam se osjećao umomo i tromo.

Glad me brzo ostavila.

Primijetio sam da ni Pablo ne jede.

Mislim da bi se trebali vratiti u čeliju, reče Pablo.

Kimnuo sam i on pokaže vojniku da nas vrati. Kad smo došli, ispružio sam se na svom ležaju, u Pablo je sjeo i gledao me.

Izgleda da vam je energija niska, reče on.

I jest, odgovorio sam. Ne znam točno što nije u redu. Pokušavate li se domoći energije? upita on.

Mislim da ne, odgovorio sam. u ona hrana baš ne pomaže. Ali ne treba vam puno hrane ako uzimate sve. Rukom je zamahnuo ispred sebe kako bi naglasio to sve.

Znam. U ovoj situaciji teško mi je postići da ljubav poteče. Zagonetno me pogledao. Ali ako to ne učinite, škodite samom sebi.

Kako to mislite?

Vaše tijelo vibrira na određenom nivou. Ako dopustite da vam energija previše padne, vaše tijelo pati. U tom je sprega između strew i bolesti. Pustite me nekoliko minuta, rekoh.

Isprobao sam metodu kojoj me poučio otac Sanchez. Odmah sam se osjećao bolje. Stvari oko mene počele su se isticati. Zatvorio sam oči i usredotočio se na osjećaj.

To je dobro, reče on.

Otvorio sam oči i vidio ga kako mi se široko smiješi. Lice i tijelo još uvijek su mu izgledali dječaćki i nezreli, no oči su mu se doimale kao da su pune mudrosti.

Vidim kako energija ulazi u vas, reče on.

Mogao sam razaznati lagano zeleno polje oko Pablova tijela. Novo cvijeće koje je stavio u vazru kao da je sjalo.

Da bi shvatili Sedmi uvid i potpuno se uključili u evoluciju, reče on, ljudi moraju sve uvide pretvoriti u jedan jedinstveni način poimanja života.

Ništa nisam rekao.

Možete li sažeto izraziti kako se za vas svijet promijenio kao rezultat uvida?

Razmislio sam na trenutak. Pretpostavljam da sam se probudio i vidio svijet kao mjesto puno tajni koje nam daje sve što trebamo ako se razbistimo i stupimo na put.

Što se događa dalje?

Onda smo spremni započeti evolucijski tijek. u kako se uključujemo u taj proces?

Razmislio sam na trenutak. Tako da svoja svakodnevna životna pitanja imamo stalno na umu, rekao sam. I onda tražimo smjer, ili u snovima ili u intuitivnom razmišljanju ili u načinu na koji nas se okoliš snažno doimlje ili zrači prema nama.

Ponovno sam zašutio, Pokušavajući shvatiti cjeloviti uvid, u onda sam dometnuo Neprestano dopunjujemo svoju energiju i usredotočujemo se na zbivanja u kojima sudjelujemo, na pitanja koja nosimo u sebi, u onda primamo neku vrstu intuitivnog vođenja, ideju o tome kamo krenuti ili što učiniti, u zatim se događaju nWamnti knie nam mcgučuiu da krenemo u tom smieru.

Da! Da! reče Pablo. To je način. I svaki put kad nas podudarnosti dovedu do nečeg novog, rastemo, postajemo cjelovitije osobe, egzistiramo na višoj vibraciji.

Nagnuo se prema meni i ja sam zamijetio nevjerojatnu energiju oko njega. Isijavao je i više nije izgledao stidljivo ili mlado. Izgledao je pun snage.

Pablo, što se dogodilo s vama? upitao sam. U usporedbi s trenutkom kad sam vas prvi put sreo, sad izgledate samouvjerenije, upućenije, nekako pun.

On se nasmije. Kad ste stigli, dopustio sam da mi se energija rasipa. Isprva sam mislio da biste mi vi mogli pomoći u mom toku energije, no spoznao sam da to još niste naučili. Ta se sposobnost uči u Osmom uvidu.

Bio sam zbunjen. Što to nisam učinio?

Morate naučiti da svi odgovori koji nam dolaze na čudesan način zapravo stižu od drugih ljudi. Razmislite o svemu što ste naučili otkad ste u Peruu. Nisu li vam svi odgovori došli kroz djela ljudi koje ste sreli na vrlo neobičan način?

Razmislio sam o tome. Imao je pravo. Upoznao sam prave ljude u pravim trenucima Charlene, Dobsona, Wila, Dalea, Marjorie, Phila, Reneaua, oca Sancheza i oca Carla, u sada i Pabla.

Čak je i Rukopis napisala neka osoba, doda Pablo. Ni neće svi ljudi koje upoznajete imati energije ili jasnoće davam otkriju poruku koju imaju za vas. Morate im pomoći tako da im dajete svoju energiju. Zašutio je. Pričali ste mi o učenju projiciranja energije prema biljci tako da se usredotočujete na njenu ljepotu, Sjećate li se?

Da.

Pa, isto trebate učiniti i kad je osoba u pitanju. Kad energija uđe u nju, pomaže joj da sagleda svoju istinu. u onda to istinu može dati vama.

Otac Costous je takav primjer, nastavi on. Imao je za vas važnu poruku, u vi niste pomogli da je otkrije. Pokušali ste od nian7 među vas i njega. Kad je to osjetio, njegova drama ispitivača iz djetinjstva preuzela je kontrolu nad razgovorom.

A što sam trebao reći? upitao sam. Pablo nije odgovorio.

Ude otac Costous.

Kimne prema Pablu s laganim smiješkom na licu. Pablo se široko osmjehne, kao da mu se svećenik zapravo sviđa. Otac Costous skrene pogled prema meni i lice mu se uozbilji. U želucu sam osjetio tjeskobu.

Kardinal Sebastian je zatražio da vas vidi, reče on. Bit ćete prebačeni u Iquitos dams poslije podne. Savjetujem vam da

odgovorite na sva njegova pitanja.

Zašto me treba?

Zato što kamion u kojem ste uhvaćeni pripada jednom od naših svećenika. Pretpostavljamo da ste kopije Rukopisa dobili od njega. Stvar je vrlo ozbiljna ako jedan od naših vlastitih svećenika ne poštuje zakon. Odlučno me pogledao.

Pogledao sam Pabla, koji mi je kimnuo da nastavim. Mislite da Rukopis potkopava vašu vjeru? upitao sam obzirno Costousa.

Pogledao me nekako s visine, ali ipak milostivo. Ne samo našu vjeru svačiju vjeru. Mislite li da ne postoji plan za svijet? Bog vlada. On nam dodjeljuje naše sudbine. Naša je dužnost poštivati zakone koje je postavio Bog. Evolucija je mit. Bog stvara budućnost onako kako on želi. Reči da ljudi mogu mijenjati sebe znači negirati Božju volju. To znači dopustiti ljudima da budu sebični i odvojeni. I kad pomisle da je njihova evolucija važna stvar, u ne Božji plan, postupat će jedni s drugima još gore nego što to sad čine.

Nisam se mogao sjetiti drugog pitanja. Svećenik me na trenutak pogleda i onda, gotovo ljubazno, reče Nadam se da ćete surađivati s kardinalom Sebastianom.

Okrenuo se i pogledao Pabla, očito ponosan na to kako se

Svećenik izide i vojnik zaključa vrata za njim. Na svom ležaju, Pablo se nagne prema naprijed i kao da je zračio prema meni, u ponašanje mu se potpuno promijenilo i na licu mu je bio izraz uvjerenosti.

Nakratko sam ga pogledao, u onda sam se nasmiješio. Što mislite, što se upravo dogodilo? upitao je.

Trudio sam se da budem dobro raspoložen. Otkrio sam da sam u većoj neprilici nego što sam mislio?

Nasmijao se. Što se još dogodilo? Nisam siguran da shvaćam što mislite.

Koja su bila vaša pitanja kada ste stigli ovamo? Želio sam naći Marjorie i Wila?

Pa, jedno od njih ste našli. Koje je bilo vaše drugo pitanje? Imao sam osjećaj da svećenici nisu protiv Rukopisa iz čiste

zloče, već zato što ga ne shvaćaju. Želio sam saznati što misle. Zbog nečega sam pomislio da ih se može nagovoriti da odustanu od svog otpora. Kad sam to rekao, odjednom sam shvatio kamo to Pablo smjera. Sreo sam Costousa ovdje i sada, kako bih mogao otkriti što ga smeta kod Rukopisa.

I kakvu ste poruku primili? upita on. Poruku?

Da, poruku.

Pogledao sam ga. Da ga smeta ideja o sudjelovanju u evoluciji, zar ne?

Da, reče on.

Tako i ispada, dometnuo sam. Ideja fizičke evolucije dovoljno je loša sama po sebi. Ali protegnuti je na svakodnevni život, do osobnih odluka koje donosimo, do same povijesti, to je neprihvatljivo. Misle da će ljudi poludjeti od to ideje o evoluciji, da će se odnosi među ljudima iskvartirati. Nije uopće čudno što žele zatrti trag Rukopisu.

Možete li ih uvjeriti na suprotno? upita Pablo.

Što bi trebalo nekome da ih uvjeri?

Trebao bi poznavati istinu. Trebao bi znati kako bi ljudi postupali jedni s drugima kad bi svi slijedili uvide i razvijali se.

Pablo je izgledao zadovoljan.

Što je? upitao sam, smiješeći se s njim.

Kako će se ljudi ponašati jedni prema drugima piše baš u sljedećem uvidu, Osmom. Vaše pitanje zašto su svećenici protiv Rukopisa dobilo je odgovor, u taj se odgovor pretvorio u drugo pitanje.

Da, rekoh, duboko zamišljen. Moram pronaći Osmi. Moram pobjeći odavde.

Ne žurite, upozori Pablo. Morate biti sigurni da ste usvojili Sedmi prije nego nastavite.

Mislite li da sam ga usvojio? upitao sam. Jesam li u tijeku evolucije?

Bit ćete u njemu, reče on, ako zapamtite da svoja pitanja uvijek imate na pameti. Čak i ljudi koji toga nisu svjesni, ponekad nabasaju na odgovore i gledajući unatrag primjećuju podudarnosti. Sedmi uvid događa se onda kad to odgovore zapažamo kako nam stižu. On pojačava naše svakodnevno iskustvo.

Moramo pretpostaviti da svaki događaj ima značenje i sadrži poruku koja se na neki način odnosi na naša pitanja. To posebno vrijedi za ono što nazivamo lošim stvarima. Sedmi uvid kaže da je izazov to što u svakoj cmoj stvari treba naći nešto bijelog, bez obzira na to koliko negativna bila. Prvo ste mislili da je vaše uhićenje uništilo sve. u sad vidite da ste trebali biti ovdje. Svi vaši odgovori nalazili su se baš na ovom mjestu.

Imao je pravo, ali ako sam ovdje dobio odgovore i napredovao na viši nivo, onda se sigurno isto događa i Pablu.

Odjednom smo čuli kako netko dolazi niz hodnik. Pablo pogleda ravno u mene, s ozbiljnim izrazom na licu.

Čujte, reče on. Zapamtite što sam vam rekao. Koja su vaša pitanja?

Želim otkriti gdje je Wil, rekoh. I želim pronaći Osmi uvid. I želim pronaći Marjorie.

A koja je bila vaša intuitivna vodilja o Marjorie?

Na trenutak sam razmišljao. Da ću pobjeći... da ćemo pobjeći.

Čuli smo nekog s druge strane vrata.

Jesam li ja vama donio poruku? brzo sam upitao Pabla. Naravno, reče on. Kad ste stigli, nisam znao zašto sam ovdje. Znao sam da to mora imati nekakve veze s prenošenjem poruke Sedmog uvida, no nekako sam sumnjao u svoju sposobnost. Mislio sam da ne znam dovoljno. u zahvaljujući vama, nastavi on, sad znam da to mogu. To je jedna od poruka koju ste mi prenijeli.

Ima još što?

Da, vaša slutnja da se svećenike može uvjeriti da prihvate Rukopis za mene je također poruka. Nagoni me na pomisao da sam ovdje kako bih uvjerio oca Costousa.

Kad je prestao govoriti, vojnik otvori vrata i pokaže na mene. Pogledao sam Pabla.

Hoću vam reći o jednom konceptu o kojem govori sljedeći uvid, reče on.

Vojnik ga oštro pogleda, zgrabi me za ruku i potjera kroz vrata, zatvarajući ih. Dok me odvodio, Pablo je gledao kroz rešetke.

Osmi uvid upozorava na nešto, vikne on. Upozorava na prestanak razvoja... To se događa kad postanete ovisni o drugoj osobi.

MEDUSOBNA ETIKA

Slijedio sam vojnika uza stepenice, van na jarko sunce. Pablovo upozorenje odjekivalo mi je u glavi. Ovisnost o drugoj osobi? Što je mislio time? Kakva ovisnost?

Vojnik me poveo stazom do mjesta za parkiranje, gdje su još dva vojnika stajala uz vojni džip. Pažljivo su nas promatrali dok smo im se približavali. Kad sam bio dovoljno blizu da sam mogao vidjeti unutrašnjost džipa, zamijetio sam da na stražnjem sjedalu već sjedi jedan putnik. Bila je to Marjorie! Izgledala je blijedo i zabrinuto. Prije nego što sam mogao uhvatiti njen pogled, vojnik iza mene zgrabi me pod ruku i usmjeri na sjedalo do nje. Dva druga vojnika sjela su na prednje sjedalo. Vojnik na mjestu vozača nakratko nas pogleda i onda pokrene vozilo i krene prema sjeveru.

Govorite li engleski? upitao sam vojnike.

Vojnik na prednjem sjedalu, mišičav čovjek, blijedo me pogledao i rekao nešto na španjolskom što nisam razumio, u onda se otresito okrene.

Pažnju sam posvetio Marjorie. Jesi li dobro? upitao sam šaptom.

Ja... ah... Glas joj se utiša i primijetio sam da joj niz lice teku suze.

Sve će biti u redu, reko, zagrlivši je. Pogledala me, natjeravši se na smiješak, u onda naslonila glavu na moje rame. Tijelom mi prostruivi val strasti. Sat vremena poskakivali smo neasfaltiranim putem. Vani je krajolik bivao sve raskošniji i sličniji prašumi. u onda, iza jednog zavoja, gusto raslinje se raščistilo i našli smo se usred malog naselja. Drvene kuće nalazile su se s obje strane puta.

Na pedesetak metara pred nama, veliki kamion prepriječio je put. Nekoliko nas je vojnika zaustavilo. Iza njih je bilo još vozila, u neka od njih imala su upaljena žuta upozoravajuća svjetla. Postao sam oprezniji. Kad smo se zaustavili, jedan od vojnika koji su stajali prišao nam je i rekao nešto što nisam mogao razumjeti. Jedina riječ koju sam prepoznao bila je benzin. Naši su pratioci izašli iz džipa i počeli vani razgovarati s ostalim vojnicima. Povremeno su nas pogledavali, držeći oružje uza se.

Zamijetio sam uličicu koja je skretala ulijevo. Dok sam promatrao trgovine i Maze, nešto se u mojoj percepciji promijenilo. Oblici i boje kuća naglo su se istakli i postali jasniji. Prošaptao sam Marjorino ime i osjetio kako je podigla pogled, no prije nego što je uspjela išta progovoriti, snažna eksplozija zatrese džip. Negdje ispred nas bljesne svjetlo i grune vatra i vojnici popadaju po tlu. Istog časa poglede su nam zaklonili dim i padajuči pepeo.

Dodi! viknuo sam i izvukao Marjorie iz vozila. Usred pomutnje potrčali smo ulicom u smjeru koji sam bio promotrio. Iza nas čuli smo udaljene krikove i stenjanje. Još uvijek obavijeni dimom, trčali smo kojih pedesetak metara. Odjednom sam opazio vrata s lijeve strane.

Ovamo! viknuo sam. Vrata su bila otvorena i oboje smo utrčali. Bacio sam se na vrata i čvrsto ih zatvorio. Kad sam se osvmuo, opazio sam sredovječnu ženu kako bulji u nas. Upali smo u nečiju kuću.

Kad sam je pogledao, Pokušavajući se nasmiješiti, primijetio sam da izraz ženina lica nije užasnut ili ljutit zbog toga što joj je dvoje stranaca upalo u kuću poslije eksplozije. Umjesto toga, na licu joj se ogledao polusmiješak, više nalik na pomirenost, kao da nas je napola očekivala i sada mora nešto učiniti. Na obližnjem

Požurite, reče ona ne engleskom. Tražit će vas! Gumula nas je prema stražnjem dijelu oskudno namještene sobe za dnevni boravak, pa kroz hodnik, to niz drvene stepenice do dugačkog podruma. Dijete je hodalo uz nju. Brzo smo prošli kroz podrum, pa onda uz druge stepenice do vanjskih vrata što su se otvarala na uličicu.

Žena je otključala mali automobil koji je tamo stajao i požurila nas da udemo u njega. Pokazala nam je da legnemo na stražnje sjedalo, prebacila deku preko nas i krenula, kako se činilo, prema sjeveru. Cijelo to vrijeme sam šutio, poveden ženinim vodstvom. Val energije ispunio mi je tijelo kad sam spoznao što se dogodilo. Moja slutnja bijega se obistinila.

Marjorie je ležala pored mene, čvrsto zatvorenih očiju. Jesi li dobro? prošaputao sam.

Pogledala me očima punim suza i kimnula.

Nakon petnaestak minuta, žena reče Mislim da sad možete sjesti.

Odgumuo sam deku i osvmuo se. Izgledalo je kao da smo još uvijek na istoj cesti, kao i prije eksplozije, samo sjevemije.

Tko ste vi? upitao sam.

Okrenula se i pogledala me s laganim smiješkom. Bila je to skladno građena žena, od kojih četrdeset godina, tamne kose dugačke do ramena.

Ja sam Karla Deez, reče ona. Ovo je moja kći, Mareta. Djevojčica se smiješila i gledala nas preko ruba prednjeg sjedala. I njena kosa bila je cma i duga.

Rekao sam joj tko smo, u onda upitao Kako ste znali da nam trebate pomoći?

Karla se još šire osmijehne. Bježite od vojske zbog Rukopisa, zar ne?

Da, ali kako ste znali? I ja poznajem Rukopis. Kamo nas vodite?

Ne znam, reče ona. Morat ćete mi pomoći.

Pogledao sam Marjorie. Pažljivo me promatrala dok sam govorio. Ovaj tren ne znam kamo bismo trebali ići, rekoh. Prije nego što sam bio uhićen, pokušavao sam doći do Iquitosa.

Zašto ste htjeli otići tamo? upitala je. Pokušavam naći prijatelja. On traži Deveti uvid. To je opasno.

Znam.

Mi ćemo vas odvesti tamo, zar ne, Mareta?

Djevojčica se nasmije, u zatim reče, s ozbiljnošću primjerenom mnogo starijem djetetu reče Naravno.

Kakva je to eksplozija bila? upitao sam.

Mislim da je to bila cisterna s benzinom, odgovori ona. Dogodila se prometna nezgoda, i benzin je procurio.

Još sam uvijek bio zapanjen time kako nam je brzo Karla odlučila pomoći, to sam i dalje navaljivao s tim pitanjem. Kako ste znali da bježimo od vojnika?

Ona duboko udahne. Jučer je kroz mjesto prošlo puno vojnih vozila prema sjeveru. To je bilo neobično i podsjetilo me na vrijeme od prije dva mjeseca kad su moji prijatelji bili uhapšeni. Moji prijatelji i ja zajedno smo proučavali Rukopis. Mi smo bili jedini u mjestu koji smo imali svih osam uvida. Onda su došli vojnici i odveli moje prijatelje. Ništa nisam čula o njima.

Dok sam jučer promatrala kamione nastavi ona znala sam da vojnici i dalje traže kopije Rukopisa i da je drugim ljudima, kao i mojim prijateljima, potrebna pomoć. Vidjela sam samu sebe kako pomažem takvim ljudima, ako sam u

prilici. Naravno, odmah sam pomislila kako je to značajno što sam to pomislila baš u tom trenutku. I kad ste upali u moju kuću, nisam bila iznenađena.

Zaštjela je, u onda upitala Jeste li ikad iskusili nešto takvo?

Da, rekoh.

Mislim da bi ovdje trebalo skrenuti demo, reče ona. Trajat će duže, ali je sigurnije.

Kad je Karla skrenula autom udesno, Mareta je skliznula ulijevo i morala se pridržati za sjedalo kako se ne bi prevmula. Zahihotala je. Marjorie pogleda djevojčicu s puno odobravanja.

Koliko je godina Mareti? upita Marjorie Karlu.

Karla kao da se uznemirila, u onda je blago rekla Molim vas da o njoj ne govorite kao da je nema. Da je odrasla, obratili biste se tim pitanjem njoj.

Oh, oprostite, reče Marjorie.

Imam pet godina, reče Mareta ponosno. Jeste li proučili Osmi uvid? upita Karla.

Ne, reče Marjorie. Vidjela sam samo Treći uvid.

Ja sam došao do Osmog, rekoh. Imate li koju kopiju? Ne, reče Karla. Sve kopije uzeli su vojnici.

Govori li Osmi o tome kako se odnositi prema djeci? Da, govori o tome kako će se vremenom ljudi naučiti ophoditi međusobno, govori o mnogim stvarima, kako na primjer projicirati energiju na druge i kako izbjeći ovisnost o drugim ljudima.

Ponovno se javilo to upozorenje. Htio sam Karlu upitati što to znači, kad je Marjorie progovorila.

Ispričajte nam o Osmom uvidu, reče ona.

Osmi uvid, objasni Karla, govori o korištenju energije na nov način kada se ophodimo s ljudima općenito, ali počinje s djecom.

Kako bi trebali gledati na djecu? upitao sam.

Trebamo ih gledati takve kakva stvarno jesu, kao krajnje točke evolucije koja nas vodi naprijed. Kako bi naučila kako se razvijati, potrebna im je neprestano naša energija, bez ikakvih uvjeta. Najgore što se djeci može učiniti jest da im se uzme energija dok ih se ispravlja. To je ono što stvara dramu kontrole kod njih, kao što već mate. Zato moraju biti uključena u sve razgovore, posebno u razgovore koji se tiču njih. I nikad ne biste smjeli preuzeti odgovornost za više djece nego što im možete pružiti pažnje.

U Rukopisu sve to piše? upitao sam.

Da, reče ona, istaknuta je i važnost broja djece.

Osjećao sam se zbunjeno. Zašto je broj djece toliko važan? Vozeći, na trenutak me pogledala. Zato što se jedna odrasla osoba može usredotočiti i pružiti pažnju samo jednom djetetu u nekom vremenu. Ako je broj djece veći od broja odraslih, odrasli su nadjačani i ne mogu dati dosta energije. Djeca se počinju natjecati međusobno za vrijeme odraslih.

Rivalitet između braće i sestara, rekoh.

Da, ali Rukopis kaže da je taj problem važniji no što ljudi misle. Odrasli često kuju u zvijezde ideju velike obitelji i zajedničkog odrastanja djece. No, djeca o svijetu uče od odraslih, ne od druge djece. U puno kultura djeca se drže u grupama. Rukopis kaže da će ljudi polako naučiti kako ne bi trebali donositi djecu na svijet, osim ako ne postoji najmanje jedna odrasla osoba koja se može posvetiti cijelo vrijeme i pokloniti svu pažnju svakom djetetu.

I, čekajte malo, rekoh. U mnogo slučajeva oboje roditelja moraju raditi kako bi mogli živjeti. To im sprječava pravo da imaju djecu.

Nije nužno, odgovori ona. Rukopis kaže da će ljudi naučiti kako proširiti svoje obitelji i izvan krvnih veza. Tako će i netko drugi moći pružiti pažnju jedan prema jedan. Sva energija ne mora dolaziti samo od roditelja. U biti, još je i bolje ako ne dolazi. No, tko god da se brine o djeci, mora pružiti to pažnju jedan na jedan.

Pa, rekoh, Nešto dobro ste napravili. Mareta se svakako doima zreloom.

Karla se namršti i reče Nemojte govoriti meni, recite njoj. Oh, imate pravo. Pogledao sam dijete. Ona na trenutak stidljivo odvrati pogled, u onda reče Hvala.

Karla je toplo zagrlila.

Karla me ponosno pogleda. Zadnje dvije godine pokušavala sam se ponašati prema Mareti u skladu s uputama iz Rukopisa, nisam li, Mareta?

Dijete se nasmiješi i kimne.

Pokušavala sam joj davati energiju i uvijek joj reći istinu o svakoj situaciji jezikom koji može razumjeti. Kad je postavljala pitanja kakva postavlja malo dijete, primala sam ih vrlo ozbiljno, izbjegavajući iskušenje da joj dam maštovit odgovor koji očito služi samo za uveseljavanje odraslih.

Nasmiješio sam se. Mislite na neistine tipa rođa nosi djecu, takve stvari?

Da, ali ti izrazi kulture i nisu toliko loši. Djeca ih brzo odgonetnu, zato što se ti izrazi ne mijenjaju. Gora su iskrivljenja koja odrasli stvaraju na licu mjesta, samo zato što se žele malo zabaviti i zato što vjeruju da je istina prekomplikirana da bi je djeca shvatila. Ali, to nije točno istina se uvijek može izraziti na nivou djetetova razumijevanja. Treba samo malo razmišljanja.

Što Rukopis kaže o tome?

Kaže da uvijek treba naći način kako djetetu reći istinu. Djelomice sam se opirao toj ideji. I sam sam taj koji se voli zezati s djecom.

Zar djeca uglavnom ne shvaćaju da se odrasli samo igraju? rekoh. Izgleda da ih ovo tjera da brže odrastu, oduzima im veselje djetinjstva.

Strogo me pogledala. Mareta je puna veselja. Lovimo se i valjamo i igramo svih dječjih maštovitih igara. Razlika je u tome što kad maštamo, ona to zna.

Kimnuo sam. Naravno, ima pravo.

Mareta izgleda pouzdano, nastavi Karla, jer ja sam bila uz nju. Pružala sam joj pažnju jedan na jedan kad joj je to bilo potrebno. Ako ja ne bih bila uz nju, bila je tamo moja sestra, koja 7icoi ilrr.olc r1 vori na njena pitanja i zato što je dobivala to iskrenu pažnju, nikad nije osjećala da se mora pretvarati ili praviti važna. Uvijek je imala dovoljno energije i to joj daje ideju da će tako i nastaviti, u to čini prijelaz od dobivanja energije od odraslih do dobivanja od svemira o kojem već razgovaramo puno lakšim za svladati.

Zamijetio sam krajolik. Sad smo putovali kroz gustu prašumu i iako to nisam mogao vidjeti, znao sam da je sunce nisko na poslijepodnevnom nebu.

Možemo li stići do Iquitosa noćas? upitao sam.

Ne, reče Karla. Ali možemo prenočiti u kući koju znam. Ovdje u blizini? upitao sam.

Da, to je kuća mog prijatelja. Radi u službi za nadgledanje života u divljini.

Radi za vladu?

Neki dijelovi Amazone su zaštićena područja. On je pokrajinski agent, ali je vrlo utjecajan. Zove se Juan Hinton. Ne brinite. Vjeruje u Rukopis, no nisu ga nikad gnjavili zbog toga.

Kad smo stigli, nebo je bilo potpuno mračno. Prašuma oko nas bila je prepuna noćnih zvukova, u zrak je bio sparan. Velika, jarko osvijetljena drvena kuća stajala je na kraju čistine unutar gustog raslinja. U blizini su bile još dvije velike zgrade i nekoliko džipova. Jedno vozilo bilo je podignuto na drvenim blokovima, u dva čovjeka popravljala su nešto ispod njega uz pomoć baterijskih svjetiljki.

Na Karlino kucanje odgovorio je mršav Peruanac u skupoj odjeći koji joj se nasmiješio, sve dok nije opazio Marjorie, Maretu i mene kako čekamo na stepenicama. Na licu mu se ukaže nervoza i nezadovoljstvo dok je razgovarao s njom na španjolskom. Ona odgovori nešto molećivim glasom, no njegovo držanje i boja glasa ukazivali su kako ne želi da ostanemo.

A onda sam, kroz lagano odškrinuta vrata zapazio osamljenu osobu kako stoji u predsoblju. Malo sam se pomaknuo kako bih joj mogao vidjeti lice. Bila je to Julia. Dok sam je gledao, ona

iznenadenja na licu. Dodimula je čovjeka na vratima po ramenu i nešto mu tiho rekla na uho. On kimne, u onda pomirljivo otvori vrata. Svi smo se predstavili dok nas je Hinton vodio do prostorije za odmor. Julia me pogledala i rekla Opet

se srećemo. Imala je na sebi žučkaste Mače s džepovima na nogavicama i jarkocrvenu majicu.

Da, tako je, rekoh.

Peruanski poslužitelj zaustavi Hintona i nakon što su njih dvojica malo popričali, otišli su u drugi dio kuće. Julia je sjela u stolac do stoliča za kavu i pokazala nama ostalima da sjednemo na kauč preko puta nje. Marjorie je izgledala uspaničeno. Prodomo me gledala. Činilo se da je i Karla svjesna Marjoriene muke. Prišla joj je i primila je za ruku. Popijmo malo vrućeg čaja, predloži ona.

Dok su odlazile, Marjorie me ponovno pogledala. Nasmiješio sam se i promatrao ih dok iza ugla nisu skrenule u kuhinju, u onda sam se okrenuo prema Juliji.

Što mislite, što ovo znači? upita ona.

Što znači što? odgovorio sam, još uvijek smeten. To da smo se opet susreli.

Oh... ne znam.

Kako ste naletjeli na Karlu i kamo ste krenuli?

Ona nas je spasila. Peruanska vojska uhitila je Marjorie i mene. Pobjegli smo, u ona je slučajno bila tamo da nam pomogne.

Julia je izgledala napeto. Ispričajte mi što se dogodilo. Nagnuo sam se u stolcu i ispričao joj cijelu priču, počevši s trenutkom kad sam uzeo kamion oca Carla, to sve o zarobljavanju i našem konačnom bijegu.

I Karla je pristala povesti vas u Iquitos? upita Julia.

Da.

Zašto želite ići tamo?

Wil je rekao ocu Carlu da ide tamo. Wil očito ima neki trag

Julia kimne. Da, Sebastian ima u blizini misiju. Tamo je postao poznat, preobraćajući Indijance.

Što je s vama? upitao sam. Što vi radite ovdje?

Julia mi je ispričala da i ona želi pronaći Deveti uvid, ali da nema nikakvih tragova. Došla je u ovu kuću nakon što je neprestano mislila na svog starog prijatelja Hintona.

Skoro da je nisam slušao. Marjorie i Karla izašle su iz kuhinje i sad su stajale u hodniku, držeći čaj u rukama i razgovarajući. Marjorie primijeti moj pogled, ali ne reče ništa.

Je li pročitala puno iz Rukopisa? upita Julia, kimnuvši glavom prema Marjorie.

Samo Treći uvid, rekoh.

Vjerojatno je možemo izvući iz Perua, ako je to ono što želi.

Okrenuo sam se i pogledao je. Kako?

Rolando sutra odlazi u Brazil. Imamo neke prijatelje u tamošnjem veleposlanstvu. Oni je mogu vratiti u Sjedinjene Države. Tako smo pomogli još nekim Amerikancima.

Pogledao sam je i kimnuo s oklijevanjem. Otkrio sam da su mi osjećaji u vezi s tim što je rekla dvojaki. Djelomice sam znao da bi odlazak bio najbolji za Marjorie. No, jedan drugi dio mene želio je da ona ostane, da bude uza me. Osjećao sam se promijenjenim, punim energije kad bi ona bila u mojoj blizini.

Mislim da bih trebao razgovarati s njom, rekoh napokon. Svakako, odgovori Julia. Mi možemo razgovarati kasnije. Ustao sam i krenuo prema njoj. Karla se uputila natrag prema kuhinji. Marjorie je nestala iza ugla hodnika. Kad sam joj prišao, bila je prislonjena uza zid. Privukao sam Marjorie sebi. Tijelo mi je pulsiralo. Osjećáš li to energiju? upitao sam, šapćući joj na uho.

Nevjerojatno, reče ona. Što znači sve to?

Osvmuo sam se uokolo. Nitko nas nije mogao vidjeti. Strastveno smo se poljubili.

Kad sam se odmaknuo da joj pogledam lice, izgledala je drugačije, nekako jače, u ja sam se prisjetio dana kad smo se sreli u Vicienteu i kad smo razgovarali u restoranu u Culi. Nisam mogao vjerovati koliku sam količinu energije osjećao u njenoj prisutnosti, u njenom dodiru.

Čvrsto me držala. Od onog dana u Vicienteu, reče ona, željela sam biti s tobom. Tad nisam znala kako to pojmiti, ali energija je prekrasna. Nikad nisam iskusila nešto ovakvo.

Krajičkom oka primijetio sam kako se, smiješeći, približava Karla. Rekla nam je da je večera gotova, to smo pošli u blagovaonicu i ugledali složenu veliku količinu svježeg voća, povrća i kruha. Svi su napunili tanjure i sjeli oko velikog stola. Nakon što je Mareta otpjevala pjesmu zahvalnicu, proveli smo sat i pol jedući i neobvezno razgovarajući. Hinton više nije bio nervozan i unio je dobrohotno raspoloženje koje je olakšalo napetost poslije našeg bijega. Marjorie je otvoreno razgovarala i smijala se. Sjedeći do nje, ispunio sam se toplom ljubavlju.

Poslije večere, Hinton nas je odveo do sobe za odmor gdje smo bili posluženi kremom od jaja i slatkim likerom. Marjorie i ja sjeli smo na kauč i započeli dug razgovor o svojim prošlostima i značajnim životnim iskustvima. Činilo nam se da smo jedno drugom sve bliži i bliži. Jedina teškoća koju smo otkrili bila je to što ona živi na Zapadnoj obali, u ja na Jugu. Kasnije je Marjorie odbacila taj problem i srdačno se nasmijala.

Jedva čekam da se vratimo u Sjedinjene Države, reče ona. Bit će nam divno, stalno ćemo putovati amotamo.

Nagnuo sam se i ozbiljno je pogledao. Julia je rekla da ti može srediti povratak kući.

Misliš da nam može srediti, zar ne? Ne, ja... Ja još ne mogu poći.

Ma zašto? upita ona. Ja ne mogu otići bez tebe, u ne o Bojim se da ćeš ti morati poći odmah, ali ja ću svakako doći

za tobom čim uzmognem.

Ne! reče ona glasnije. Ne mogu to podnijeti!

Karla, koja je došla u sobu za odmor nakon što je spremila Maretu u krevet, baci pogled na nas, u onda brzo pogleda u stranu. Hinton i Julia još su uvijek bili zaokupljeni svojim razgovorom, očito nisu primijetili da je Marjorie viknula.

Pogledao sam u stranu.

Neka bude kako ti hoćeš! reče ona. Samo ti ostani! Ustala je i brzo krenula prema spavaonicama.

U trbuhu mi se stislo dok sam gledao kako Marjorie odlazi. Energija koju sam skupio uz nju naglo je splasnula i odjednom sam se osjetio slabim i zbunjenim. Pokušao sam se otresti toga. Naposljetku, rekoh sam sebi, ne poznajem je tako dugo. S druge strane, mislio sam, možda ima pravo. Možda bih naprosto trebao otići kući. Kakav to ključni utjecaj može imati moja prisutnost na događaje u Peruu? Kod kuće bih možda mogao srediti kakvu potporu Rukopisu i istodobno ostati živ. Ustao sam i krenuo za njom niz hodnik, ali zbog nečega sam opet sjeo. Nisam mogao odlučiti što učiniti.

Smijem li vam se na trenutak pridružiti? odjednom me upita Karla. Nisam ni primijetio da je stajala pored trosjeda.

Svakako, rekoh.

Sjela je i obzimo me pogledala. Nisam mogla, u da ne čujem što se dogacfa, reče ona. I pomislila sam da bi prije nego što donesete odluku možda željeli čuti što kaže Osmi uvid o ovisnosti o ljudima.

Da, molim vas, želim znati što to znači.

Kad netko nauči kako da bude čist i kako se može uključiti u svoj razvoj, u trenutku može biti zaustavljen zbog ovisnosti o drugoj osobi.

Govorite o Marjorie i meni, zar ne?

Dopustite da vam objasnim proces, reče ona.

Dobro.

Prvo, reći ću vam da sam se jako namučila s tim dijelom uvida. Mislim da ga nikad ne bih razumjela da nisam upoznala profesora Reneaua.

Reneau?! uskliknuo sam. Poznajem ga. Sreli smo se kad sam učio Četvrti uvid.

No, reče ona, mi smo se upoznali kad smo oboje došli do Osmog uvida. Ostao je u mojoj kući nekoliko dana.

Zapanjeno sam kimnuo.

Rekao je da ideja ovisnosti, kako se spominje u Rukopisu, objašnjava zašto se u ljubavnim vezama javlja borba za moć. Oduvijek se pitamo što je uzrok završetku sjaja i euforije ljubavi, zašto se odjednom pretvara u sukob, u sad to znamo. To je rezultat načina na koji teče energija između određenih osoba.

Kad se pojavi ljubav, dvije osobe daju jedna drugoj energiju nesvjesno i obje se osjećaju bodro i uzvišeno. To je to nevjerovatno ushićenje koje nazivamo zaljubljenost. Nažalost, kad jednom počnu očekivati da taj osjećaj stiže od druge osobe, ljudi se odvoje od energije svemira i počinju se sve više oslanjati na energiju od drugog samo, sad se čini da je više nema dovoljno i zato prestaju davati jedno drugom energiju, to se vraćaju svojim dramama, Pokušavajući kontrolirati jedno drugo i prigrabiti energiju za sebe. U tom trenutku odnos se pretvara u uobičajenu borbu za moć.

Na trenutak je ušutjela, kao da provjerava razumijem li, u onda je dodala Reneau mi je rekao da se naša osjetljivost za to vrstu ovisnosti može psihološki opisati, možda će vam to pomoći da razumijete?

Kimnuo sam joj da nastavi. Reneau je rekao da problem počinje u počecima naše obitelji. Zbog natjecanja oko energije u njoj, nitko od nas nije bio u stanju dovršiti važan spolni proces. Nismo bili u stanju usvojiti svoju suprotnu spolnu stranu.

U mom slučaju, nastavila je, nisam uspjela usvojiti svoju mušku stranu. U vašem slučaju, vi niste uspjeli usvojiti svoju žensku stranu. Uzrok mogućoj ovisnosti o nekoj osobi suprotnog spola leži u tome što nam još nije pristupačna energija suprotnog spola u nama. Znate, mistična energija koju možemo koristiti kao unutrašnji izvor jest i muška i ženska. Vremenom joj se možemo otvoriti, no kad počnemo evoluirati, moramo biti oprezni. Proces spajanja može potrajati. Ako se prerano spojimo s ljudskim izvorom svoje ženske ili muške energije, blokiramo svemirski izvor.

Rekao sam joj da je ne razumijem.

Zamislite kako bi se to spajanje trebalo odvijati u idealnoj obitelji, objasni ona, i onda ćete možda razumjeti na što mislim. U svakoj obitelji, dijete mora isprva primati energiju od odraslih. Obično se poistovjećivanje i integriranje energije od roditelja istog spola postiže lako, no primanje energije od drugog roditelja može biti puno teže zbog razlike u spolu.

Uzmimo za primjer žensko dijete. Sve što djevojčica zna kad po prvi put pokušava usvojiti svoju mušku stranu jest da je jako privlači njen otac. Želi da je stalno uz nju, blizu nje. Rukopis objašnjava da ona zapravo želi mušku energiju jer muška energija dopunjava njenu žensku stranu. Iz to muške energije ona dobiva osjećaj dovršenosti i ushita. Ali, pogrešno mi je da je jedini način da dobije to energiju posjedovanje svog oca i njegovo fizičko zadržavanje u svojoj blizini.

Zanimljivo je to što ona naslućuje da bi to energija zapravo trebala biti njena i da bi trebala njome upravljati po svojoj volji, to želi upravljati ocem kao da je on dio nje. Misli da je čaroban i savršen, sposoban ispuniti svaki njezin hir. U obitelji koja nije idealna, to rada sukobom između djevojčice i njenog tate. Stvaraju se drame kontrole dok ona uči kako se postaviti, kako manipulirati njime ne bi li dobila energiju koju želi.

No, u idealnoj obitelji, otac se neće natjecati. On će i dalje biti iskren u odnosu i imati dovoljno energije koju će davati bez

primjeru važno je znati da otac treba ostati otvoren i komunikativan. Ona misli da je on idealan i čaroban, no ako joj on iskreno objasni tko je on, što radi, zašto to radi, onda djevojčica može usvojiti osobitosti njegova ponašanja i sposobnosti i prevladati nestvaran pogled na svog oca. Na kraju će ga sagledati kao određeno Ijudsko biće, Ijudsko biće sa svojim sposobnostima i mamma. Kad se dogodi to istinska pretvorba, dijete lakše može učiniti prijelaz od primanja energije suprotnog spola od oca do primanja to energije kao dijela sveukupne energije koja općenito postoji u prostoru oko nas.

Problem je u tome nastavi ona što se sve do sada većina roditelja borila sa svojom djecom oko energije, i to je utjecalo na sve nas. Zbog tog natjecanja, nitko od nas nije uistinu razriješio to pitanje suprotnog spola. Svi smo zapeli na stupnju na kojem još uvijek tražimo svoju energiju suprotnog spola izvan nas, u osobi, muškoj ili ženskoj za koju mislimo da je idealna i čarobna i da je možemo seksualno posjedovati. Shvaćate problem?

Da, rekoh. Mislim da shvaćam.

U kontekstu naše sposobnosti da se svjesno razvijamo, nastavi ona, suočeni smo s kritičnom situacijom. Kao što sam već rekla, prema Osmom uvidu, kad se počnemo razvijati, automatski počinjemo primati svoju energiju suprotnog spola. Ona dolazi prirodno iz sveukupne energije našeg svemira. No, moramo biti oprezni, jer ako naide neka osoba koja nam to energiju nudi izravno, možemo se odvojiti od pravog izvora... i nazadovati. Ona se nasmije samoj sebi.

Čemu se smijete? upitao sam.

Reneau je jednom iznio ovu analogiju, reče ona. Rekao je da dok ne naučimo kako izbjeći to situaciju, hodamo uokolo u napola dovršenom krugu. Znate, izgledamo poput slova C. Vrlo smo skloni osobi suprotnog spola, neki drugi napol dovršeni krug, koji nam stiže i spaja se s nama na taj način krug se zatvara što nam daje poticaj ushita i energije, osjećaj potpunosti kad smo se spojili s drugom osobom koja također traži svoju drugu polovicu izvan sebe.

Reneau je rekao da je to klasičan odnos međusobne ovisnosti i da se u njemu kriju urođeni problemi koji se odmah javljaju.

Malo je zastala, kao da je očekivala da nešto kažem. No, ja sam samo kimnuo.

Shvaćate, taj problem dovršene osobe, tog O, za koju oboje ljudi misli da su dostigli, jest da treba dvoje ljudi da bi sačinili jednu cjelovitu osobu, gdje jedna pruža žensku, u jedna mušku energiju. Prema tome, to jedna cjelovita osoba

ima dvije glave ili ega. Oboje ljudi želi upravljati tom cjelovitom osobom koju su stvorili i tako, baš kao i u djetinjstvu, obje osobe žele zapovijedati jedna drugoj, kao da je to druga osoba dio njih. Ta vrsta iluzije dovršenosti uvijek se pretvori u borbu za moć. Na kraju, svaka osoba mora drugu osobu prihvatiti kao zadanu činjenicu, pa čak i pridati joj manju vrijednost, kako bi mogla voditi to cjelovitu osobnost željenim smjerom. Naravno, to ne uspijeva, barem ne više. Možda je u prošlosti jedan od partnera bio voljan podvrgnuti se drugome obično žena, ponekad muškarac. No, sad se budimo. Nitko više ne želi biti podložan drugom.

Mislio sam o tome što je pisalo u Prvom uvidu o borbama za moć unutar intimnih veza i o ženinu ispadu u restoranu, kad sam bio sa Charlene. Toliko o mogućnosti iskrene ljubavi, rekoh.

Oh, još uvijek možemo imati ljubav, odgovori Karla. No prvo moramo sami dovršiti taj krug. Moramo ustaliti naš kanal prema svemiru. To traje, no poslije toga više nikad nismo skloni tom problemu i možemo imati ono što Rukopis naziva višim odnosom. Kad se romantično povežemo s nekom drugom cjelovitom osobom, stvaramo nadosobu... ali nas to nikad ne odvlači s puta našeg osobnog razvoja.

Mislite da Marjorie i ja upravo to radimo sebi, zar ne? Odvlačimo se s naših putova?

Da.

Opirući se osjećaju ljubavi na prvi pogled na neko vrijeme, učenjem platonske ljubavi prema pripadnicima suprotnog spola. Ali, zapamtite proces. Takav odnos možete imati samo s osobama koje će se potpuno otvoriti, koje će vam reći kako i zašto nešto čine kako bi se to dogodjalo i s roditeljem suprotnog spola u idealnom djetinjstvu. Shvativši kakvi su stvarno iznutra ti prijatelji suprotnog spola, čovjek ruši svoje vlastite fantazijske projekcije o tom spolu i to nas osloba i ponovno nas spaja sa svemirom.

Zapamtite također nastavi ona da to nije lako, pogotovo ako čovjek mora prekinuti svoju trenutačnu međusobno ovisnu vezu. To je pravi raskid energije. Boli. Ali mora se učiniti. Medusobna ovisnost nije nekakva nova bolest od koje neki od nas boluju. Svi smo mi međusobno ovisni i sada svi izlazimo iz toga.

Stvar je u tome da se počne eksperimentirati kako bez pomoći postići osjećaj lagodnosti i ushićenja što smo ga iskusili u prvim trenucima međusobno ovisne veze. Njega ili nju treba imati iznutra. Poslije toga, razvijate se i možete pronaći to posebnu romantičnu vezu koja će vam stvarno odgovarati.

Zastala je. I tko zna, ako se vi i Marjorie razvijete dalje, možda ćete otkriti da uistinu pripadate jedno drugom. Ali shvatite nema načina da vaša veza s njom funkcionira sada.

Naš je razgovor bio prekinut, jer nam je prišao Hinton i objasnio da odlazi na spavanje i da su i naše sobe spremljene. Oboje smo mu zahvalili na gostoljubivosti i kad je odlazio Karla reče Mislim da ću i ja na spavanje. Razgovarat ćemo poslije.

Kimnuo sam i promatrao je dok je odlazila. Onda sam osjetio ruku na ramenu. Bila je to Julia.

Idem u svoju sobu, reče ona. Zna li gdje je vaša? Mogu vam pokazati.

Molim vas, rekoh, u onda je upitah Gdje je Marjorina soba?

Ona se nasmiješi dok smo išli hodnikom, u onda je stala pred jednim vratima. Nigdje blizu vaše, reče ona. Gospodin Hinton je vrlo konzervativan čovjek.

Nasmiješio sam se i poželio joj laku noć, u onda sam ušao u svoju sobu i pokušavao smiriti želudac sve dok nisam zaspao.

Probudio me miris jake kave. Aroma se širila cijelom kućom. Nakon što sam se odjenuo, otišao sam u sobu za odmor. Jedan postariji poslužitelj ponudio mi je čašu svježeg soka od grožđa, koju sam prihvatio.

Dobro jutro, reče iza mene Julia.

Okrenuo sam se. Dobro jutro.

Ona me prodorno pogleda, u onda upita Jeste li dokućili zašto smo se ponovno sreli?

Ne, rekoh. Nisam bio u stanju razmišljati o tome. Pokušavao sam shvatiti ovisnosti.

Da, reče ona. Vidjela sam. Kako to mislite?

Mogla sam razaznati što se događa po tome kako je izgledalo vaše energetsko polje.

Kako je izgledalo? upitao sam.

Vi i Marjorie bili ste povezani energijom. Kad ste sjedili ovdje, u ona je bila u drugoj sobi, vaše se polje rastegnulo sve do tamo i spojilo se s njenim.

Zatresao sam glavom.

Nasmiješila se i stavila ruku na moje rame. Izgubili ste vezu sa svemirom. Postali ste ovisnik o njevoj energiji kao nadomjestku. Kod svih ovisnosti prisutna je ista stvar osoba se pokušava spojiti sa svemirom preko nekog ili nečeg. Ako se želite riješiti ovisnosti, trebate ponovno obnoviti vlastitu energiju i ponovno se usredotočiti na ono što ste ovdje stvarno radili.

Kimnuo sam i izašao. Ona me ostala čekati u sobi za odmor. Desetak minuta koristio sam način uvećavanja energije kojem me podučio otac Sanchez. Postepeno se ljepota vratila i osjećao sam se puno lakšim. Vratio sam se u kuću. Izgledate bolje, reče Julia.

I osjećam se bolje, odgovorio sam. Koja su vaša pitanja u ovom trenutku?

Razmišljao sam jednu minutu. Pronašao sam Marjorie. Na to pitanje dobio sam odgovor. No, još uvijek sam želio doznati gdje je Wil. I još sam uvijek želio shvatiti kako bi se ljudi ponašali jedni prema drugima ako bi slijedili Rukopis. Ako je učinak Rukopisa pozitivan, zašto su Sebastian i drugi svećenici zabrinuti?

Pogledao sam Juliju. Moram proniknuti u ostatak Osmog uvida i još uvijek želim pronaći Wila. Možda on ima Deveti. Sutra idem u Iquitos, reče ona. Hoćete li početi sa mnom?

Oklijevao sam.

Mislim da je Wil tamo, dodala ona. Kako to mate?

Zbog midi koje sam o njemu imala jučer. Ništa nisam rekao.

Mislila sam i na vas, nastavi Julia. O tome kako oboje idemo u Iquitos. Vi ste nekako u to upleteni.

Upleten u što? upitao sam.

Ona se nasmije. U pronalaženje posljednjeg uvida prije nego što ga Sebastian pronade.

Dok je govorila, u glavi mi se pojavila slika Julije i mene kako stižemo u Iquitos i kako onda odlučujemo da zbog nečeg krenemo u različitim pravcima. Osjećao sam da to što radim ima svrhu, ali još je uvijek bila nejasna.

Ponovno sam se usredotočio na Juliju. Smiješila se. O čemu ste razmišljali? upitala ona.

Oprostite, rekoh. Mislio sam na nešto. Je li to bilo važno?

Ne znam. Mislio sam da ćemo kad stignemo u Iquitos... krenuti u dva različita smjera.

U sobu udje Rolando.

Donio sam namimice koje ste tražili, reče on Juliji. Prepo

znao me i uljudno kimnuo.

Dobro, hvala, odgovori Julia. Jeste li zamijetili puno vojske?

Ne, nisam nikog vidio, odgovori on.

Marjorie ude u sobu i odvrati mi pažnju, no čuo sam kako Julia objašnjava Rolandu da midi kako Marjorie želi početi s njim u Brazil, gdje će srediti svoj povratak kući.

Prišao sam Marjorie. Kako si spavala? upitao sam.

Pogledala me kao da premisslja hoće li se i dalje ljutiti. Ne baš dobro, reče ona.

Pokazao sam glavom na Rolanda. On je Julijin prijatelj. Sutra odlazi u Brazil. Pomoći će ti da se vratiš u Sjedinjene Države.

Doimala se uplašeno.

Ma gle, sve će biti u redu, rekoh. Pomogli su i drugim Amerikancima. Poznaju ljude u Američkom veleposlanstvu u Brazilu. Ubrzo ćeš biti kod kuće.

Ona kimne. Brinem se za tebe.

Sa mnom će sve biti u redu. Ne brim. Čim se vratim u SAD, nazvat ću te.

Iza mojih leđa Hinton je najavio da se doručak poslužuje. Ušli smo u blagovaonicu i jeli. Poslije toga, Julia i Rolando kao da su se užurbali. Julia je objasnila da je važno da Rolando i Marjorie prijeđu granicu prije mraka, u putovanje traje cijeli dan.

Marjorie je spremila nešto odječe što joj je dao Hinton, u kasnije, kad su Julia i Rolando razgovarali pokraj vrata, povukao sam Marjorie u stranu.

Molim to nemoj brinuti ni o čemu, rekoh. Samo drži otvorene oči i možda ćeš vidjeti i druge uvide.

Nasmiješila se, ali nije rekla ništa. Zajedno s Julijom promatrao sam kako joj Rolando pomaže strpati stvari u njegov mali auto. Pogledi su nam se nakratko susreli kad su krenuli.

Mislite li da će sve oroči u redu? unitao sam Julii

Ona me pogleda i namigne. Naravno. u sada je i nama bolje krenuti. Imam nekakvu odjeću za vas. Ona mi doda platnenu torbu s odjećom, koju smo skupa s nekoliko kutija hrane stavili u kamion. Onda smo se pozdravili s Hintonom i Karlom i Maretom i krenuli na sjeveroistok prema Iquitosu.

Kako smo putovali, krajolik je sve više prelazio u prašumu i vidjeli smo tek nekoliko čovječjih znakova. Počeo sam misliti o Osmom uvidu. Očito se radilo o novom shvaćanju postupanja s drugima, no nisam ga razumio u potpunosti. Karla mi je ispričala kako bi trebalo postupati s djecom i o opasnostima ovisnosti o drugoj osobi. No i Pablo i Karla dali su naslutiti svjesno projiciranje energije na druge. O čemu se to radilo?

Uhvatio sam Julijin pogled i rekao Nisam u potpunosti shvatio Osmi uvid.

To kako pristupamo drugim ljudima određuje brzinu kojom se razvijamo, kako brzo dobivamo odgovore na naša životna pitanja, reče ona.

Kako to djeluje? upitao sam.

Pomislite na svoju situaciju, reče ona. Kako ste dobili odgovore na svoja pitanja?

Od ljudi koji su naišli, pretpostavljam.

Jeste li bili potpuno otvoreni za njihove poruke? Ne baš. Uglavnom sam bio povučen.

Jesu li i ti ljudi koji su donijeli poruke bili povučeni?

Ne, bili su vrlo otvoreni i spremni pomoći. Oni su... Oklijevao sam, ne mogavši pronaći najbolji način da izrazim svoju misao.

Jesu li vam pomogli tako da su vas otvarali? upita ona. Jesu li vas nekako napunili toplinom i energijom?

Njena primjedba otvorila je provalu sjećanja. Sjetio sam se Wilova umirujućeg pristupa kad sam bio na granici panike u Limi, Sanchezove gostoljubivosti i brižnih savjeta oca Carla

Da, rekoh. Svi vi ste to učinili.

Tako je, reče ona. Jesmo i to smo radili svjesno, slijedeći Osmi uvid. Podižući vas i pomažući ne bi li vam stvari bile jasnije, mogli smo potražiti istinu, poruku koju ste vi nama donijeli. Razumijete li? Napuniti vas energijom bila je najbolja stvar koju smo mogli učiniti za nas.

Što točno kaže Rukopis o tome?

Kaže da kad god s nekim ukrižamo putove, u tome postoji poruka za nas. Ne postoje slučajni susreti. No, način na koji doživljavamo to susrete određuje jesmo li spremni to poruke primiti. Ako razgovaramo s nekim na koga smo naišli i ne zamijetimo poruku koja je vezana uz naše trenutačno pitanje, to ne znači da poruke nije bilo. To znači da smo je iz nekog razloga propustili.

Na trenutak je razmišljala, u onda je nastavila. Jeste li ikad naletjeli na starog prijatelja ili poznanika, razgovarali s njim koju minutu, pa otišli, u onda ponovno naletjeli na nju ili njega istog dana ili istog tjedna?

Da, jesam, odgovorio sam.

I što obično tada kažete? Nešto poput Gle, stvarno čudno da se opet vidimo, nasmijete se i produžite svojim putem. Tako nešto.

Rukopis kaže da bi u takvim prilikama trebali prestati radio ono što radimo, bez obzira na to što to bilo, i otkriti koju poruku imamo za to osobu i koju poruku to osoba ima za nas. Rukopis predskazuje da kad ljudi jednom shvate to stvarnost, naše će se međusobno djelovanje usporiti i postati svrhovitije i promišljenije.

No, nije li to teško učiniti, pogotovo s nekim tko ne zna o čemu govorite?

Da, ali Rukopis naznačava postupke.

Mislite na točan način na koji bi trebali postupati jedni s drugima?

Što kaže?

Sjećate li se Trećeg uvida koji kaže da su ljudi jedinstveni u svijetu energije zbog toga što mogu energiju projicirati svjesno?

Da.

Sjećate li se kako se to radi?

Prisjetio sam se Johnovih poduka. Da, to se radi tako da se cijeni ljepota predmeta sve dok u nas ne ude dovoljno energije i dok ne osjetimo ljubav. U tom trenutku možemo energiju poslati natrag.

Tako je. Isti princip vrijedi i za ljude. Kad cijenimo oblik i držanje osobe, kad se stvarno usredotočimo na nju sve dok njen oblik i crte ne postanu istaknutiji, prisutniji, onda joj možemo slab energiju, podignuti je.

Naravno, prvi korak je da svoju energiju održavamo visokom, u onda možemo početi tijek energije u nas, kroz nas, pa u drugu osobu. Što više cijenimo njenu cjelovitost, njenu unutrašnju ljepotu, tim više energije teče u nju i prirodno, više utječe i u nas.

Nasmijala se. To je prilično hedonistička stvar, reče ona. Što više možemo voljeti i cijeniti druge, više energije ulazi u nas. Zato je voljenje i punjenje energijom drugih, najbolja moguća stvar koju možemo učiniti za sebe.

To sam već čuo, rekoh. Otac Sanchez to često govori. Pažljivo sam pogledao Juliju. Imao sam osjećaj da prvi put vidim njenu dublju ličnost. Na trenutak mi je uzvratila pogled, u onda se ponovno usredotočila na cestu. Učinak takve projekcije energije na osobu je golem, reče ona. Upravo sada, na primjer, ispunjavate me energijom. Mogu to osjetiti. Osjećam pojačanu lakoću i jasnoću dok uobličavam midi u govor.

Zato što mi dajete više energije no što bih je mače imala, inogu vidjeti koja je moja istina i mogu vam je spremnije predati. Kad to učinim, vi imate osjećaj otkrivenja o onome što govorim. To vas navodi da vidite moje više ja potpunije, i veći uvid u moju istinu i krug počinje opet. Dvoje ili više ljudi koji tako rade zajedno, mogu dostići nevjerojatne vrhunce dok izgrađuju jedno drugo i to im se odmah vraća. Morate shvatiti da je takva povezanost potpuno drugačija od meduovisnog odnosa. Meduovisni odnos tako počinje, ali se ubrzo pretvara u kontrolu, jer ovisnost odvaja osobe od njihovih izvora i energije nestaje. Stvama projekcija energije ne traži odanost ili nakanu. Oboje naprosto očekuju poruke.

Dok je ona pričala, sjetio sam se jednog pitanja. Pablo je bio rekao da nisam shvatio poruku oca Costousa otrpve, zato što sam pokrenuo njegovu dramu djetinjstva.

Što nam je činiti, upitao sam Juliju, ako osoba s kojom razgovaramo već djeluje unutar drame kontrole i pokušava i nas uvući? Kako to presjeći?

Julia brzo odgovori. Rukopis kaže da će se, ako ne zauzmemo odgovarajuću ulogu, drama to osobe raspasti.

Nisam siguran da razumijem, rekoh.

Julia je gledala na cestu pred nama. Vidio sam da razmišlja. Ovdje negdje nalazi se zgrada gdje možemo kupiti benzin.

Pogledao sam na kazaljku spremnika benzina. Pokazivala je da je spremnik u kamionu još uvijek napola pun.

Imamo još dosta benzina, rekoh.

Da, znam, odgovori ona. Ali pomislila sam na to da stanemo i napunimo, pa zato mislim da bi tako i trebali učiniti.

Oh, u redu.

Eno ceste, reče ona, pokazujući na desnu stranu.

Zaokrenuli smo i vozili se gotovo dva kilometra kroz prašumu prije nego što smo stigli do nečega što je bilo nalik na opskrbnu kuću za ribolovce i lovce. Zgrada se nalazila na obali rijeke, u nekoliko ribarskih čamaca bilo je privezano uz mol. Privezli smo do zahrdale crpke i Julia ude unutra kako bi našla vlasnika.

Izašao sam iz kamiona, protegnuo se i otišao iza zgrade. Uskoro će biti paklenski vruće.

Odjednom čovjek iza mene ljutito progovori na španjolskom. Okrenuo sam se i spazio niskog, nabitog Peruanca. Prijeteći me gledao i ponovio svoje riječi.

Ne razumijem što govorite.

On okrene na engleski. Tko ste vi? Što radite ovdje? Pokušao sam ga ne primjećivati. Tu smo samo zbog benzina. Odlazimo za nekoliko minuta. Okrenuo sam se i ponovno počeo gledati vodu, nadajući se da će otići.

Prišao mi je sa strane. Mislim da bi bilo bolje da mi veliš tko ste, Jenki.

Ponovno sam ga pogledao. Doimao se prijeteće.

Ja sam Amerikanac, rekoh. Nisam siguran kamo idem.

Putujem s prijateljicom.

Izgubljeni Amerikanac, reče on neprijateljski. Tako je, rekoh.

Što tražite ovdje, Amerikanče?

Ništa ne tražim, rekoh, Pokušavajući se vratiti do auta. Nisam vam ništa učinio. Ostavite me na mini.

Odjednom sam opazio da Julia stoji kod vozila. Kad sam je pogledao, Peruanac se okrenuo i pogledao.

Vrijeme je za polazak, reče Julia. Ovi više ne rade. Tko ste vi? upita je Peruanac svojim neprijateljskim tonom.

Zašto ste toliko ljuti? upita ga Julia umjesto odgovora. Čovjekovo držanje se promijenilo. Zato što je moj posao paziti na ovo mjesto.

Sigurno sam da dobro radite. Ali je ljudima teško razgovarati s vama dok ih plašite.

Čovjek je zurio u nju, pokušavajući shvatiti Juliju.

Na putu smo za Iquitos, reče Julia. Radimo s ocem San

On zatrese glavom, no spominjanje dvojice svećenika još ga je više smirilo. Napokon je kimnuo i otišao.

Idemo, reče Julia.

Ušli smo u kamion i odvezli se. Otkrio sam koliko sam bio napet i nervozan. Pokušao sam se otresti tog osjećaja. Je li se unutra nešto dogodilo? upitao sam.

Julia me pogleda. Kako to mislite?

Hoću reći, je li se unutra dogodilo nešto čime se može objasniti vaša misao o zaustavljanju?

Nasmijala se, u onda rekla Ne, sve se događalo vani.

Pogledao sam je. Shvaćate li? upita ona. Ne, odgovorio sam.

O čemu ste razmišljali malo prije nego što smo stigli? Pokušao sam razmisliti. Razgovarali smo o dramama u djetinjstvu. Onda sam se sjetio. Rekli ste nešto što me je zbunilo, rekoh. Rekli ste da neka osoba ne može igrati s nama dramu kontrole osim ako i mi ne igramo odgovarajuću dramu. To nisam razumio.

Razumijete li sada? Ne baš. Na što ciljate?

Ono što se dogodilo vani jasno pokazuje što se događa ako igrate odgovarajuću dramu.

Kako?

Nakratko me pogledala. Koju je dramu igrao čovjek s vama?

Očito je bio zastrašivač.

Točno, u koju ste dramu igrali vi? Samo sam ga se želio otarasiti. Znam, no koju ste dramu igrali?

Pa, započeo sam sa svojom dramom nedostupnika, no on 4.... I onda?

Razgovor me živcirao, no pokušavao sam ostati usredotočen na njega. Pogledao sam Juliju i rekao Pretpostavljam da sam igrao jadnika.

Ona se nasmiješi. Tako je.

Primijetio sam da ste postupali s njim bez poteškoća. Samo zato što nisam igrala dramu koju je on očekivao. Sjetite se da je drama kontrole wake osobe stvorena u djetinjstvu, u odnosu na drugu dramu. Zbog toga, svaka drama treba odgovarajuću dramu kako bi u potpunosti bila odigrana. Ono što je zastrašivaču potrebno kako bi dobio energiju jest jadnik ili drugi zastrašivač.

Kako ste vi postupili? upitao sam, još uvijek zbunjen. Odgovor moje drame bio bi da sam i sama igrala zastrašivača, Pokušavajući poniziti njega. Naravno, to bi vjerojatno urodilo nasiljem. No, umjesto toga postupila sam onako kako podučava Rukopis. Imenovala sam dramu koju je on igrao. Sve su drame podsvjesne strategije za pribavljanje energije. Pokušao vas je poniziti kako bi vas lišio energije. Kad je to pokušao sa mnom, imenovala sam to.

Zato ste ga pitali zašto je toliko ljut?

Da. Rukopis kaže da podsvjesne strategije za energijom ne mogu postojati ako ih dovedemo do svijesti, tako da ukažemo na njih. Prestaju biti nesvjesne i skrivene. To je vrlo jednostavna metoda. Najbolja istina o tome što se događa u razgovoru uvijek prevlada. Nakon toga osoba mora biti realistična i iskrenija.

To ima smisla, rekoh. Pretpostavljam da sam i ja imenovao drame prije, samo što nisam znao što radim.

Siguma sam u to. To smo svi mi radili. Učimo sve više o tome što je u igri. Pravi ključ za pravilno imenovanje drame jest da istodobno proniknemo kroz dramu do stvame osobe koja stoji pred nama i pošaljemo joj što je više moguće energije. Ako mogu osjetiti da im energija pristiže na bilo koji način, onda im je lakše. Što ste mogli cijeliti kod onog tipa? rekoh.

Mogla sam ga prihvatiti kao malenog, nesigurnog dječaka kojem je energija očajnički potrebna. Osim toga, donio vam je poruku u pravi čas, zar ne?

Pogledao sam je. Činilo se da je na rubu smijeha.

Mislite da smo se zaustavili samo zato da bih shvatio kako da postupam s nekim tko igra dramu?

To je bilo pitanje koje ste postavili, zar ne?

Nasmiješio sam se, osjetivši kako mi se vraća dobar osjećaj. Da, pretpostavljam da jest.

Probudio me komarac koji mi je zujao oko glave. Pogledao sam Juliju. Smiješila se kao da je mislila na nešto smiješno. Nekoliko sati nakon što smo napustili odmorište uz rijeku, vozili smo se šuteći, žvačući hranu koju je Julija pripremila za put.

Budni ste, reče Julia.

Da, rekoh. Koliko je još do Iquitos?

Do grada ima oko pedeset kilometara, ali do gostionice Stewart ima svega nekoliko minuta. Tu su mala gostionica i lovački logor. Vlasnik je Englez i podržava Rukopis. Ponovno se nasmiješila. Proveli smo puno lijepih trenutaka zajedno. Ako se nešto nije dogodilo, trebao bi biti tamo. Nadam se da ćemo naći nešto o tome gdje je Wil.

Zaustavila je kamion sa strane ceste i pogledal. me. Bolje da se usredotočimo na to gdje smo, reče ona. Prije nego što sam ponovno naišla na nas, tumarala sam uokolo želeći pomoć da pronadem Deveti uvid, no ne znajući kamo da

krenem. U jednom trenutku spoznala sam da stalno mislim na Hintonu. Odem do njegove kuće i na koga naidem tamo, nego na vas. u vi mi kažete da tražite Wila i da se priča da je u Iquitosu. Imam slutnju da ćemo oboje biti umiješani u pronalaženje Devetog uvida, u onda vi imate slutnju da ćemo se u jednom trenutku razdvojiti i poći različitim smjerovima. Ne bi li to bilo manjeviše sve?

Pa, hoću da mate da sam poslije počela misliti o Willieju Stewartu i gostionici. Tamo će se nešto dogoditi.

Kimnuo sam.

Vratila je vozilo na cestu, u onda smo skrenuli iza zavoja. Evo gostionice, reče Julia.

Stotinjak metara pred nama, gdje je cesta ponovno naglo skretala udesno, nalazila se dvokatna kuća u viktorijanskom stilu. Zavezli smo na pošljunčano parkiralište i stab. Na verandi je

razgovaralo nekoliko ljudi. Otvorio sam vrata i htio izaći, kad mi je Julia dotakla rame.

Zapamtite, rekla je, ovdje nitko nije slučajno. Budite otvoreni za poruke.

Slijedio sam je na verandu. Muškarci, lijepo odjeveni Peruanci, rastreseno su nam kimnuli dok smo kraj njih prošli u kuću. Kad smo ušli u prostrano predvorje, Julia je pokazala na blagovaonicu i zamolila me da nadem stol i pričekam je dok ona potraži vlasnika.

Pogledao sam sobu. U njoj je bilo kojih desetak stolova poredanih u dva reda. Odabrao sam stol negdje na polovici sobe i sjeo, naslonivši se ledima na zid. Trojica muškaraca, svi Peruanci, ušli su poslije mene i sjeli preko puta mog stola. Uskoro je ušao još jedan muškarac i sjeo za stol, otprilike sedam metara demo od mene. Sjeo je tako da mi je bio malo okrenut ledima. Primijetio sam da je stranac, možda Europljanin.

Julia je ušla u sobu, spazila me, u onda prišla i sjela nasuprot meni.

Vlasnik nije ovdje, reče ona, u njegov službenik ne zna ništa o Wilu.

I što sad? upitao sam.

Pogledala me i slegnula ramenima. Ne znam. Moramo pretpostaviti da netko ovdje ima poruku za nas.

Što mislite, kakva je?

Kako mate da će se to dogoditi? upitao sam, odjednom se osjećajući skeptično. Čak i poslije svih tajnovitih podudamosti koje su mi se dogodile otkako sam se našao u Peruu, još uvijek sam imao problema s vjerovanjem da će se neka podudamost dogoditi sada samo zato što mi to hoćemo.

Ne zaboravite na Treći uvid, odgovori Julia. Svemir je energija, energija koja odgovara na naša očekivanja. I ljudi su dio tog svemira energije, to kad imamo pitanje, pojave se ljudi koji imaju odgovor.

Preletjela je pogledom druge ljude u sobi. Ne znam tko su ti ljudi, no ako bi mogli dovoljno dugo s njima razgovarati, otkrili bi istinu koju svaki od njih ima za nas, neki dio odgovora na naša pitanja.

Sumnjičavo sam je pogledao. Nagnula se prema meni preko stola. Utuvite si to u glavu. Svatko s kime se susretnemo ima poruku za nas. mače bi ti ljudi pošli drugim putem, otišli ranije ili stigli kasnije. Činjenica da su ti ljudi ovdje znači da su ovdje iz nekog razloga.

Pogledao sam je, još uvijek ne vjerujući da stvar može biti tako jednostavna.

Težak je taj dio, reče ona, kako otkriti s kime dugo razgovarati, jer nemoguće je razgovarati sa svima.

Kako to odlučiti? upitao sam. Rukopis kaže da postoje znaci.

Pažljivo sam slušao Juliju, no zbog nečega sam se osvmuo oko sebe i pogledao čovjeka s moje desne strane. Točno u istom trenutku i on se okrenuo i pogledao mene. Kad su nam se pogledi sreli, on vrati svoj pogled natrag na svoje jelo. I ja sam odvratio pogled.

Kakvi znaci? upitao sam. Znaci kao ovaj, odgovori ona. Kao koji?

Kao ovo što ste upravo učinili. Ona kimne glavom prema o Kako to mislite?

Julia se ponovno nagne prema meni. Rukopis kaže da to otkrivamo odjednom, u spontani međusobni pogled je znak da bi dvoje ljudi trebalo razgovarati.

No, ne događa li se to stalno? upitao sam.

Da, događa se, reče ona. u kad se dogodi, većina ljudi na to naprosto zaboravi i nastavi s onim što su radili.

Kimnuo sam. Koje još znakove spominje Rukopis? upitao sam.

Osjećaj prepoznavanja, odgovori ona. Kad ugledate nekoga tko vam izgleda poznat, čak iako mate da to osobu nikad prije niste vidjeli.

Kad je to rekla, pomislio sam na Dobsona i Reneaua i na to kako su mi poznato izgledali kad sam ih prvi put vidio.

Kaže li Rukopis išta o tome zašto nam neki ljudi izgledaju poznato? upitao sam.

Ne puno. Kaže da smo pripadnici iste misaone grupe s određenim drugim ljudima. Misaone grupe obično se razvijaju vezano uz iste interese. Razmišljaju jednako i to stvara isto izražavanje i vanjsko iskustvo. Intuitivno prepoznajemo pripadnike naše misaone grupe i oni nam vrlo često donose poruke.

Pogledao sam još jednom čovjeka s moje desne strane. Izgledao mi je nejasno poznat. I nevjerovatno, dok sam ga gledao, on se okrenuo i ponovno me pogledao. Brzo sam pogledao Juliju.

Morate razgovarati s tim čovjekom, reče Julia.

Nisam odgovorio. Nelagodno sam se osjećao od pomisli da mu jednostavno pridem. Želio sam otići, nastaviti za Iquitos. Baš kad sam to htio predložiti, Julia ponovno progovori Moramo biti ovdje, reče ona, u ne u Iquitosu. Moramo ovo izvesti do kraja. Kod vas je nezgodno to što se opirete ideji da mu priete i započnete razgovor.

Kako ste to znali? upitao sam.

Znali što mislim.

Nema u tome ničeg tajnovitog. Stvar je u pažljivom promatranju vaših izraza. Kako to mislite?

Kad nekog cijenite na dubljem planu, njegovo najiskrenije biće možete vidjeti iza bilo kakve fasade koju može staviti. Kad se stvarno usredotočite na tom planu, možete zamijetiti što netko misli po finim izrazima na licu. To je savršeno prirodno.

Meni zvuči poput telepatije, rekoh.

Ona se nasmije. Telepatija je savršeno normalna. Ponovno sam se osvmuo prema čovjeku. Nije pogledao. Bolje prikupite energiju i razgovarajte s njim, reče Julia,

prije nego što vam prilika promakne.

Usredotočio sam se na povećanje svoje energije sve dok se nisam osjećao jačim, u onda sam upitao Što ću reći tom tipu? Istinu, reče ona. Uobličite istinu kako mislite da će je prepoznati.

U redu, hoću.

Odgumuo sam stolac i otišao do mjesta gdje je čovjek sjedio. Izgledao je stidljivo i nervozno, onako kako je izgledao i Pablo one noći kad sam ga upoznao. Pokušao sam prozrijeti kroz čovjekovu nervozu do dubljeg nivoa. Kad sam to učinio, činilo mi se da zamjećujem novi izraz na njegovu licu, izraz s više energije.

Dobar dan, rekoh. Čini se da biste rođeni Peruanac. Nadam se da mi možete pomoći. Tražim svojeg prijatelja, Wila Jamesa.

Izvolite, sjednite, reče on sa skandinavskim naglaskom. Ja sam profesor Edmond Connor.

Pružio je ruku i rekao Žao mi je. Ne poznajem vašeg prijatelja Wila.

Predstavio sam se i onda objasnio samo sluteći da bi mu to

Upoznat sam s Rukopisom, reče on. Ovdje sam kako bih proučio njegovu autentičnost.

Sam?

Trebao sam se ovdje naći s profesorom Dobsonom. No, još se nije pojavio. Ne shvaćam zašto kasni. Tvrdio mi je da će biti ovdje kad ja stignem.

Poznajete Dobsona?!

Da. On organizira istraživanje autentičnosti Rukopisa. Je li on dobro? Zar dolazi ovamo?

Profesor me upitno pogleda. Takvi su nam bili planovi. Zar nešto nije u redu?

Energija mi je pala. Shvatio sam da je Dobsonov sastanak s Connorom dogovoren prije no što je Dobson uhićen. Upoznao sam ga u zrakoplovu, objasnio sam, kad sam došao u Peru. Uhićen je u Limi. Nemam pojma što mu se dogodilo.

Uhićen! Bože moj!

Kad ste posljednji put razgovarali s njim? upitao sam. Prije nekoliko tjedana, no vrijeme našeg susreta ovdje čvrsto je dogovoreno. Rekao je da će me nazvati ako se išta promijeni. Sjećate li se zašto je htio da se nadete ovdje, u ne u Limi? upitao sam.

Rekao je da se ovdje negdje nalaze ruševine i da će biti na ovom području, razgovarati s drugim znanstvenicima.

Je li spomenuo gdje će razgovarati s tim znanstvenicima? Da, rekao je da mora ići u, hm, San Luis, mislim. Zašto?

Ne znam... Samo se pitam.

Kad sam to rekao, istodobno su se zbile dvije stvari. Prvo sam počeo misliti na Dobsona i na to kako se ponovno susrećemo. Sreli smo se na cesti uz čiji rub se nalazilo veliko drveće. u onda sam, u istom času, pogledao kroz prozor i, na svoje zaprepaštenje, ugledao oca Sancheza kako se penje na verandu. Izgledao je umomo, u odjeća mu je bila prijava. Na parkiralištu je u starom autu čekao drugi svećenik

Tko je to? upita profesor Connor.

To je otac Sanchez! odgovorio sam, jedva prikrivši svoje uzbuenje.

Okrenuo sam se i pogledom potražio Juliju, no ona više nije sjedila za našim stolom. Ustao sam upravo kad je Sanchez ulazio u prostoriju. Kad me ugledao, prišao mi je i zagrlio me.

Jeste li dobro? upita on.

Jesam, dobro sam, rekoh. Što vi radite ovdje?

Iako je bio iscrpljen, lagano se nasmiješio. Nisam znao kamo drugdje poći. Skoro da nisam uspio doći dovde. Stotine vojnika krenulo je prema ovamo.

Zašto dolazi vojska? upita Connor, iza mene, prišavši do mjesta gdje smo stajali Sanchez i ja.

Žao mi je, odgovori Sanchez. Ne znam što vojska ima na umu. Samo znam da ih je puno.

Upoznao sam dvojicu ljudi i ispričao ocu Sanchezu Connorov slučaj. Connor je izgledao uspaničeno.

Moram otići, reče on, ali nemam vozača.

Otac Paul čeka vani, reče Sanchez. Odmah se vraća u

Limu. Možete se odvesti s njim, ako hoćete. Svakako da hoću, reče Connor.

Čekajte, što ako nalete na to vojnike? upitao sam. Mislim da ne bi zaustavili oca Paula, reče Sanchez. On nije baš poznat.

U tom se trenutku u prostoriju vratila Julia i spazila Sancheza. Njih dvoje su se toplo zagrlili i ja sam ponovno predstavio Connora. Dok sam govorio, izgledalo je da je Connor sve uplašeniji i nakon nekoliko minuta Sanchez mu je rekao kako je vrijeme da se otac Paul vrati. Connor je otišao po stvari u svoju sobu i brzo se vratio. I Sanchez i Julia su ga icpratili van, no ja sam ga pozdravio unutra i onda pričekao kod stola. Želio sam razmisliti. Znao je Sanchez našao ovdje važno, ali nekako nisam mogao pojmiti zašto. Ubrzo se Julia vratila u prostoriju i sjela pokraj mene. Rekla sam vam da će se ovdje nešto dogoditi, reče ona. Da se nismo zaustavili ovdje, ne bi sreli Sancheza, pa ni Connora. Usput, što ste naučili od Connora?

Još nisam siguran, rekoh. Gdje je otac Sanchez? Otišao je u svoju sobu, malo se odmoriti. Nije spavao dva dana.

Pogledao sam u stranu. Znao sam da je Sanchez umoran, no kad sam čuo da se ne može do njega, bio sam razočaran. Jako sam želio razgovarati s njim, vidjeti može li pružiti kakav novi pogled na ono što se događa, pogotovo što se vojske tiče. Osjećao sam se nelagodno i djelomice sam htio pobjeći s Connorom.

Julia je primijetila moje nestrpljenje. Smirite se, reče ona. Usporite malo i recite što mislite o Osmom uvidu.

Pogledao sam je i pokušao se usredotočiti. Nisam siguran gdje da počnem.

Što mislite, o čemu govori Osmi uvid?

Prisjetio sam se. Govori o ponašanju prema drugima, prema djeci i odraslima. Govori o imenovanju drama, njihovu slamanju i usredotočavanju na druge ljude tako da im se šalje energija.

I? upita ona.

Usredotočio sam se na njeno lice i odmah mi je bilo jasno na što mi je. Iko pazimo na to s kime ćemo razgovarati, onda dobivamo odgovore koje tražimo.

Julia se široko osmjehne.

Jesam li shvatio uvid? upitao sam.

Skoro, reče ona. Ali ima još jedna stvar. Shvaćate kako jedna osoba može duhovno podiči drugu. u sad ćete vidjeti što se dogaa u grupi u kojoj svi znaju kako međusobno djelovati na taj način.

Izašao sam na verandu i sjeo u jedan od stolaca od kovanog željeza. Nakon nekoliko minuta na vrata je izašla Julia i pridružila mi se. Večerali smo bez žurbe, bez puno razgovora, u poslije smo odlučili ostati sjediti vani, na noćnom zraku. Prošla su tri sata otkako je Sanchez otišao u svoju sobu i počeo sam ponovno bivati nestrpljiv. Kad se naglo pojavio Sanchez i sjeo s nama, osjetio sam olakšanje.

Jeste li čuli išta o Wilu? upitao sam ga.

Kad sam progovorio, pomaknuo je stolac kako bi licem bio okrenut prema Juliji i meni. Primijetio sam da je pažljivo namjestio stolac, kako bi bio jednako udaljen od nas oboje.

Da, reče on napokon. Jesam.

Ponovno je zašutio i činilo se da je zamišljen, to ga upitah, Što ste čuli?

Dopustite da vam ispričam sve što se dogodilo, reče on. Kad smo otac Carl i ja pošli natrag u moju misiju, očekivali smo tamo naći oca Sebastiana, u i vojsku. Očekivali smo ispitivanje. Kad smo stigli, otkrili smo da su otac Sebastian i vojnici naglo otišli nekoliko sati ranije, nakon što su primili neku poruku.

Cijeli dan nismo znali što se dogada, u onda nas je jučer posjetio otac Costous, za kojeg čujem da ste ga upoznali. Rekao nam je da ga je u moju misiju uputio Wil James. Očito se Wil sjetio imena misije iz nekog ranijeg razgovora s ocem Carlom i intuitivno je znao da će nam trebati informacija koju otac Costous ima. Otac Costous odlučio je podržati Rukopis.

Zašto je Sebastian otišao tako naglo? upitao sam.

Zato, odgovori Sanchez, što je želio ubrzati primjenu svojih planova. Poruka koju je primio govorila mu je da će otac Costous razotkriti njegove planove o uništenju Devetog uvida. Sebastian ga je našao?

Još ne, ali to očekuje. Pronašli su drugi spis, koji upućuje na to gdje je Deveti uvid.

Gdje bi trebao biti? upita Julia. U Celestinskim ruševinama.

Gdje je to? zanimalo me.

Julia me pogleda. Otprilike devedesetak kilometara odavde. To su nalazište iskopavali isključivo peruanski znanstvenici i to vrlo tajno. Sastoji se od nekoliko slojeva drevnih hramova, prvo onih koje su izgradile Maje, u onda onih koji potječu od Inka. Očito su obje kulture vjerovala da ima nečeg posebnog u vezi s tim mjestom.

Odjednom sam opazio da se Sanchez jako usredotočuje na razgovor. Kad sam ja govorio, potpuno se usmjerio na mene, ne skidajući pogleda. Kad je govorila Julia, otac Sanchez bi se pomaknuo kako bi se potpuno usredotočio na nju.

Izgledalo je da se ponašavalo promišljeno. Zanimalo me što radi i točno u tom trenutku u razgovoru nastane mala stanka. Oboje su me pogledali s iščekivanjem.

Što je? upitao sam.

Sanchez se nasmiješi. Na vama je red da progovorite. Zar pričamo na smjene? upitao sam.

Ne, reče Julia, vodimo svjesni razgovor. Svaka osoba govori kad se energija pomakne prema njoj. Vidjeli smo da se pomakla na vas.

Nisam znao što reći.

Sanchez me ljubazno pogleda. Osmi uvid djelomice uči kako međusobno utjecati u grupi. No ne smijete biti samosvjesni. Treba samo razumjeti proces. Dok pripadnici grupe razgovaraju, u određenom trenutku samo jedan od njih ima najjaču ideju. Ako su ostali u grupi budni, mogu osjetiti tko bi trebao govoriti i mogu svjesno usmjeriti svoju energiju prema toj osobi, pomažući joj da to ideju iznese s najvećom jasnoćom.

I tako, dok se razgovor odvija, netko će drugi imati najjaču ideju, i tako redom. Ako se usmjerite na ono što se priča, moći ćete osjetiti kad je red na vas. Ideja će vam pasti na pamet.

Sanchez okrene pogled prema Juliji, u ona upita Što ste vi

Pokušao sam razmisliti. Pitao sam se, rekoh napokon, zašto otac Sanchez tako pomno promatra onoga tko govori. Vjerojatno sam se pitao što to znači.

Ključ za taj proces, reče Sanchez, jest progovoriti kad je vaš trenutak i odaslati energiju kad je vrijeme nekog drugog. Puno stvari može poći krivim putem, dometne Julia.

Neki ljudi u grupi postaju bombastični. Osjete snagu ideje i izraze je, u kako se zbog tog udara energije osjećaju dobro, nastave pričati, još dugo nakon što se energija trebala prebaciti na nekog drugog. Pokušavaju monopolizirati grupu.

Drugi se povlače, pa čak i kad osjećaju snagu ideje, ne žele se izlagati da bi je izrazili. Kad se to dogodi, grupa se cijepa i pripadnici se ne okoriste svim porukama. Ista se stvar događa kad pojedini pripadnici grupe nisu prihvaćeni od nekih. Odbačeni pripadnici su spriječeni u primanju energije i tako grupa propušta dobrobit od njihovih ideja.

Julia zastane i mi oboje pogledasmo Sancheza koji je upravo uzimao dah kako bi progovorio. Važno je kako ljudi bivaju isključeni, reče on. Kad nam se netko ne sviđa, ili kad se osjećamo ugroženi od nekog, prirodna je sklonost da se usredotočimo na nešto što nam se ne sviđa kod to osobe, na nešto što nas živcira. Na nesreću, kad tako postupimo umjesto da uočimo dublju ljepotu osobe i pružimo joj energiju uzimamo energiju i u biti joj štetimo. Sve što to osoba tad osjeća jest da je odjednom manje lijepa i manje samouvjerena, u to je zato što je lišavamo njene energije.

Zato je, reče Julia, taj proces toliko važan. Ljudi čine jedni druge starima nezamislivom brzinom i to samo svojim nasilničkim natjecanjem.

No zapamtite, doda Sanchez, u grupi koja uistinu funkcionira, postupa se upravo suprotno zamisao je da se energija i vibracije svakog pripadnika pojačavaju zbog energije koju svi odašilju. Kad se to dogodi, energetsko polje wake osobe stapa se s drugima i stvara se banka energije. Kao da je grupa jedinstveno

govori druga. No u grupi koja djeluje na taj način, svaki pojedinac zna kad treba govoriti i što reći, jer život uistinu vidi jasnije. To je viša osoba iz Osmog uvida, o kojoj se govori u vezi s romantičnim odnosom između muškarca i žene. No druge grupe mogu stvoriti sličnu osobu.

Riječi oca Sancheza natjerali su me da odjednom pomislim na oca Costousa i Pabla. Je li taj mladi Indijanac napokon promijenio mišljenje oca Costousa, navevši ga na to da sada želi sačuvati Rukopis? Je li Pablo bio to u stanju učiniti zbog moći iz Osmog uvida?

Gdje je otac Costous sada?

Oboje me pogledaše, blago iznenađeni mojim pitanjem, no otac Sanchez brzo odgovori. On i otac Carl odlučili su otići u Limu i razgovarati s crkvenim veledostojnicima o planovima koje kardinal Sebastian izgleda kuje.

Pretpostavljam da je zato bio toliko odlučan u tome da treba otići do vaše misije s vama. Znao je da postoji još nešto što je trebao učiniti.

Točno, reče Sanchez.

U razgovoru nastupi stanka i mi pogledasmo jedno drugo, u svatko je očekivao sljedeću ideju.

Pitanje je sada, reče napokon otac Sanchez, što bismo mi trebali učiniti?

Julia progovori prva. Neprestano razmišljam o tome kako sam povezana na neki način s Devetim uvidom, kako ću ga imati u rukama dovoljno dugo da nešto učinim... ali ne vidim to jasno.

Sanchez i ja smo je prodorno gledali.

Vidim kako se to događa na jednom određenom mjestu... nastavi ona. Čekajte malo. Mjesto o kojem razmišljam je među ruševinama, Celestinskim ruševinama. Između hramova ima jedna određena točka. Gotovo sam to zaboravila. Ona nas pogleda. Tamo moram poći moram otići do Celestinskih ruševina.

Kad je Julia završila, i ona i Sanchez su pogled usmjerili na

Ne znam, reko. Zanimalo me zašto su Sebastian i njegovi ljudi toliko protiv Rukopisa. Otkrio sam da je to zato što se boje pomisli o našem unutrašnjem razvoju... čini se da će Sebastian prvi pronaći Deveti uvid... ne znam, razmišljam o tome kako ću ga na neki način uvjeriti da ga ne uništi.

Zašutio sam. Ponovno sam pomislio na Dobsona, u onda naglo na Deveti uvid. Odjednom sam shvatio da će Deveti uvid otkriti kamo ljudi idu u svom razvoju. Zanimalo me kako će se ljudi ponašati jedni prema drugima, što će biti posljedica Rukopisa i na to pitanje mi je odgovorio Osmi uvid i sljedeće logično pitanje bilo je kamo sve to vodi, kako će se ljudsko društvo promijeniti? O tome će sigurno govoriti Deveti uvid.

Nekako sam znao da se to znanje može iskoristiti kako bi se ublažila Sebastianova strahovanja o svjesnom razvoju... Kad bi samo htio poslušati.

Još uvijek mislim da se oca Sebastiana može uvjeriti da podrži Rukopis! rekoh pun uvjerenja.

Vidite li sebe kako ga u to uvjeravate? upita me Sanchez. Ne... ne, ne baš. S nekim sam drugim tko može doprijeti do njega, tko ga poznaje i tko može razgovarati s njim na njegovu nivou.

Kad sam to rekao, Julia i ja smo spontano pogledali oca Sancheza.

Potrudio se nasmiješiti i pomireno progovorio. Kardinal Sebastian i ja izbjegavamo sukob oko Rukopisa već dugo vremena. Oduvijek mi je bio nadreen. Smatrao me svojim štichenikom i moram priznati da sam se ugledao na njega. No vjerojatno sam i uvijek znao da će doći do ovoga. Kad ste to spomenuli prvi put, znao sam da je zadaća uvjeravanja moja. Moj me cijeli život na to pripremio.

Prodomo je pogledao Juliju i mene, u onda nastavio Moja je majka bila kršćanski reformist. Mrzila je korištenje krivnje i prisile u propovijednju. Smatrala je da bi se ljudi trebali približiti religiji zbog ljubavi, u ne zbog straha. S druge strane, moj je otac t... stiana, čvrsto vjerovao u tradiciju i autoritet. I tako sam se našao kako želim radio unutar autoriteta crkve, no uvijek sam tražio nekakve bolje načine kako bi se naglasilo više religiozno iskustvo

Moj idući korak je da se pozabavim Sebastianom. Opirao sam se tome, no jasno mi je da moram otići do Sebastianove misije u Iquitosu.

Ići ću s vama, rekoh.

RADANJE KULTURE

Cesta prema sjeveru vijugala je kroz gustu prašumu i preko nekoliko velikih rijeka pritoka Amazone, kako mi je rekao otac Sanchez. Ustali smo rano i na brzinu se pozdravili s Juliom, u onda krenuli vozilom koje je otac Sanchez posudio, kamionom s podignutim, ogromnim gumama i pogonom na četiri kotača. Dok smo putovali, zemljište se blago uzdizalo, u drveće je bilo razmaknutije i veće.

Ovo nalikuje na zemljište oko Vicientea, rekoh Sanchezu. On mi se nasmiješi i reče Ušli smo u područje dugačko osamdeset i široko oko trideset kilometara, u

koje je drugačije, s više energije. Proteže se cijelim putem do Celestinskih ruševina. Ovo područje sa svih strana okružuje čista prašuma.

Daleko s desne strane, na rubu prašume, primijetio sam dio raskrčenog zemljišta. Što je ono? upitah.

Ono je, reče on, vladina zamisao razvoja poljoprivrede. Na širokom komadu zemljišta drveće je bilo iskopano buldožerom i naslagano na hrpe, od kojih su neke djelomično izgorjele. Stado krava besciljno je paslo u visokoj travi, na ogoljenom zemljištu. Dok smo prolazili, neke od njih su nas pogledale, uznemirene zvukom. Primijetio sam još jedan dio zemljišta svježeg iskrčenog buldožerima i shvatio da se razvitak primiče većim stablima između kojih smo putovali.

I jest, dometne Sanchez. Čak je i kardinal Sebastian protiv toga.

Pomislio sam na Phila. Možda je pokušavao zaštititi ovo mjesto. Što mu se dogodilo? Odjednom sam ponovno pomislio na Dobsona. Connor je bio rekao da je Dobson namjeravao doći u svratište. Zašto je Connor bio tamo da mi to kaže? Gdje je Dobson sada? Istjeran? Zatvoren? Nije mi promaklo da sam spontano ugledao sliku Dobsona u vezi s Philom.

Koliko je udaljena Sebastianova misija? upitao sam. Otprilike jedan sat, odgovori Sanchez. Kako se osjećate?

Kako to mislite?

Mislim, koliki vam je nivo energije?

Mislim da je visok, rekoh. Ovdje je prelijepo.

Što ste mislili o razgovoru koji smo nas troje vodili prošle noći? upita on.

Mislim da je bio zapanjujući. Jeste li shvatili što se dogodalo?

Mislite kako su se ideje javljale u svakom od nas u različito vrijeme?

Da, ali i na važnije značenje. Ne znam.

Pa, ja sam razmišljao o tome. O tom svjesnom načinu ophodjenja, kad svaki pokušava izazvati u drugome ono najbolje, bez želje za prevlašću, i taj će način vremenom poprimiti cijela ljudska rasa. Pomislite samo kako će se svačiji nivo energije i brzina razvoja povećati u tom trenutku!

Točno, rekoh, pitao sam se kako će se ljudska kultura promijeniti kad se sveukupni nivo energije podigne.

Pogleda me kao da sam postavio pravo pitanje. I ja to želim znati, reče on.

Odgovor na to pitanje mora biti u Devetom uvidu. On zacijelo objašnjava što će se dogoditi kad se kultura razvije. Tako i ja mislim, rekoh.

Sanchez uspori kamion. Približavali smo se raskršću i on je izgledao kao da je nesiguran kojim putem krenuti.

Prolazimo li blizu San Luisa? upitao sam.

On me pogleda u oči. Samo ako na ovom križanju krenemo ulijevo. Zašto?

Connor mi je rekao da je Dobson bio planirao proći kroz San Luis na svojem putu do svratišta. Mislim da je to bila poruka.

I dalje smo gledali jedan drugoga.

Već ste bili usporili kod ovog raskršća, rekoh. Zašto? On slegne ramenima. Ne znam najizravniji put do Iquitosa je ravno pred nama. Zbog nekog razloga oklijevam.

Tijelom mi prostruji hladnoća.

Sanchez podigne jednu obrvu i nasmije se. Pretpostavljam da bi bilo bolje da prodemo kroz San Luis, ha?

Kimnuo sam i osjetio udar energije. Bilo mi je jasno da zaustavljanje kod svratišta i stupanje u dodir s Connorom sve više ima smisla. Kad je Sanchez skrenuo ulijevo i krenuo prema San Luisu, promatrao sam krajolik uz cestu s iščekivanjem. Prošlo je trideset, četrdeset minuta, u ništa se nije dogodilo. Prošli smo kroz San Luis i još uvijek se nije desilo ništa značajno. u onda, odjednom, začu se trubljenje i okrenuvši se ugledali smo srebrni džip kako juri iza nas. Vozač nam je uzbuđeno mahao. Izgledao je poznato.

To je Phil! rekoh.

Stali smo sa strane i Phil iskoči i potrči do moje strane kamiona, zgrabi mi ruku i kimne Sanchezu.

Ne znam što vi radite ovdje, reče, ali ispred je cesta pupa vojnika. Bolje da se vratite i pričekate s nama.

Nisam znao, reče on. Naprosto sam digao pogled i ugledao kako prolazite. Mi smo kilometar natrag. On se nakratko osvme i doda Bolje da se sklonimo s ove ceste!

Slijedit ćemo vas, reče otac Sanchez.

Phil je okrenuo džip i mi smo krenuli za njim putem kojim smo i stigli. Skrenuo je prema istoku na drugu cestu i brzo parkirao. Iza skupine drveća pojavi se jedan čovjek i krene pozdraviti nas. Nisam mogao vjerovati vlastitim očima. Bio je to Dobson!

Izašao sam iz kamiona i krenuo prema njemu. On je isto tako bio iznenađen i srdačno me zagrlio.

Jako mi je drago što vas vidim! reče on.

I meni isto, odgovorio sam. Mislio sam da su vas ustrijelili! Dobson me potapše po ledima i reče Ne, vjerojatno sam se

uspaničio naprosto su me pritvorili. Kasnije su me neki vladini službenici skloni Rukopisu pustili. Od tada sam u bijegu. Zastao je i nasmiješio mi se. Drago mi je da je s vama sve u redu. Kad mi je Phil rekao da vas je sreo u Vicienteu i da ste kasnije obojica bili uhićeni, nisam znao što da mislim. Ali trebao sam znati da ćemo se ponovno sresti. Kamo ste krenuli?

Vidjeti kardinala Sebastiana. Mislimo da namjerava uništiti posljednji uvid.

Dobson kimne i zausti nešto reći, ali približi se otac Sanchez.

Brzo sam ih upoznao.

Mislim da sam čuo vaše ime kako se spominje u Limi, reče Dobson Sanchezu, u vezi s nekim svećenicima koji su u pritvoru.

Otac Carl i otac Costous? upitao sam. Da, mislim da su to njihova imena.

Sanchez samo lagano zavrti glavom. Na trenutak sam ga promatrao, u onda smo Dobson i ja proveli nekoliko minuta prepričavajući naša iskustva otkako smo se razišli. Rekao mi je da je proučio svih osam uvida. Vjerojatno će i on dospjeti u pritvor, reče Dobson. Žao mi je što nisam uspio stići do svratišta na vrijeme, ali želio sam prvo doći u San Luis kako bih posjetio jednog znanstvenika. Pokazalo se da ga ne mogu naći, no naišao sam na Phila i...

Što je? upita Sanchez.

Možda bi trebali sjesti, reče Dobson. Ovo nećete vjerovati. Phil je pronašao prijepis dijela Devetog uvida!

Nitko se nije pomaknuo.

Pronašao je prevedeni prijepis? upita otac Sanchez. Da.

Phil je nešto radio u svom autu, u onda je krenuo prema nama. Pronašli ste dio Devetog? upitao sam.

Zapravo ga nisam našao, reče on. Dobio sam ga. Nakon što smo vi i ja bili uhićeni, odveli su me u neki grad. Ne znam gdje. Nakon nekog vremena, pokazao se kardinal Sebastian. Upomo me ispitivao o djelovanju u Vicienteu i mojim pokušajima da spasim šume. Nisam znao zbog čega, sve dok mi jedan stražar nije donio djelomični prijepis Devetog uvida. Stražar ga je ukrao nekome od Sebastianovih ljudi koji ga je očito bio preveo. Govori o energiji drevnih prašuma.

I što kaže o tome? upitao sam Phila.

Zašutio je i razmislio, u Dobson nas je opet pozvao da sjednemo. Odveo nas je do mjesta na kojem je u središtu djelomično očišćene površine bila raširena cerada. Mjesto je bilo prekrasno. Desetak velikih stabala tvorilo je krug od kojih deset metara u promjeru. Unutar kruga nalazilo se jako mirisavo grmlje i

paprat dugačkih stabljika, najsjajnije zelene boje što sam je ikad vidio. Sjeli smo sučelice.

Phil pogleda Dobsona. Onda Dobson pogleda Sancheza i mene i reče Deveti uvid objašnjava kako će se ljudska kultura promijeniti u idućem tisućljeću, u to će biti posljedica svjesnog razvoja. Opisuje značajno drugačiji način života. Na primjer, Rukopis predskazuje da će ljudi dragovoljno smanjiti svoj broj na Zemlji. Značajno je to što će u budućnosti biti puno više takvih mjesta, jer ćemo puštati šume da rastu, bez sječe, kako bi mogle sazrijeti i izgraditi energiju.

Prema Devetom uvidu, do sredine idućeg tisućljeća nastavi on ljudi će obično živjeti među petstogodišnjim stablima i pažljivo obracjenim vrtovima, no u blizini, pogodnoj za putovanje, urbanih područja nevjerojatnih tehnoloških čuda. Do tada će načini opstanka prehrana, odijevanje i prijevoz biti potpuno automatizirani i svakom na raspolaganju. Naše će potrebe biti potpuno ispunjavane bez ikakve novčane razmjene, ali svejedno neće biti pretjerivanja niti lijenosti.

Vodjeni svojom intuicijom, svi će znati što činiti i kada to činiti, i sve će biti uzajamno uskladeno. Nitko neće trošiti neumjereno, jer ćemo prevladati potrebu za posjedovanjem i kontroliranjem zbog sigurnosti. U sljedećem tisućljeću, život će se ticati nečeg drugog.

Prema Rukopisu nastavio je naš osjećaj svrhovitosti bit će zadovoljen uzbuđenjem oko našeg vlastitog razvoja ushitom primanja slutnji i zatim, pažljivim promatranjem odvijanja naših sudbina. Deveti opisuje ljudski svijet u kojem su svi usporili i postali budniji, uvijek spremni za idući značajni susret koji se dogodi. Znat ćemo da se to može dogoditi bilo gdje na puteljku koji vijuga kroz šumu, na primjer, ili na mostu koji premošćuje neki kanjon.

Možete li si predočiti ljudske susrete koji imaju toliko smisla i značenja? Zamislite kako bi to izgledalo kad se dvojica ljudi sretnu prvi put. Svaki od njih će prvo promotriti energetska polja onog drugog i otkriti bilo kakvu manipulaciju. Kad jednom to razjasne, svjesno će izmjenjivati svoje životne priče sve dok se, uzvišeno, ne otkriju poruke. Nakon toga, svaki će nastaviti svojim putem, ali će biti značajna izmijenjeni. Vibrirat će na novoj razini i nakon toga će utjecati na druge ljude na način kakav nije mogao biti moguć prije susreta.

Kako smo mu davali energiju, Dobson je bivao sve rječitiji i nadahnut svojim opisom nove ljudske kulture. u ono što je govorio zvučalo je istinito. Ja osobno nisam sumnjao u to da opisuje

dostižnu budućnost. Ali znao sam i to da su kroz povijest mnogi vizionari imali takve vizije svijeta, Marx na primjer, pa ipak nije pronaen način da se stvori takva utopija. Komunizam se pretvorio u tragediju.

Čak i sa znanjem priopćenim u prvih osam uvida, nisam mogao zamisliti kako bi ljudska vrsta mogla stići do točke opisane u Devetom uvidu, koji općenito govori o ljudskom ponašanju. Kad je Dobson zastao, naglasio sam svoju zabrinutost.

Rukopis kaže da će nas naša prirodna potraga za istinom dovesti do toga, objasni Dobson, smiješeći se izravno meni. Ali da bi shvatili kako će se taj pomak dogoditi, možda je nužno zamisliti iduće tisućljeće na isti način kako ste proučili i ovo, sa mnom, u zrakoplovu, Sjećate se? Kao da ste ga proživjeli u jednom životu?

Dobson je ukratko izvijestio druge o postupku i onda nastavio Pomislite na to što se dogodilo u ovom tisućljeću. U srednjem vijeku živjeli smo u jednostavnom svijetu dobra i zla koji je određivala Crkva. No za vrijeme renesanse smo se oslobodili. Znali smo da ima nešto više u čovjekovu položaju u svemiru od onoga kako ga je tumačila Crkva i željeli smo saznati cijelu priču.

Onda smo odaslali znanstvenike ne bi li otkrili našu istinsku ulogu u svemiru, no kad taj pokušaj nije donio odgovore koji su nam bili potrebni tog časa, odlučili smo se prilagoditi i pretvorili smo našu suvremenu etiku rada u zaokupljenost koja je sekularizirala stvarnost i izgurala tajanstvenost iz svijeta. Ali sada možemo vidjeti istinu to zaokupljenosti. Vidimo da je stvami razlog što smo proveli pet stoljeća stvarajući materijalnu podlogu ljudskom životu bio tek priprema pozornice za nešto drugo, za način života koji vraća tajanstvenost u postojanje.

I to je ono što nam sad naznačava poruka koja stiže iz znanstvene metode čovječanstvo je na ovom planetu kako bi se svjesno razvilo. I dok učimo kako se razvijati i slijediti svoj određeni put, istinu po istinu, Deveti uvid kaže da će se sveopća kultura razviti na sasvim predvidljiv način.

Zastao je, ali nitko ne reče ništa. Očito smo željeli čuti više.

Jednom kad dostignemo kritičnu masu, nastavi on, i Uvidi se počnu ostvarivati na globalnom nivou, ljudska će vrsta prvo iskusiti razdoblje snažne introspekcije. Shvatit ćemo koliko je uistinu lijep i duhovan svijet prirode. Vidjet ćemo drveće i rijeke i planine kao hramove velike moći koje treba gledati s poštovanjem i čuđenjem. Zahtijevat ćemo prestanak wake gospodarske djelatnosti koja prijeti tom blagu. u oni koji će biti najbliži toj situaciji pronaći će alternativna rješenja za probleme zagađenja, jer netko će naslutiti to alternative dok bude tragao za svojom osobnom evolucijom.

Bit će to samo dio prvog velikog pomaka koji će se dogoditi nastavi on u to je dramatičan pomak pojedinca iz jednog zanimanja u drugo jer kad ljudi počnu primati jasne slutnje o tome tko su i što zapravo trebaju radio, često otkrivaju da se bave krivim poslom i moraju se prebaciti u drugi posao kako bi se mogli nastaviti razvijati. Rukopis kaže da će u tom razdoblju ljudi ponekad mijenjati zanimanja nekoliko puta u svom životu.

Idući kulturni pomak bit će automatizacija proizvodnje dobara. Ljudima koji će radio na toj automatizaciji, tehničarima, to će se činiti poput potrebe da se gospodarstvom upravlja učinkovitije. No kako će im intuicija postajati sve jasnija, shvatit će da automatizacija omogućuje slobodno vrijeme tako da ćemo se moći baviti drugim stvarima.

Mi ostali ćemo slijediti svoju intuiciju unutar svojih izabраниh zanimanja i željet ćemo imati još više slobodnog vremena. Spoznat ćemo da su istina koju

moramo izreći i stvari koje moramo učiniti prejedinstvene, u da bi stale unutar uobičajenog posh. I tako ćemo iznaći način da smanjimo broj radnih sati kako bi slijedili svoju istinu. Dvoje ili troje ljudi obavljat će ono što bi bio jedan posao s punim radnim vremenom. Taj će trend olakšati onima koji su ostali bez posla zbog automatizacije da nacfui poslove bar sa skraćenim radnim vremenom.

Ali što je s novcem? upitao sam. Ne mogu povjerovati da

Oh, to nećemo morati učiniti, reče Dobson. Rukopis kaže da će naši prihodi ostati stabilni zbog ljudi koji će nam davati novac za uvide koje ćemo pružati.

Gotovo sam se nasmijao. Što?

Nasmiješio se i pogledao me u oči. Rukopis kaže da ćemo, kako budemo otkrivali sve više o dinamičnoj energiji svemira, uvidjeti što se uistinu događa kada nekome nešto damo. Trenutačno kad govorimo o ideji davanja milodara za duhovne svrhe miđi se samo na uski koncept ubiranja crkvenih milodara.

Svme pogled na oca Sancheza. Kako mate, zapisi o milodarima u spisima najčešće se tumače kao izričit nalog da se deset posto nećijeg prihoda daje Crkvi. Ideja u pozadini toga jest da što god dali, dobit ćemo višestruko nazad. No, Deveti uvid objašnjava da je davanje u biti sveopći princip podrške ne samo Crkvi, već svima. Kada dajemo, zauzvrat i primamo zbog načina na koji energija djeluje u svemiru. Sjetite se, kad odašiljemo energiju nekome, to stvara prazninu u nama, koja se, ako smo povezani tokom energije, ponovno puni. Novac djeluje na isti način. Deveti uvid kaže da kad jednom stalno počnemo davati, uvijek ćemo još više dobivati, više nego što možemo dati.

A naši darovi nastavio je, trebali bi ići osobama koje su nam dale duhovnu istinu. Kad se u našem životu pojave ljudi u pravom trenutku da nam daju odgovore koje trebamo, morali bi im dati novac. Tako ćemo početi nadopunjavati svoje prihode i izvući se iz poslova koji nas ograničavaju. Što se više ljudi bude uključivalo u to duhovno gospodarstvo, započet ćemo stvami pomak u kulturi idućeg tisućljeća. Kroz fazu srastanja sa svojim pravim zanimanjem proći ćemo do početka faze u kojoj ćemo biti plaćeni zbog slobodnog razvijanja i nudenja svoje jedinstvene istine drugima.

Pogledao sam Sancheza pažljivo je slušao i izgledao je kao da sjaji.

Da, reče on Dobsonu. To mi je jasno. Kad bi svi sudjelovali, onda bi stalno davali i primali i to međjusobno sudjelovanje, to je gospodarska orijentacija. Plaćali bi nas ljudi kojih bi se dodimuli. Takva bi situacija omogućila da materijalna podrška životu postane potpuno automatizirana, jer bili bi previše zaokupljeni, u da bi posjedovali to sustave ili upravljali njima. Htjeli bi da proizvodnja dobara bude automatizirana i da se odvija poput proizvodnje robe široke potrošnje. Možda bi imali dionice u njoj, ali bi nas to situacija oslobodila da proširimo ono što već jest informacijsko doba.

No, sada je za nas najvažnije da možemo shvatiti kamo idemo. Nismo bili u stanju čuvati okoliš i demokratizirati planet i nahraniti siromašne tako dugo zato što se nismo mogli osloboditi bojazni od siromaštva i potrebe za

kontrolom, to i nismo mogli davati drugima. Nismo se mogli osloboditi toga jer nismo imali alternativni pogled na život. u sada ga imamo!

Pogledao je Phila. I zar nam neće trebati jeftini izvor energije?

Fuzija, superprovodljivost, umjetna inteligencija, reče Phil. Tehnologija automatizacije vjerojatno nije više tako daleka, sada lead znamo zašto to treba učiniti.

Tako je, reče Dobson. Najvažnija stvar je uvidjeti istinu u ovom načinu života. Nismo na ovom planetu kako bi izgradili osobna carstva kontrole, evolucija je razlog zašto smo tu. Plaćanjem drugima za njihove uvide započet ćemo promjenu i kako se sve više dijelova ekonomije bude automatiziralo, novac će potpuno nestati. Neće nam trebati. Ako pažljivo budemo slijedili svoje intuitivne ideje vodilje, uzimat ćemo samo ono što će nam trebati.

I shvatit ćemo, umetne Phil, da Zemljina prirodna područja treba njegovati i štiti kako bi ostala izvorima nevjerojatne snage, kakva već jesu.

Dole je Phil govorio, svi smo mu posvetili potpunu pažnju. Izgledao je iznenađeno od osjećaja uzdignutosti koji mu je to pružilo.

Nisam proučio sve uvide, reče on, gledajući mene. U biti, nakon što

čuvao taj dio Devetog da nisam prije toga nabasao na vas. Sjetio sam se što ste rekli o tome kako je Rukopis važan. No, iako nisam pročitao druge uvide, shvaćam važnost toga da automatizacija bude u skladu s dinamikom energije Zemlje.

Mene zanimaju šume i uloga što ih imaju u ekosferi, nastavio je. Sada znam da je tako bilo oduvijek, još kad sam bio dijete. Deveti uvid kaže da ćemo, dok se ljudska vrsta bude razvijala duhovno, svjesno smanjiti stanovništvo do točke koju će Zemlja moći održati. Bit ćemo odani življenju u okviru prirodnih energetske sustava planeta. Obrađivanje zemlje bit će automatizirano, osim onih biljaka koje ćemo htjeti energizirati osobno i trošiti. Drveće potrebno za gradnju uzgajat će se u posebnim, uredenim područjima. To će omogućiti ostatku drveća na Zemlji da raste i stari i napoleon sazre u snažne šume.

Vremenom će to šume postati pravilom, u ne iznimkom i sva će ljudska bića živjeti u neposrednoj blizini takve vrste snage. Pomislite samo u kakvom ćemo svijetu, nabijenom energijom, živjeti.

To bi trebalo podići svačiji nivo energije, rekoh.

Da, trebalo bi, reče Sanchez odsutno, kao da mi brže od nas o tome što bi moglo značiti pojačanje energije.

Svi smo čekali.

To bi ubrzalo brzinu našeg razvoja, reče napoleon. Što brže u nas ulazi energija, tim čudnovatije odgovara svemir tako da u naše živote dovodi ljude koji će odgovoriti na naša pitanja. Ponovno je izgledao zamišljen. I svaki put kada

slijedimo slutnju i lead nas nekakav tajanstven susret povede unaprijed, naša se osobna vibracija povisuje.

Dalje i više, nastavio je, govoreći napola samome sebi. Ako se povijest nastavi, onda...

Nastavit ćemo dosizati sve više i više nivoe energije i vibracije, reče Dobson, dovršivši rečenicu.

Da, reče Sanchez. Tako je. Ispričajte me na trenutak.

Što još kaže Deveti uvid? upitao sam Dobsona.

Ne znamo, reče on. Na tom mjestu završava dio kojeg imamo. Želite li ga vidjeti?

Rekoh mu da želim, pa smo otišli do njegova kamiona i vratili se s fasciklom od čvrstog smeđeg papira. U njemu je bilo dvadeset tipkanih stranica. Čitao sam rukopis, impresioniran time kako su pomno Dobson i Phil usvojili njegove osnovne postavke. Kad sam došao do posljednje stranice shvatio sam zašto su rekli da je to tek dio Devetog uvida. Završavao je naglo, usred postavke. Tek što je postavio ideju da će promjena planeta stvoriti potpuno duhovnu kulturu i podiči ljude do viših i viših vibracija, nagovijestio je da će taj rast dovesti do pojave još nečeg, ali nije pisalo čega.

Nakon sat vremena, Sanchez je ustao i prišao mi. Bio sam zadovoljan što sjedim do biljaka i promatram njihova nevjerojatna energetska polja. Dobson i Phil stajali su iza svog džipa i razgovarali. Mislim da bi trebali krenuti u Iquitos, reče on.

A što je s onim vojnicima? upitao sam.

Mislim da trebamo riskirati. Došla mi je jasno misao kako možemo uspjeti ako odmah krenemo.

Složio sam se s njim kako mu je intuicija ispravna pa smo otišli do Dobsona i Phila i rekli im o našim planovima.

Obojica su podržali našu ideju, u onda je Dobson rekao I mi smo razgovarali o tome što nam je činiti. Mislim da ćemo krenuti do Celestinskih ruševina. Možda možemo pomoći u spašavanju ostatka Devetog uvida.

Poželjeli smo im sretan put i ponovno krenuli prema sjeveru.

O čemu razmišljate? upitao sam nakon razdoblja šutnje. Otac Sanchez uspori kamion i pogleda me. Razmišljam o kardinalu Sebastianu i onom što ste rekli da bi se prestao boriti protiv Rukopisa samo kad bi ga se moglo natjerati da ga razumije. Kad je otac Sanchez to rekao, u mislima sam odlutao u sanjarenje.

U tom je trenutku imao moć uništiti Deveti uvid, u mi smo se borili kako bi ga natjerali da ga razumije prije nego što bude prekasno.

Kad mi se misao prekinula, primijetio sam da me Sanchez promatra i smiješi mi se.

Što ste vidjeli? upitao je.

Samo sam mislio na Sebastiana. Što se dogodalo?

Slika sučeljavanja sa Sebastianom bila je jasnija. Upravo je htio uništiti posljednji uvid. Pokušavali smo ga odvratiti od toga.

Sanchez duboko udahne Izgleda da to hoće li ostatak Devetog uvida postati poznat ovisi o nama.

Želudac mi se zgrčio od to pomisli. Što bi mu trebali reći? Ne znam. No, moramo ga uvjeriti da gleda pozitivno, da shvati kada Rukopis kao cjelina ne negira, već pojašnjava istinu Crkve. Siguran sam da baš o tomu govori ostatak Devetog uvida.

Sat vremena vozili smo u tišini, na cesti nije bilo prometa. U mislima sam prolazio događaje što su se zbili otkako sam stigao u Peru. Znao sam da su se uvidi iz Rukopisa napokon stopili u mom umu u jednu svijest. Bio sam spreman uočiti čudesan način na koji se razvijao moj život, kako je to pokazao Prvi uvid. Znao sam da i cijelo naše društvo ponovno osjeća to začudnost i da se nalazimo u procesu stvaranja novog pogleda na svijet, kako to pokazuje Drugi uvid. Treći i Četvrti pokazali su mi da je svemir u stvarnosti ogroman energetska sustav i da se međuljudski sukobi događaju zbog nedostatka u onda i manipulacije pri stjecanju energije.

Peti uvid otkrio je da bi to sukobe mogli završiti primanjem dotoka to energije iz višeg izvora. Za mene je to sposobnost postala gotovo običaj. U Šestom je stajalo kako možemo raščistiti naše ponovljene osobne drame iz djetinjstva i otkriti svoja istinska bića i to mi je također ostalo zauvijek urezano u sjećanju. U Sedmom je taj razvoj istinskog bića dobio kotač zamašnjak kroz pitanja, slutnju o tome što činiti i kroz odgovore. Ostati u

Osmi je, kad se zna za nov način komuniciranja s drugima i otkrivanja onog najboljeg u njima, bio ključ kako da to začudnost djeluje i da odgovori stalno pristihu.

Svi su se uvidi stopili u svijest koja je bila nalik na povišeno opažajno stanje i iščekivanje. Ono što je preostalo, znao sam, bio je Deveti, u kojem se otkriva kamo nas vodi naš razvoj. Nešto o tome smo otkrili. u što je s ostatkom?

Otac Sanchez ostavi kamion sa strane ceste.

Na sedam smo kilometara od misije kardinala Sebastiana reče. Mislim da bi trebali razgovarati.

U redu.

Ne znam što očekujemo, ali pretpostavljam kako je sve što možemo učiniti odvesti se ravno tamo.

Koliko je veliko to mjesto?

Veliko je. Tu misiju izgrađuje već dvadeset godina. Izabrao je baš to mjesto kako bi služio Indijancimaseljcima, za koje je smatrao da su dosad bili

zanemarivani. Ali dams mu dolaze učenici iz cijelog Perua. On sam ima administrativnih dužnosti u svezi s ustrojstvom crkve u Limi, ali mu je ovaj pothvat posebno prirastao srcu. Potpuno je posvećen toj misiji.

Pogledao me ravno u oči. Molim vas, budite na oprezu. Možda će biti trenutaka kada će nam trebati uzajamna pomoć. Rekavši to, Sanchez nastavi vožnju. Nekoliko kilometara nismo ništa vidjeli, u onda smo prošli pokraj dva vojna džipa parkirana sa strane ceste. Iznutra nas vojnici pažljivo promotriše dok smo prolazili pokraj njih.

No dobro, reče otac Sanchez, sad bar znaju da smo ovdje. Dva kilometre dalje stigli smo do ulaza u misiju. Velika željezna vrata štitila su popločani prilaz. Iako su vrata bile otvorena, put nam je prepriječio džip i četiri vojnika. Pokazali su nam da stanemo. Jedan od njih govorio je u kratkovalni radio.

Sanchez se nasmiješio kad mu je vojnik prišao. Ja sam otac anrhP i Vojnik pomno pogleda Sancheza, u potom mene. Okrenuo se i otišao natrag do vojnika s radijom. Razgovarali su, ne skidajući pogleda s nas. Nakon nekoliko minuta vojnik se vrati i reče nam da ih slijedimo.

Pratili smo džip kolnim prilazom oivičenim drvećem nekoliko stotina metara, dok nismo došli do područja misije. Crkva je bila izgrađena od klesanog kamena, masivna, i po mojoj pretpostavci, u njoj je bilo mjesta za više od tisuću ljudi. S obje strane crkve nalazile su se dvije zgrade, nalik na škole. Obje su bile četverokatnice.

Mjesto je dojmljivo, rekoh. Da, ali gdje su ljudi? upita on. Zamijetio sam da su staze i prilazi pusti.

Sebastian ovdje vodi poznatu školu, reče on. Zašto nema studenata?

Vojnik nas je odveo do ulaza u crkvu i uljudno, ali odlučno, zamolio da izademo i slijedimo ga unutra. Dok smo se uspinjali cementnim stepenicama, uspio sam vidjeti kako je iza jedne od pokrajnjih zgrada parkirano nekoliko kamiona. U blizini je pozorno stajalo trideset, četrdeset vojnika. Kad smo ušli unutra, prošli smo kroz vestibul, u onda nam je rečeno da uemo u malu prostoriju. Tamo su nas pomno pretresli i rekli nam da pričekamo. Vojnici su izašli i za sobom zaključali vrata.

Gdje je Sebastianov ured? upitao sam.

Malo dalje, prema stražnjem dijelu crkve, reče on.

Vrata se odjednom otvore. Okružen nekolicinom vojnika, na njima je stajao Sebastian. Držao se visoko i uspravno.

Što radite to? upita Sebastian Sancheza. Želim razgovarati s vama, reče Sanchez.

O čemu?

O Devetom uvidu Rukopisa.

Nema se o čemu razgovarati. Nikad neće biti pronaden.

Sebastian razrogači oči. Neću dozvoliti da se taj uvid razdijeli, reče on. Nije istinit.

Kako mate da nije istinit? upita Sanchez. Možda ste u krivu. Dajte da ga pročitam.

Sebastianov se izraz lica smekša dok je gledao Sancheza. Prije ste mislili kako ću o tom pitanju donijeti ispravnu odluku. Znam, reče Sanchez. Bili ste moj mentor. Moje nadahnuće. Svoju sam misiju oblikovao po uzoru na vašu.

Poštovali ste me sve dok nije otkriven Rukopis, reče Sebastian. Zar ne vidite kako unosi razdor? Pustio sam vas na mini čak i kad sam već saznao da poučavate uvide. Ali neću dopustiti da taj spis uništi sve ono što je naša Crkva izgradila.

Sebastianu pride iza lecfia drugi vojnik i zamoli ga za razgovor. Sebastian brzo pogleda Sancheza, u onda izide u hodnik. I dalje smo ga mogli vidjeti, ali nismo mogli čuti razgovor. Poruka je očito uzburnila Sebastiana. Kad se okrenuo da poe, pokazao je svim vojnicima da ga slijede, osim jednom, kojem je očito rekao da čeka s nama.

Vojnik ude u prostoriju i nasloni se na zid uznemirena izraza na licu. Bilo mu je tek dvadesetak godina.

Što ne valja? upita Sanchez. Vojnik samo odmahne glavom. Tiče se Rukopisa, Devetog uvida?

Na vojnikovu licu pokaže se iznenađenje. Što mate o Devetom uvidu? upita on plaho.

Ovdje smo kako bismo ga sačuvali, reče Sanchez. I ja želim da bude sačuvan, odvrati vojnik.

Jeste li ga pročitali? upitah ga.

Ne, reče on. Ali sam čuo priče o njemu. On oživljava našu vjeru.

Odjednom se izvan crkve začuju pucnji. Što se događa? upita Sanchez.

Sanchez mu nježno dotakne ruku Pomozite nam.

Mladi vojnik ode do vrata i provjeri hodnik, u onda reče Netko je provalio u crkvu i ukrao prijepis Devetog uvida. Čini se da su još uvijek u blizini.

Začuje se još pucnjeva.

Moramo im pokušati pomoći, reče Sanchez mladiću. On je izgledao užasnuto.

Moramo učiniti ono što je ispravno, naglasi Sanchez. To je za cijeli svijet.

Vojnik kimne i reče nam kako bi se trebali maknuti na drugi kraj crkve gdje će biti manje ljudi u onda će on otkriti način na koji bi nam mogao pomoći. Poveo nas je niz hodnik, pa uz dva stepeništa do većeg hodnika koji se protezao cijelom širinom crkve.

Sebastianov ured je točno ispod nas, dva kata niže, reče mladič.

Odjednom smo začuli skupinu ljudi kako trči kroz obližnji hodnik prema nama. Sanchez i vojnik bili su ispred mene i brzo su se sklonili u prostoriju s desne strane. Znao sam da ne mogu stići do te prostorije, to utrčah u susjednu i zatvorih vrata za sobom.

Našao sam se u učionici. Stolovi, postolje, zidni ormar. Otrčao sam do ormara i otkrio da je nezaključan, to se ugurah između kutija i nekoliko kuta koje su pljesnivo zaudarale. Pokušao sam se skriti najbolje što sam mogao, ali znao sam da će me, ako itko bude provjeravao ormar, pronaći. Nisam se ni micao ni disao. Vrata od učionice škripeći se otvore i mogao sam čuti kako je nekoliko ljudi ušlo u prostoriju i počelo hodati njome. Činilo se da se jedan od njih počeo približavati ormaru, u onda je stao i krenuo u drugom smjeru. Glasno su govorili španjolski. u onda tišina. Bez kretanja.

Čekao sam deset minuta prije nego što sam polako odškrinuo vrata ormara i pogledao van. Prostorija je bila prazna. Otišao sam do vrata. Nije bilo nikakvog znaka da vani nekoga ima. Osluškivao sam, ali ništa nisam mogao čuti. Naslonio sam se na zid, osjećajući u dubini želuca tjeskobu. Tiho sam zazvao Sanchezovo ime.. Bez odgovora. Bio sam sm. Od tjeskobe sam osjetio laganu vrtoglavicu.

Duboko sam udahnuo i pokušao razgovarati sa samim sobom morao sam održati prisutnost duha i povećati svoju energiju. Nekoliko sam se minuta borio sve dok boje i oblici u prolazu nisu postali prisutniji. Pokušao sam odašiljati Ijubav. Napokon sam se osjetio bolje i ponovno sam pomislio na Sebastiana. Ako je u svom uredu, Sanchez će poći onamo.

Pređa mnom je prolaz završavao još jednim stepeništem, to sam se spustio na prvi kat. Kroz prozor na vratima hodnika pogledao sam niz hodnik. Nije bilo nikoga. Otvorio sam vrata i krenuo, neodlučan u to kamo bi trebalo poći.

A onda začuh Sanchezov glas kako dopire iz sobe pređa mnom. Gromoglasno mu je odgovarao Sebastianov glas. Kad sam se približio vratima, iznutra ih naglo otvori vojnik i uperi mi pušku u grudi, prisili me da udem unutra i stanem uza zid. Sanchez me dočeka pogledom i stavi ruku na svoj solami pleksus. Sebastian zatrese glavom od gadenja. Nigdje nije bilo mladog vojnika koji nam je pomogao

Znao sam da Sanchezova kretnja prema njegovu trbuhu nešto znači. Sve čega sam se sjetio jest da mu je potrebna energija. Dok je govorio, usredotočio sam se na njegovo lice, Pokušavajući vidjeti njegovo više ja. Njegovo se energetske polje proširilo.

Ne možete zaustaviti istinu, reče Sanchez. Ljudi imaju pravo znati.

Sebastian prezrivo pogleda Sancheza. Ti uvidi se protive Svetom pismu. Ne mogu biti istiniti.

Ali, protive li se stvarno Svetom pismu ili nam samo pokazuju što Sveto gismo ustvari znači?

Znamo što znači, reče Sebastian. Znamo to već stoljeći

Ne, nisam, reče Sanchez. Ali znam i to da uvidi proširuju našu duhovnost. Oni...

Tko to kaže? poviče Sebastian. I tko je uopće napisao taj Rukopis? Neki bezbožni Maja koji je nekako naučio aramejski? Što su ti ljudi znali? Vjerovali su u čarobna mjesta i tajanstvenu energiju. Bili su primitivci. Ruševine gdje je pronaden Deveti uvid zovu se Celestinski hramovi, Nebeski hramovi. Što je uopće njihova kultura mogla znati o nebesima?

Je li njihova kultura potrajala? nastavio je. Ne. Nitko ne zna što se dogodilo Majama. Naprosto su nestali bez traga. I vi želite da vjerujemo u taj Rukopis? Po tom rukopisu ispada kao da ljudi kontroliraju svoju sudbinu, kao da je u našoj moći mijenjati svijet. u nije. To samo Bog može. Jedino pitanje koje si ljudi trebaju postaviti jest hoće li prihvatiti crkvena učenja i na taj način steći iskupljenje ili ne.

No, razmislite o ovome, reče Sanchez, što to zapravo znači prihvatiti učenja i steći iskupljenje? Kakva je preobrazba kroz koju moramo proći ne bi li se to dogodilo? Ne pokazuje li nam Rukopis točan proces kojim se postaje duhovniji, povezan, spašen i kako se osjećamo pri tome? u ne pokazuju li Osmi i Deveti što bi se dogodilo kad bi se svi tako ponašali?

Sebastian zatrese glavom i odmakne se, u onda se okrene i prodomo pogleda Sancheza. Niste čak ni vidjeli Deveti uvid.

Jesam. Dio njega.

Kako?

Opisali su mi dio njega prije nego što smo stigli ovdje. u još jedan dio pročitao sam prije nekoliko minuta.

Što?! Kako?

Sanchez se približi starijem svećeniku. Kardinale Sebastian, ljudi iz svih krajeva svijeta žele da se taj posljednji uvid otkrije. On postavlja ostale uvide u sklad. Pokazuje nam našu sudbinu. Što je stvarno duhovna svijest!

Znamo li? Mislim da ne. Stoljeća smo proveli razgovarajući o njoj, pokušavali je vizualizirati, potvrđivali našu vjeru u sve što je duhovno. No, uvijek smo našu povezanost s duhovnošću označavali kao nešto apstraktno, nešto u što vjerujemo razumom. I uvijek smo to vezu prikazivali kao nešto što pojedinac mora imati kako bi izbjegao da mu se dogodi nešto loše, u ne da bi stekao nešto dobro i značajno. Rukopis opisuje to nadahnuće koje se javlja kada uistinu volimo druge i kada naši životi evoluiraju u nešto više.

Evolucija! Evolucija! Slušajte samog sebe, oče, vi ste se oduvijek borili protiv utjecaja evolucije. Što se to dogodilo s vama? Sanchez se pribere. Da, borio sam se protiv ideje o evoluciji kao zamjeni za Boga, protiv načina da se svemir objasni bez obraćanja Bogu. Ali sada vidim da je istina sinteza znanstvenog i religioznog pogleda na svijet. Istina je da je evolucija način na koji je Bog stvarao i na koji još uvijek stvara. Ali evolucija ne postoji, prosvjedovao je Sebastian. Bog je stvorio ovaj svijet i to je to.

Sanchez svme pogled na mene, ali ja nisam ništa imao za reći. Kardinale Sebastian, nastavi on, Rukopis opisuje napredak naraštaja kao razvoj razumijevanja, razvoj prema višoj duhovnosti i vibraciji. Svaki naraštaj usvaja više energije i upija više istine i onda to prenosi na sljedeći naraštaj, koji ga prenosi dalje.

To je glupost, reče Sebastian. Postoji samo jedan način kako postati duhovniji i to je da se slijede primjeri u crkvenim učenjima.

Točno! reče Sanchez. Ali, koji su to primjeri? Nisu li priče iz crkvenih učenja pričale o tome kako su ljudi učili primati Božju energiju i volju koja se u njoj nalazi? Nije li upravo to ono čime su drevni proroci iz Starog zavjeta nadahnuli ljude? I nije li to primanje Božje energije u sebe kulminiralo sa životom sing Josipova, tako da do jedne mjere možemo reći kako se sam Bog spustio na Zemlju?

I nije li priča Novog zavjeta, nastavi on, priča o skupini ljudi ispunjenih nekakvom energijom koja ih je promijenila? Nikad nismo ozbiljno prihvatili to ideju, sve do sada. Tek sada naslućujemo o čemu je Isus govorio, kamo nas je vodio. Rukopis pojašnjava što je mislio! Kako to učiniti!

Sebastian pogleda u stranu, lica crvenog od bijesa. Tijekom stanke u razgovoru, časnik s visokim činom upao je u sobu i rekao Sebastianu da su upadači primijećeni.

Pogledajte! reče časnik, pokazujući kroz prozor. Eno ih! Tri ili četiri stotine metara dalje mogli smo vidjeti dvije spodobе kako trče preko otvorenog polja prema šumi. Grupa vojnika na rubu čistine izgleda da se spremala otvoriti vatru. Časnik se okrene od prozora i pogleda Sebastiana, držeći u ruci radio.

Ako stignu do šume, reče, teško će ih biti pronaći. Imam li vaše dopuštenje da se otvori paljba?

Dok sam promatrao dvoje ljudi koji su trčali, odjednom sam spoznao tko su.

To su Wil i Julia! viknuo sam.

Sanchez se još više približi Sebastianu. Za ime božje, ne možete zbog toga počiniti ubojstvo!

Časnik je ustrajao. Kardinale Sebastian, ako želite da taj Rukopis bude zadržan, moram izdati zapovijed sada.

Smrznuo sam se.

Oče, vjerujte mi, govorio je Sanchez. Rukopis neće razoriti sve što ste izgradili, sve za što se zalažete. Ne možete ubiti to ljude.

Sebastian zavrta glavom. Da vam vjerujem? Sjeo je za svoj stol i pogledao časnika. Nikoga nećemo ustrijeliti. Recite svojim vojnicima da ih uhvate žive.

Časnik kimne i izide iz sobe. Sanchez reče, Hvala vam, pravilno ste postupili.

Da, glede ubojstva, reče Sebastian. Ali neću se predomisliti. Taj je Rukopis kletva. Potkopao bi našu osnovnu strukturu

liraju svoju duhovnu sudbinu. Potkopao bi disciplinu potrebnu da se svi na planetu obrate crkvi i ljudi će se naći bez duhovnog vodstva kad dan spasenja stigne. Prodomo pogleda Sancheza. U ovom trenutku ovamo stiže tisuće vojnika. Nije važno što ćete vi ili netko drugi učiniti. Deveti uvid nikada neće izaći iz Perua. u sada napustite moju misiju.

Vozeći se brzo odatle, mogli smo čuti desetke kamiona kako dolaze iz daljine.

Zašto nas je pustio? upitao sam.

Pretpostavljam da miidi kako to ne znači ništa, odgovori Sanchez, da ništa ne možemo učiniti. Uistinu ne znam što da mislim. Pogledao me u oči. Znate, nismo ga uvjerali.

I ja sam bio zbunjen. Što je to značilo? Možda uopće nismo bili tamo da bi uvjerali Sebastiana. Možda smo ga samo trebali zadržati.

Pogledao sam Sancheza. Usredotočio se na vožnju i pomno gledao cestu ne bi li vidio ikakva traga Wilu i Juliji. Odlučili smo vratiti se smjerom kojim su oni bježali, no nismo još ništa vidjeli. Dok smo se vozili, u mislima sam ponovno odlutao u Celestinske ruševine. Zamišljao sam kako izgleda mjesto slojevite iskopine, šatori znanstvenika i uzdižuće piramidalne strukture u pozadini.

Čini se da nisu u šumi, reče Sanchez. Sigurno su imali vozilo. Moramo odlučiti što ćemo.

Mislim da bi trebali poći u ruševine, rekoh.

On me pogleda. I mogli bi. Nemamo kamo drugamo poći. Sanchez skrene prema zapadu.

Što mate o tim ruševinama? upitah.

Izgradile su ih dvije različite kulture, kao što je rekla Julia. Prvo su tamo bogatu civilizaciju imali Maje, iako je većina njihovih hramova sjevemije, na Yucatanu. Na čudnovat način, svi znakovi njihove civilizacije nestali su oko 600. godine prije naše ere, bez nekog vidljivog razloga. Poslije su na istom mjestu civilizaciju razvili Inke.

Sanchez me pogleda. Ne znam.

Nekoliko smo se minuta vozili u tišini, u onda sam se odjednom sjetio da je otac Sanchez rekao Sebastianu kako je pročitao drugi dio Devetog uvida.

Kako ste to vidjeli nove dijelove Devetog uvida? upitah. Mladi vojnik koji nam je pomogao znao je gdje je skriven još jedan dio. Nakon što smo se vi i ja razdvojili, odveo me u drugu prostoriju i pokazao mi ga. U njemu je dodano samo još nekoliko ideja na one koje su nam ispričali Phil i Dobson, ali to mi je pružilo argumente koje sam iskoristio za Sebastiana.

Što je točno pisalo?

Daće Rukopis pojasniti mnoge religije. I pomoći im ne bi li ispunile svoja obećanja. Sve religije, kaže Rukopis, govore o tome kako čovječanstvo pronalazi odnos s višim izvorom. I sve religije govore o poimanju Boga u tome, poimanju koje nas ispunjava, čini nas nečim višim nego što smo bili. Religije postaju iskvarene kada se proglase vole koji trebaju objasniti Božju objavu ljudima umjesto da im pokažu kako da pronadu taj put sami u sebi.

Rukopis kaže da se u nekom povijesnom trenutku pojavi pojedinac koji može razumjeti pravi način povezivanja s Božjim izvorom energije i smjerom i tako postaje trajni primjer kako je to veza moguća. Sanchez me pogleda. Nije li to ono što je Isus učinio? Nije li povećao svoju energiju i vibraciju sve dok nije bio dovoljno lagan da.. Sanchez prekine rečenicu, ne završivši je, i činilo se da je duboko zamišljen.

O čemu razmišljate? upitah ga.

Sanchez se doimao zbunjeno. Ne znam. Vojnikova kopija je to završavala. Pisalo je da će taj pojedinac osvijetliti put koji je predodreden za cijeli ljudski rod. Ali nije pisalo kamo taj put vodi.

Petnaestak minuta vozili smo u tišini. Pokušavao sam uhvatiti kakav nagovještaj o tome što će se iduće dogoditi, ali nisam se ničeg mogao sjetiti. Izgledalo je kao da se previše trudim.

Ispred nas, kroz šumu s lijeve strane ceste, mogao sam razaznati tri velike piramidalne strukture. Nakon što smo parkirali i prišli bliže, vidio sam da su piramide sagrađene od klesanog kamena i da su jednako udaljene jedna od druge, otprilike tridesetak metara. Između njih je prostor bio popločan uglačanim kamenom. Na nekoliko mjesta pored temelja piramida mogli smo vidjeti iskopine.

Pogledajte tamo! reče Sanchez, pokazujući prema udaljenijoj piramidi.

Osamljeni lik nalazio se ispred graevine. Krenuvši u tom smjeru, primijetio sam pojačanje svog energetskeg polja. Kad smo stigli u središte popločanog prostora, osjećao sam se nevjerojatno nabijen energijom. Pogledao sam Sancheza, u on podigne obrvu. Kad smo se približili, prepozano sam da je osoba kod piramide Julia. Sjedila je prekrivenih nogu i u krilu držala neke papire. Julia, pozove Sanchez.

Julia se okrene i ustane. Lice joj je izgledalo osvijetljeno. Gdje je Wil? upitao sam.

Julia pokaže na svoju desnu stranu. u tamo, možda stotinjak metara daleko, bio je Wil. Izgledalo je kao da sjaji u zalasku sunca.

Što radi? upitao sam.

Deveti, odgovori Julia, pružajući nam papire. Sanchez reče Juliji da smo vidjeli nešto od uvida, onaj dio koji predskazuje kako će se ljudski svijet promijeniti kroz svjestan razvoj.

Ali kamo nas vodi taj razvoj? upita Sanchez.

Julia nije odgovorila. Samo je držala papire u ruci, kao da od nas očekuje da joj pročitamo midi.

Što je? upitao sam.

Sanchez se primakne i dodime mi podlakticu. Njegov me izgled podsjetio da budem pažljiv i da čekam.

Deveti otkriva našu krajnju sudbinu, reče Julia. Čini sve jasnim. Stalno ponavlja da smo mi, ljudi, kulminacija postaje sve složenija, element po element, zatim vrsta po vrsta i stalno se razvija u više stanje vibracije.

Kad su se pojavili primitivni ljudi, taj smo razvoj nastavili nesvjesno, podjarmljujući druge, zadobivajući energiju i krećući se pomalo naprijed, u onda je nas podjarmio netko drugi i lišio nas energije. Taj fizički sukob nastavio se sve dok nismo pronašli demokraciju, sustav koji nije dokinuo sukob, ali ga je prenio s fizičkog na mentalni plan.

A sadanastavila je Juliaosvješćujemo cijeli taj proces. Vidimo da nas je cjelokupna ljudska povijest pripremila da primimo taj svjesni razvoj. Sada možemo povećati svoju energiju i iskusiti podudamosti svjesno. To vodi razvoj još brže, podiže našu vibraciju još više.

Na trenutak je zašutjela, gledajući svakog od nas, u onda je ponovila ono što je bila rekla. Naša je sudbina da nastavimo podizati svoj nivo energije. I kako se naš nivo energije diže, podiže se i nivo vibracije u atomima naših tijela.

Ponovno je zašutjela.

Što to znači? upitao sam.

Znači, reče Julia, da postajemo lakši, duhovno čišći.

Pogledao sam Sancheza. Bio je snažno usredotočen na Juliju.

Deveti uvid, nastavi Julia, kaže da će se početi događati nevjerojatna stvar kako mi ljudi budemo podizali svoju vibraciju. Cijele skupine ljudi, kada dosegnu određeni nivo, odjednom će postati nevidljive onima koji još vibriraju na nižem nivou. Ljudima na tom nižem nivou izgledat će da su ovi drugi naprosto nestali, no samoj skupini činit će se kao da su još uvijek tamo samo će se osjećati lakšima.

Dok je Julia govorila, primijetio sam da joj se lice i tijelo nekako mijenjaju. Tijelo joj je popimalo karakteristike njenog energetskog polja. Crte lica još uvijek su joj bile jasne i izrazite, ali nisam više gledao mišiče i kožu. Izgledala je kao da je načinjena nrl ictna cviPtla Pogledao sam Sancheza. I on je izgledao tako. Na moje zaprepaštenje, sve je izgledalo tako piramide, kamen ispod naših nogu, okolna šuma, moje ruke. Ljepota koju sam mogao vidjeti povećala se iznad svega što sam prije iskusio, čak i tamo na grebenu.

Kad ljudi počnu podizati svoju vibraciju do nivoa na kojem ih drugi ne mogu vidjeti, nastavi Julia, to će označiti da prelazimo zapreku između ovog života i onog svijeta iz kojeg smo stigli i u koji odlazimo nakon smrti. Taj svjesni

prijelaz pokazao nam je Krist. Bio se otvorio energiji tako dugo dok nije bio toliko lagan da je mogao hodati po vodi. Prešao je smrt baš ovdje, na Zemlji i bio je prvi koji je prešao, proširivši fizički svijet u duhovni. Njegov život pokazao je kako se to radi i ako se povežemo s tim istim izvorom, možemo i sami krenuti tim putem, korak po korak. U jednom trenutku svi će dovoljno visoko vibrirati i moći krenuti k nebesima, u svojim obličjima.

Primijetio sam da nam Wil polako prilazi. Pokreti su mu izgledali neobično skladni, kao da klizi.

Uvid kaže, nastavi Julia, da će većina ljudi postići taj nivo vibracije tijekom trećeg tisućljeća i to u skupinama koje se sastoje od ljudi s kojima su najjače povezani. No neke su kulture u povijesti već dosegle to vibraciju. Prema Devetom, Maje su skupno prešli prijeko.

Julia naglo prestane govoriti. Iza nas začusmo prigušene glasove na španjolskom. Deseci vojnika ulazili su u ruševine, krećući se prema nama. Na svoje iznenađenje, nisam bio uplašen. Vojnici su i dalje hodali prema nama, no začudo, ne ravno na nas.

Ne mogu nas vidjeti! reče Sanchez. Vibriramo previsoko! Ponovno sam pogledao vojnike. Imao je pravo. Prolazili su na desetak metara s naše lijeve strane, potpuno nas zanemarujući.

Odjednom začusmo glasne povike na španjolskom kod piramide s naše lijeve strane. Vojnici najbliži nama se zaustave, u onda potrče u tom smjeru.

Upinjao sam se kako bih vidio što se događia. Još jedna grupa vojnika izlazila je iz šume, držeći za ruke dvojicu ljudi. Dobsona i

Phllkako mi nivo energije naglo pada. Pogledao sam Sancheza i Juliju. Oboje su zurili u vojnike i činilo se da su jednako potreseni.

Stanite! kao da je Wil viknuo iz suprotnog smjera. Ne gubite energiju! Kako sam čuo njegove riječi, tako sam ih i osjetio. Bile su malo nejasne.

Okrenuli smo se i ugledali Wila kako nam brzo prilazi. Dok smo ga gledali, činilo se kao da je još nešto rekao, no ovaj put riječi su mu bile potpuno nerazumljive. Otkrio sam da imam problema s oštrinom vida. Njegova je slika postajala mutna, iskrivljena. Postupno, dok sam s nevjericom gledao, on je potpuno iščeznuo.

Julia se okrene licem prema Sanchezu i meni. Njen nivo energije kao da je bio niži, no bila je potpuno nezaplašena, kao da je ono što se upravo dogodilo, nešto razjasnilo.

Nismo uspjeli održati vibraciju, reče ona. Strah jako snižava čovjekovu vibraciju. Ona pogleda prema mjestu na kojem je iščeznuo iz vida Wil. Deveti uvid kaže da, iako neki pojedinci mogu povremeno prijeći, opći zanos neće se dogoditi sve dok ne nadvladamo strah, dok ne budemo sposobni održati vibraciju u svim prilikama.

Julia se još više uzbuđi. Shvaćate li? To još ne možemo učiniti, ali uloga Devetog uvida jest da pomogne u stvaranju tog uvjerenja. Deveti uvid je uvid o spoznaji kamo idemo. Svi ostali uvidi stvaraju sliku svijeta kao mjesta nevjerojatne ljepote i energije i nas kako pojačavamo svoju povezanost s njime i tako sagledavamo njegovu ljepotu.

Što više ljepote vidimo, više se razvijamo. Što se više razvijamo, tim jače vibriramo. Deveti uvid nam pokazuje da će nas naposljetku naše pojačano opažanje i vibracija otvoriti prema nebu koje je već to pored nas. Samo ga još ne možemo vidjeti.

Kad god posumnjamo u naš put ili izgubimo iz vida proces, moramo se sjetiti prema čemu se to razvijamo, u čemu je zapravo proces. Ovdje smo kako bismo postigli raj na Zemlji. U sada znam, nmlr, o mna Prije nego što je stigla završiti, rafal iz automatske puške zapara kamene ploče ispred naših nogu. Svi se bacismo na tlo, podignutih ruku. Svi smo šutjeli kad su došli vojnici i zaplijenili naše papire i svakog od nas povelu u drugom smjeru.

Prve tjedne nakon uhićenja proven sam u stalnom strahu. Moj je nivo energije dramatično padao dok su me, jedan za drugim, vojni časnici prijeteće ispitivali o Rukopisu.

Izigravao sam bedastog turista i tvrdio da ne znam ništa. Naposljetku, stvarno nisam znao tko još od svećenika posjeduje kopije ili koliko se raširilo prihvaćanje tog dokumenta među ljudima. Postupno je moja taktika upalila. Vremenom kao da su se vojnici umorili, to su me predali skupini civilnih službenika, koji su primijenili drugačiji pristup.

Ti su me službenici pokušavali uvjeriti da je moj put u Peru lud od samog početka, lud zato što po njihovu mišljenju nikakav Rukopis uopće ne postoji. Tvrdili su da je, u stvari, uvide izmislila mala skupina svećenika koji su htjeli započeti pobunu. Nasamarili su me, rekli su mi službenici, u ja sam ih pustio da pričaju.

Nakon nekog vremena, razgovor je postao gotovo srdačan. Svi su počeli postupati sa mnom kao s nevinom žrtvom to zavjere, lakovjemim Jenkijem koji je pročitao previše pustolovnih priča i našao se izgubljen u stranoj zemlji.

Kako mi je nivo energije bin toliko nizak, vjerojatno bih bin ranjiv na to pranje mozga, da se nije nešto dogodilo. Naglo su me premjestili iz vojne haze, gdje su me držali, do vladina mjesta blizu zračne Luke u Limi mjesta na kojem su držali i oca Carla. Ta podudarnost povratila mi je nešto izgubljenog samopovjerenja.

Šetao sam otvorenim dvorištem kad sam ga prvi put spazio kako sjedi na klupi i čita. Prišao sam mu, suzdržavajući bujicu riječi, nadajući se da neću privući pažnju službenika iz zgrade. Kad sam sjeo, on podigne pogled i široko se osmjehne.

Očekivao sam vas, reče.

On spusti knjigu, u u očima sam mu mogao vidjeti oduševljenje.

Nakon što smo otac Costous i ja stigli u Limu, objasnio je, smjesta su nas uhitili i razdvojili i drže me ovdje u pritvoru od tada. Nije mi bilo jasno zašto, činilo se da se ništa ne događa. u onda sam učestalo počeo misliti na vas. Pogled mu je bio pun razumijevanja. I tako sam pretpostavio da ćete se pojaviti.

Drago mi je da ste ovdje, rekoh. Je li vam tko ispričao što se dogodilo kod Celestinskih ruševina?

Da, odgovori otac Carl. Nakratko sam razgovarao sa Sanchezom. Držali su ga ovdje jedan dan prije nego što su ga odveli. Je li dobro? Je li znao što se dogodilo s ostalima? u što je s njim? Hoće li ga zatvoriti?

Nije znao ništa o drugima, u što se oca Sancheza tiče, ne znam. Vladina strategija je da sve metodički pretraži i uništi sve kopije Rukopisa. u onda će cijelu stvar prikazati kao veliku prijevaru. Svi ćemo biti profesionalno diskreditirani, tako barem mislim, ali tko zna što će naposljetku učiniti s nama.

Što je s Dobsonovim kopijama, rekoh, Prvim i Drugim uvidom koje je ostavio u SADA?

Već ih imaju, odgovori otac Carl. Otac Sanchez mi je rekao da su vladini agenti otkrili gdje su skriveni i zatim ih ukrali. Očito da su peruanski agenti bili posvuda. Znali su za Dobsona od početka, u i za vašu prijateljicu, Charlene.

I vi mislite da neće ostati ni jedna kopija kad vlada dovrši svoj posao?

Mislim da će biti čudo ako koja kopija preostane. Okrenuo sam se, osjećajući kako mi se tek zadobivena ener

gija opet smanjuje.

Znate što to znači, zar ne? upita otac Carl. Pogledao sam ga, ali ne rekoh ništa.

To znači, nastavio je da svatko od nas mora točno upam

Sebastiana da obznani Rukopis, ali ste ga zadržali dovoljno dugo kako bi shvatili Deveti uvd. Sada ga treba prenositi. Morate se uključiti u prenošenje.

Zbog njegove izjave osjeto sam se pod pritiskom i u meni se probudila moja drama Izdvojenosti. Naslonio sam se na klupu i pogledao u stranu, u to je nasmijalo oca Carla. u onda smo, u istom trenutku, obojica otkrili da nas nekoliko službenika veleposlanstva promatra s jednog od uredskih prozora.

Slušajte, reče otac Carl brzo. Od sada uvide ljudi moraju dijeliti. Svaka osoba, kad čuje poruku i spozna da su uvidi stvami, mora prenijeti poruku svakome tko je za nju spreman. Povezivanje s energjom je nešto prema čemu ljudi moraju bt otvoreni, razgovarati o tome i očekivati to, jer u protivnom se cijeli ljudski rod može vratiti pretvaranju da se život tiče stjecanja moći nad drugima i iskorištavanja planeta. Ako se vratimo tome, nećemo preživjeti. Svaki od nas mora učiniti sve što može kako bi se to poruka čula.

Opazio sam da su dva službenika izašla iz zgrade i krenula prema nama.

Još nešto, reče otac Carl šaptom. Što? upitao sam.

Otac Sanchez mi je rekao da je Julia govorla o Desetom uvidu. Još nije pronaden i nitko ne zna gdje bi mogao biti.

Službenici su skoro došli do nas.

Razmišljao sam o tome, nastavi otac Carl, da će vas osloboditi. Vi ste možda jedini koji ga može potražiti.

Ljudi su naglo prekinuli naš razgovor i otpratili me do zgrade. Otac Carl se nasmiješio, mahnuo rukom i rekao još nešto, ali sam ga samo napola čuo. Čim je otac Carl spomenuo Deseti uvid, preplavila me pomisao na Charlene. Zašto sam pomislio na nju? Kako je ona povezana s Desetim uvidom?

Dvojica muškaraca požurivali su me da spremim nekoliko stvari koje su mi preostale i da ih slijedim do pročelja zračne luke i prostora za ukrcaj i to mi se jedan od njih lagano nasmiješio i pogledao me iza svojih debelih naočala.

Osmijeh mu je nestajao dok mi je davao putovnicu i kartu do Sjedinjenih Država... u onda mi rekao tvrdim peruanskim naglaskom da se više nikad, nikad ne vraćam.